

שבת לאור

פירסת

שמיני

תשס"ה

405

המגזין השבועי של חינוך ותרבות
המגזין השבועי של חינוך ותרבות

וְלִפְנֵי הַיָּד

מַעֲשֵׂה נְסִיעַת הַבַּעַל שֵׁם טוֹב לָאָרֶץ יִשְׂרָאֵל כְּנִהוּג לְסַפֵּר בְּ"סְעוּדַת מְשִׁיחַ" מוֹצְאֵי	
שְׁבִיעֵי שָׁל פֶּסַח תִּשְׁפ"ה	2
יוֹם שְׁנִי כ"ג נִיסָן פ"ה לְבַחֲרֵי יִשִּׁיבָה	18
בּוֹקֵר שַׁבַּת קוֹדֵשׁ פִּרְשַׁת צו', י"ד נִיסָן תִּשְׁפ"ה	38
בּוֹקֵר יוֹם טוֹב רֵאשׁוֹן שֶׁל פֶּסַח, ט"ו נִיסָן תִּשְׁפ"ה	40
שְׁבִיעֵי שָׁל פֶּסַח תִּשְׁפ"ה	44
וְהַתְקַדְשָׁתָם: יְלָדִים טִיפְשִׁים?! – כִּי הִבֵּאת אֹתָם בַּתְּאוּהָ	45
הַפְּרָשָׁה: הַמַּטְרָה שֶׁל שְׂרִיפַת נָדָב וָאִיבָהוּא – שִׁיחָה יֵרָאֶה	47

שיעורים

מעשה נסיעת הבעל שם טוב לארץ ישראל כנהוג לספר ב"סעודת משיח" מוצאי שביעי של פסח תשפ"ה

השיעור נכתב
ונערך על ידי י.
שוורץ

שייח' בסעודתה. הרבי התכוון להיות רועה בהמות, והוא התכוון לעשות הכל על פי סוד. כי לרבי לא היה לוח שנה. היו כאלה שעשו לוח שנה באושרין, אז ככה ידעו להגיד מתי יום כפור. אבל הרבי לא היה לו שום לוח שנה, הרבי אמר אני עושה הכל על פי סוד. כמו יעקב אבינו שקים את התפלין עם ה... שפצל את הלוח וניקח לו יעקב מקל לבנה לח ולוח וערמון" [בראשית ל, לו], לוח זה תחית המתים.

כי עכשיו אפשר להחיות את כל המתים, בשבת חל המועד קוראים על תחית המתים, הפעם לא קראנו את זה – כי לא היה שבת חל המועד, אבל פסח ליל הסדר זה תחית המתים, על ידי האפיקומן אפשר להחיות מתים.

זה הרבי אמר שכדי להגיע לארץ ישראל צריכים קטנות דקטנות. כמה שאדם מקבל יותר בזיונות אז הוא עולה יותר גבוה. הרבי אמר שהבעל שם טוב לא זכה להגיע לקטנות דקטנות. זה פתוב בחיי מוהר"ן. אז רק מי שיוכל להגיע לקטנות דקטנות, אז הרבי הוריד את החליפה, הוריד את המגבעת, הוריד אפילו את הנעלים הוא הוריד. הוא שחק ברחוב עם הטורקים שם הילדים בסוף, אז זה היה מלחמת נפולאון כשהרבי הגיע לארץ ישראל, היתה מלחמה – כל אניה או שהטביעו אותה או שלקחו אותה בשבי, רק האנייה של הרבי הגיעה, הרבי אמר לקפיטן הרבי הגיע דוקא אליו והוא התבלבל, בעכו זה היה, זה היה [א]. אז הוא התבלבל, ואמרו: עכשיו נמכר אותך לאיזה

פאביינקט הארץ צום אייבישטער צו
טוהן דיין רצון — היא רק חשבה
איך לעשות את הרצון של השם
יתברך, היא לא הסיחה דעת מהשם
יתברך שניה אחת. שזה מסביר "יד
המלך" שזה מי שנכנס למערה של
משה רבינו, עכשיו קראנו שלש
עשרה מדות רחמים, נקרת הצור,
אסור לו להסיח דעת מהשם יתברך
ארבעים יום וארבעים לילה. זה לא
רק שהוא לא אכל. לאכל — הרבה
לא אכלו, יש הרבה שנסו לא לאכל,
[אמר:] גם הסוס שלי לא אכל. אחד
אמר שהוא צם ארבעים יום — גם
הסוס שלי, סוסים גם צמים. הסוס
לא ישן, הוא ישן בעמידה. אבל הוא
לא זוכה לרוח הקדש, צריכים... כל
הענין שלא אוכלים — אז אפשר
לחשב על השם יתברך. לא להסיח
דעת מהשם יתברך.

אז הוא לקח אתו את אדל ואת ר'
הערש. (הרבי) [הבעל שם טוב] אמר להם
מקדם שהוא יכול ללכת עם השם
המפרש, לפני הנסיעה. זה לא מובא
כאן [בספור המעשה כנדרס בשית שרפי קדש
החדש]. זה (הרבי) [הבעל שם טוב] אמר
לפני שהוא התחיל לנסע את
הנסיעה, הוא אמר: יש לי שם, אני
יכול, אני אלמד לכם את השם, אני
מוכן ללמד אתכם, אבל אסור להסיח
דעת. (זה נמצא כאן הספור?). אסור
להסיח דעת.

אדל אמרה אני יכולה, אדל אמרה
אני יכולה להחזיק ראש, אני יכולה

אז כל הענין של הרביה זה שאפשר
להחיות מתים, שהרביה ממתיק את
הכל.

עכשיו נספר את הספור, שהבעל שם
טוב בחיים לא החזיק כסף אצלו.
הוא היה מפזר את הכסף כל יום.
אפילו בנסיעה לארץ ישראל הוא לא
החזיק כסף. מה שהוא קבל — הוא
מיד פזר את זה. הוא הגיע בערום
וחסר כל, כשהוא הגיע לעיר נמל, אז
העיר נמל היתה קונסטנציה, הרביה
נסע דרך אודסה. הבעל שם טוב נסע
דרך קונסטנציה, דרך גלץ, דרך גלץ,
ששם זה שפך הדנובה, שם זה מאד
מסכן. שפך הדנובה זה מטה את
האניות, הבעל שם טוב לא היה לו
בררה, בדיוק יום לפני שהבעל שם
טוב נסע טבעה אניה עם חמשים. יש
על זה שאלות בכל "שאלות
ותשובות" — חמשים עגונות, טבעה
אניה שלמה לפני רבי מנחם מנדל
מויטעבסק. אז כל הנסיעה לארץ
ישראל היתה כרוכה בסכנת נפשות
נוראה.

אז הבעל שם טוב החליט שהוא
נסע, הוא לוקח אתו את אדל —
אדליה. אז התלמידים של רבנו
שאלו: למה הוא לוקח את אדליה
לכל המסעות? מי צריך לקחת אשה,
מה חסר לנו? אשה זה רק טורח,
צריכים להאכיל אותה, לפרנס אותה,
אז מה הוא צריך לקחת את אדליה?
— אז הוא אומר: וויל זיא האט
גיגינגען א גאנצע טאג מיט א

תעזב את המושכות. תניח את המושכות. הוא עזב את המושכות והסוס הלך מלבד. כל פעם שהבעל שם טוב... הבעל שם טוב היה אומר לאלכס תניח את המושכות, והסוס היה הולך מלבד, היה איזה אלף קילומטר, אלפים קילומטר. אז כתוב כתוב בכוכבי אור שר' שמואל מטעפליק נסע עם הרביה, אז הוא שואל "איפה נמצאים?" אומרים לו איזה שם של כפר אלף קילומטר רחוק מברסלב, או ממעבדיןקא, רחוק אלף קילומטר.

אז הרביה יכל לעוף באויר, הבעל שם טוב היה יכול לעוף באויר. אז גם גם אדל יכלה לעוף באויר. הבעל שם טוב למד את אדל'ה איך עפים באויר — את השם המפרש. אבל ר' הערש אמר שהוא פחד שהוא לא יחזיק מעמד ויסיח דעת. אסור להסיח דעת, זה ה"יד המלך" אומר שארבעים יום לא הסיחו דעת, זה הענין של של שרק שנים נכנסו למערה, ששם אור הגנוז, זה רק מי שיכול לחשב על השם 24 שעות, לא להסיח דעת.

[הבעל שם טוב אמר:] אני יכול לעשות פאטשילע, פאטשילע זה זה מטפחת... פאטשילע זה מטפחת גדולה. [כמובא בספורי מעשיות מעשה מאבדת בת מלך] פאטשילע ששם היה כתוב בדמעות, בספור הראשון, איפה הבת מלך? בחר של זהב ומבצר של מרגליות.

ארבעים יום ארבעים לילה — כל הנסיעה.

עוד לפני הנסיעה, צריכים לספר את זה לפני הנסיעה, הבעל שם טוב יכול לעוף באויר, מה זה בעיה? הוא עבר את הדניסטר. אז יש ספור ידוע שהוא בא לאיזה יהודי כפרי עני ברוסיה, שהוא אמר את כל הסדור, הוא אמר את כל הסדור. אז הוא [הבעל שם טוב] עשה לו סימניות. זה — חג, זה — שלשה רגלים, זה — יום כפור, זה — ראש השנה, זה — מעריב, זה — שחרית, זה מוסף. עשה לו שם איזה מאה סימניות, והוא הלך ועבר את הדניסטר. פתאם הוא רואה שהיהודי הזה גם עבר את הדניסטר. שם מפה, שם צעף, שם איזה שאל והולך על השאל. הבעל שם טוב שואל אותו מה קרה לך מה מה... הוא אומר: כל הסימנים נפלו לי. איך שהלכת לקחתי את הסדור [ונפלו הסימניות], הלכתי אחרי הבעל שם טוב [ועברתי את הדניסטר], שתשים לי סימנים חדשים. הוא אמר: איך עברת? [אמר הכפרי:] עשיתי מה שאתה עשית. ראיתי שאתה שם איזה מפה, איזה שאל, איזה צעף על המים על הדניסטר ועובר — גם אני עשיתי אותו דבר. [אמר לו הבעל שם טוב:] אתה לא צריך סימנים, אם אפשר לעבר את הדניסטר — לא צריך סימנים, תמשיך לומר את כל הסדור. אז הבעל שם טוב יכול לעבר את הדניסטר, יכול לעוף באויר. הבעל שם טוב היה אומר בכלל לאלכס:

תדאגי. אז כל זה כתוב בשית שרפי קדש גם כן כל הספור הזה; שפיגא היתה עולה לציון של הבעל שם טוב, מדברת אתו כדבר איש אל רעהו, היא מדברת עם הסבא שלה כאלו הוא חי.

אותו דבר היתה אדל'ה היא אמרה: "אני יכולה לא לסיח דעת מה' יתברך שניה אחת, אני מקבלת את זה". אבל רבי הערש אמר: אני לא מסגל, אני מפחד שרגע אחד, שניה אחת אני אסיח דעת, ואני אפל לתוך הים, לתוך המים. אז אם כן, בוא נסע באניה עכשיו. אחרי שר' הערש אמר שהוא לא מסגל לכוה מדרגה לא להסיח דעת מהשם יתברך, לא להסיח דעת מ"שויתי השם לנגדי תמיד", אז בוא עכשיו נקח אניה.

עכשיו מתחיל את האניה. עכשיו מתחיל הספור עם האניה: הבעל שם טוב לא היה לו אף פעם כסף, גם כשהוא עלה על האניה לא היה לו כסף, מישוהו כנראה שלם לו את המקום באניה.

ולבינתים בבבלין יש זוג כבד בגיל ארבעים — ארבעים וחמש, כבד נסו את כל הרפואות, כבד נסעו לבוסטון, נסעו לגיו יורק, נסעו למנצ'סטר, כל הנסיונות הם נסו ולא הצליחו. הם בבבלין, הם אנשים מודרניים, הם לא מאמינים בצדיקים בכלל. זה הצרה הכי גדולה, מדינת

שישבו עליו ויעברו את הים. אז אה אבל אסור להסיח דעת. אז אדל'ה אמרה אני יכולה. כי אדל'ה זכתה היא היתה בת הבעל שם טוב ממש, לא סתם היא זכתה לכוה ילד, לכוה נכד כמו רבנו. אז מיט א שם אז מוועט זינען האבן די שם, און מוועט האלטין שטארק דעם שם אן און נישט אפ לאזין איין רגע, אסור רגע אחד להסיח דעת מהשם. "שויתי ה' לנגדי תמיד" [תהלים טז, ח], לראות את השם מול העינים כל דקה. כל דקה. און מיט דעם וועט זיין אזא זאך אז מזאל קענען אנקומען אין ארץ ישראל.

אמרה מרת אדל: אני יכולה. אדל היא אמרה לו... לכן הוא לקח אותה לכל הנסיעות שלו. אני יכולה לחשב על השם 24 שעות, אפילו יותר מ-24 שעות בלי להסיח דעת, רק אני יכולה. ענתה מרת אדל, הסבתא של הרביה, האמא של פיגא, פיגא גם היתה אותו דבר. היא היתה מדברת עם הבעל שם טוב [לאחר פטירתו]. פיגי היתה עולה לבעל שם טוב עולה אליו לציון, מדברת אליו כדבר איש אל רעהו [על-פי שמות לג, יא]. אם בעלה לא הגיע אז היא לא ידעה אם הולכים לטבל או לא הולכים לטבל¹, אז היא הלכה לקבר של הבעל שם טוב. הבעל שם טוב אמר לה: הוא כבד נמצא, הוא כבד הגיע, אל

מיליארדים, יש לו את כל הזהב, עכשיו זה בזה הים, אנחנו בפסח, בזה הים. הוא זכה להיות בבזה הים, יש לו מיליארדים, סוחר אגיה שלמה, וממלא אותה בפחם, רק בדלק ופחם, ושיא הקיטור, הוא נוסע אחרי הספינה של הבעל שם טוב, הוא מגיע לאיסטנבול. והוא כבר לא רואה שום, הוא לא רואה כלום, הוא חשב שהוא יראה אותו איך שהוא יורד מהאגיה. אין.

טוב, הוא לוקח, הוא סוחר דירה, הוא סוחר חדר בבית מלון. שהכי מפאך שיש באיסטנבול, יש 12 כוכבים, קומה עליונה. עם הפנטהאוז למעלה למעלה, סויטה, סויטה עם ברכה, עם אקוריום של דגים. כל המותרות, כל השכלולים, כל הטכנולוגיה הכי חדישה שיש. אבל — אין חשמל. ליברמן היה והוא לא נתן תקציב. הוא אמר: אם זה לבעל שם טוב הוא לא נותן תקציב. אז הוא נשאר בלי תקציב בשביל חשמל אז הוא הביא גרות, אלה גרות, אין בעיה. אלה גרות, למפים, למטרנה, כל סוגי הגרות, כל סוגי העששיות, שיהיה כמה שיותר אור. נהיה כמעט אור היום, אלה גרות, אלה למטרנות, אלה למפין, והכל מאיר, הכל מאיר.

ועכשיו עכשיו כבר עוד שעה שקיעה. אבל, איפה הבעל שם טוב? הכל יש, אולם — יש, בית מלון — יש, סויטה — יש, אקוריום עם דגים

ההשכלה הכי גדולה זה גרמניה, משם יצא הרוץ ומשם יצא הגרון לכלות את עם ישראל.

אז מישוהו המליץ להם על הבעל שם טוב, תסעו לבעל שם טוב. טוב, ברה אחרונה, נסיון אחרון. כסף לא חסר לו, יש לו מיליארדים, לקחו עגלה עם ארבע סוסים, יוצא מברלין עד למז'יבוז' זה אלה קילומטר. מגיע למז'יבוז', מגיע תוך יומים, חמש מאות קילומטרים ליום. הוא מגיע, אומרים לו: עכשיו הבעל שם טוב נסע, בדיוק בדקה הזאת, לפני דקה, אתה עוד יכול לראות את הענן של העגלה, את האבק של העגלה. הוא אמר: אין בעיה, אני לוקח עגלה עם שמונה סוסים. מה הבעיה? אני תופס את הבעל שם טוב באמצע הדרך.

טוב, כל פעם שהוא מגיע, אומרים לו: "עכשיו יצא הבעל שם טוב". הוא דוהר, דוהר, עם שמונה סוסים אחרי הבעל שם טוב, הבעל שם טוב יש לו סוס עם עגלה, אין לו יותר מסוס אחד. ואיפה שהוא מגיע, אומרים לו: "עכשיו הבעל שם טוב יצא, בדקה הזאת".

טוב, הוא מגיע כבר לגלץ. שם בשפך הדנובה, אומר הוא יתפס אותו באגיה, הוא יעלה אותו על האגיה. אומרים לו: "עכשיו הוא יצא, עכשיו הוא עלה על האגיה". הוא אמר: אין בעיה, סוחרים אגיה במליארד דולר. מה זה משנה, יש לו

באותו בית מלון, הבעל הבית מסכים לשים אותם בחנם, שם במרתף, למטה, בחדר למטה למטה, בתחתית המרתף. הוא הסכים שישימו מזודות בחנם, מיד העלו את זה למעלה לאולם הגדול המפאָר, הפנטהאון, הסוויטה.

ועכשיו היא הולכת לבית כנסת של אבא שלה, מחכה לו. הוא יוצא אחרי התפלה והלל, אצל הספרדים זה הכל קצר, זה לא כזה... כל מלה מושכים אותה כמה שעות... שם מתפללים עם כל הכונות של האר"י, אבל עושים את זה בשיא המהירות. והוא כבר יוצא ופניו מאירות כמו פרוז'קטור, כמו שמש בצהריים. היא אומרת: אבא! כבר הכל מוכן! איזה נסים, יש לנו סדר, יש לנו מצות, דגים, ארבע כוסות. לא ראו על הבעל שם טוב שום שנוי.

הרבי'ה אומר שכשאדם מקבל כסף יש אצלו שנוי, אצלי אין שנוי — שקבלתי כסף, לא קבלתי כסף, שום שנוי בפנים. כשאדם מקבל כסף או תודה רבה, הבאת לי כסף. הבעל שם טוב יודע שהכל זה מהשם, השם נמצא בכל פנה, בכל דקה. אין הבדל אם הוא עכשיו במלון פלאזה או באמצע המדבר.

כמו הספור ב... פרשת בהר, מה נאכל מה נשתה — כשאדם מדבר על כסף, זה מחזין דקטנטות הכי גדולים, "מה נאכל" [ויקרא כה, כ?]. זה שלש שנים ועוד שלש ועוד אחד זה שבע.

— יש, ברכה — יש. אבל איפה הבעל שם טוב? איך מוצאים אותו באיסטנבול? זה 10 מליון תושבים. איך נמצא אותו? טוב, הוא החליט שהוא הולך לשפת הים, לשאל את המלחים, אם הם ראו אחד עם פאות? באיסטנבול אין פאות. אחד עם פאות, זה עוד אפשר לזהות, זה זה אטרקציה, קוראים לזה אטרקציה. אז הוא הולך לחפש אותו בשפת הים. הוא רואה שם איזו אשה מכבסת בגד, במים, לא היה כסף למכונת כביסה, אין תקציב, לא נותנים תקציב לזה. רואה מכבסת בשפת הים. הוא שואל את האשה: אולי ראית איזה יהודי עם פאות, שירד מהאניה? היא אומרת: כן, זה אבא שלי. אוו, בדיוק הגענו לכתבת הנכונה, הנה אבא, הגענו לבת של הבעל שם טוב.

מיד היא לוקחת אותם לבית כנסת, הבעל שם טוב הראה לה בדיוק איפה הוא מתפלל. יש שם איזה מאה בתי כנסיות. היא מראה להם את הבית כנסת שהוא מתפלל, ומיד הם לקחו את אדליה, היא חתנה לאבא שלה, אמרו לה. ואז היא לקחה אותם למלון, שפתאם הם הראו לה את המלון, זה אותו מלון איפה שהם שמו את המזודות. כי כשהם ירדו מהאניה, לא היה להם איפה לשים את המזודות. מגיעים עם הרבה מזודות. עם... מצות לפסח לא היה להם כמובן, ולא בשר ולא דגים, שום דבר לא. אז המזודות שמו

הוא סמך, אבל הוא לא סמך על הנסים. זה שנתן את כל האכל נתן את כל האכל, לא סמך על הנסים.

וכמוכן שהתלמידים רבי חייא ורבי יוסי הולכים אחרי עם אכל, כמו נחום איש גמזו, שלושה גמלים, אחד הלך עם מאה קרונות של זהב, כתוב בקמ"ו בבבא בתרא: עם מאה קרונות. אתם לא לומדים בבא בתרא? אתם נגד? אתם בעד בבא קמא? אבל בבא בתרא זה בבבא קמא טובה... היה אחד בטשקנט, שהגיע מטשקנט, הכמר הכי גדול, יודע את כל הש"ס בעל פה, ישר והפוך. אז הוא אומר: יש הוכחות מהש"ס שיהודים צריכים דם של נוצרים, זה משפט ביליס, מפרסם. אז שואל אותו העורך דין, שהיה עורך דין יהודי. שואל אותו תגיד לי אתה אתה יודע את כל הש"ס, אתה מכיר את בבא בתרא, בבבא בתרא? איך אני מכיר את התנ"ך? אני מחפש בראשית, שרה. רבקה, רחל, לאה, אין בבבא בתרא. מחפש את בבבא בתרא. בבבא בתרא. לך יש גם בבבא בתרא, פרידא, בבבא בתרא... אבל בבבא בתרא, אתה לא מכיר אותה. אתה מכיר בבבא בתרא? אתה חייב להכיר. מחפש בבבא בתרא... אז הוא אומר אתה את כל הש"ס אתה יודע בעל פה, ישר והפוך. אתה יודע את כל ההוכחות ש...

אם לא תשאל שאלות, יהיה לך ברכה לשבע שנים. אתה שואל שאלות, אז אתה עוצר את זה ונצין נעם אלימלך בפרוש הפסוק בשם אחיו רבי זוסיא מאניפולי זיע"א... אתה עושה מחסנים, אתה צריך לחפש פריז'דריס, אתה צריך לחפש קרור. איך אפשר לשמר סחורה לשלש שנים? ה' רוצה לתת לך כל יום, את התפוזים כל יום, את האשכוליות כל יום, הכי טריים והכי עסיסיים. אתה שואל שאלות, אז יהיה לך בבת אחת הכל.

כל זה הסביר לנו רבי אליהו לופיאן — כשאתה שואל שאלות, אז אתה עצרת את השפע. השם רצה להביא לך בלי סוף, בלי שום מעצור. השפע צריך להגיע, השם רוצה להשפיע לך אותו. אתה בלב המדבר, כמו אותו אחד שנתן את כל האכל שלו. הוא אמר לו: זה מאבד עצמו לדעת, אין לך עולם הבא, גמרנו. נתת את כל האכל, זה נקרא "אבוד עצמו לדעת", אני לא אתן לך כלום, פרינציפ זה פרינציפ, אדם צריך שיהיה לו גב, שיהיה לו עמוד שדרה, אי אפשר כל הזמן להתנענע. כמו לולב, ימינה שמאלה. פרינציפ זה פרינציפ, אני לא אתן לך כלום. ואת הפרינציפ הזה הוא שמר, הוא הלך עד הסוף, לא אכפת לו. הוא אמר לו אין... נתת את כל האכל לאותו מסכן? יבא עוד משהו, גם יתן לו קצת אכל. תן לו בים, תן לו לגימה. עוד מעט יבא עוד משהו, יהיה לו נסים. הוא "סמך על הנסים",

זה אתם בסדר, אתם נגד בכא בתרא, אז שם כתוב מאה קרונות.

בתענית כתוב [שהיו לנחום איש גז] שלשה חמורים עם אכל ומשקה, אומר לו המתן אני צריך לפרק את זה, את כל זה שמעתי מרבי אליהו לופיאן, הוא היה צריך לקחת סכין, אדם שוכב במדבר, כבר ימים לא אכל, שלשה ימים לא אכל. עד שתפרק את החמור, עד שתתיר את הקשרים, הרי הולכים במדבר, כמה ימים, כמה שבועות. רק להתיר את הקשרים זה חמש דקות. תקח סכין, תבקע את הנאד, תבקע את הכד תוך שניה. [ועד שפרק מת אותו ענין] אז הוא אמר: ידי שלא חסו על ידיך — יגדמו, רגלי שלא חסו על רגליך — יקטעו, אי אפשר להבין את זה בכלל. עיני שלא חסו על עיניך יתעוררו, וכל גופי ימלא שחין. שמה קרה? מה קרה? זה אי אפשר להבין את העדינות של חז"ל, מה שאדם ש...

אז הוא נתן לו את כל האכל, אז זה מספרים שאפלו בלב המדבר, זה לא משנה. הגמרא אומרת בכתבות, שאחד אמר: אני רק אוכל תרנגולת, אני לא יושן בלי תרנגולת. מה, אתה השתגעתי? על חשבון מי אתה רוצה תרנגולות, מי יתן לך תרנגולת כפאן? זה היה אצל רבא, לרבא לא היה תרנגולת. הוא אומר: אותי לא מעניין, אני צריך לאכל ארוחת צהרים תרנגולת. אותו יום הגיעה אחותו

מה זה דצ"ך עד"ש באח"ב? אתם לא יודעים מה זה מה שאמרתם בחרג? אתם אמרתם אתם לא מבינים מה אתם אומרים. אתה אמרת דצ"ך עד"ש באח"ב? מה זה הראשי תבות? דם צריכים כלנו, עד"ש — על דבר שעשו באותו איש חכמים בירושלים. זה יעקב פראנק המציא את זה, הוא פענח את הראשי תבות, אתה פענחת את הראשי תבות, עכשיו תדע מה זה הראשי תבות. אז יש לנו זה מהש"ס, זה כתוב בש"ס. אז הוא אמר לו אם אתה לא מכיר בבושקה בתרא, אז איך אתה?...

אז בככא בתרא כתוב שאחד הלך עם מאה קרונות, היה שולח קרון אחד לשובו בנים, ליוסף אסולין קרון, או לנתן. אחד למעשר. אבל הוא לא שלח אפלו קרון אחד, הכל הוא רצה לבלע לעצמו, הכל לבלע, לבלע, לבלע. אז איך שהוא הגיע לפתח משהו הביא לו כוס תה, והוא מת. אז יש דיון אם עבר אם יצא תחת המשקוף או לא. המשקוף למה זה שייך? לרשות הרבים או לבית? אבל הוא כבר היה תחת המשקוף. אז אדם ששותה כוס תה — תמיד שישתה את זה ברשות הרבים. אבל כיון שהוא כבר היה תחת המשקוף, אז יש שאלה. אז הגמרא אומרת אבל הכוס תה לא שנה פרוטה. אולי שחקו שם יהלום, אולי הוא היה צריך רפואה, אז שחקו יהלום. כל זה גמרא קמ"ו, אבל אתם לא לומדים,

בקניג ג'ורג', בפלאז'ה. זה הכל אותו דבר, מה שקבעו לתת לו בצ'הרים הוא יקבל. זה לא משנה אם עכשיו הוא זה.

אז הם הולכים תלמידי רב שמעון עם כמה חמורים, טעונים במאכל ומשקה...

אז כאן מדברים כאן שאצל הבעל שם טוב לא ראו שום שני בפנים. הרבי אומר: אצלי אין שום שני בפנים, תביא לי כסף, לא תביא לי כסף — אין שום שני, אני יודע שהכל זה מהשם.

ועכשיו מתחילים את הספור על ליל הסדר. ליל הסדר, הבעל שם טוב עושה את זה בשיא ההתלהבות. פתאום באמצע ליל הסדר הוא צועק, צועק לזוג הזה שכבר בגיל 45, הוא אומר... הם עשו את כל הסעודת החג, והם נסעו אלף קילומטר עד מז'יבז', ממז'יבז' לאיסטנבול זה עוד אלף קילומטר. חמש מאות קילומטר עד שפת הים, ועוד חמש מאות קילומטר. מאומן לאורסה זה שלש מאות, מקיוב זה חמש מאות. והים השחור זה גם חמש מאות, אז זה עוד אלף — אלפים קילומטר עושים להגיע לבעל שם טוב, ועכשיו עושים כזה סעודה מפארת, פנטהאוז, סניטה, עם ברכה בפנים. והוא אומר, הסתובב הבעל שם טוב: כבר נושעתם, עכשיו נושעתם. ואז הוא מחזיר את הראש אחורנית, ורואים סימני גסיסה, מעיף את

ששלוש עשרה שנה לא ראתה אותו, הביאה לו מתנה תרנגולת. הוא אמר: בוא תאכל זה שלך.

אז הגמרא אומרת שאם אדם הולך עם בטחון, עם אמונה, לא מסיח דעת מהשם יתברך, אז לא משנה אם הוא בלב המדבר או בפלאז'ה עכשיו ברחוב קניג ג'ורג', זה אותו דבר.

אז אז זה מי שהולך עם בטחון, עם אמונה, אז רבי חייא התחיל לבכות שם. זה, זה זה מעצבן אותי. הוא אמר: למה אנחנו לא זכינו במצוה?! אדם דופקים לו בדלת, עד שהוא פותח את הדלת, העני ברח. הוא אומר: ברוך השם נפטרתי ממנו. הוא פשוט בוכה, למה לא זכינו למצוה הזאת? הוא אומר כנראה שיש פה דין מות עליו, ודוקא הוא צריך לזכות במצוה. כל זה רבי יוסי מחזק [את רבי חייא], רבי יוסי היה ברסלב'ר, הוא היה ליטאי — רבי חייא. אז הוא בסוף הוא נפל, הוא התעלף, הוא לא אכל, הוא לא שתה. אז הוא רואה, רבי חייא, נחש ענק מתקרב. אז רבי חייא אמר: זה הסוף. רבי יוסי אמר: עכשיו יהיה נסים, עכשיו מתחילים הנסים. כשאתה חושב שזה הסוף — סימן שעכשיו יתחילו הנסים הנפלאות. ואז ראו את הנסים; הגיע נחש שני, נשף אותו [את הנחש הראשון], בלע אותו.

אז כל זה מספרים עכשיו שכשאדם יש לו אמונה ובטחון, אין הבדל בלב המדבר, או שהוא נמצא עכשיו

הָרָאשׁ אַחֲרֵינִי, רוֹאִים סִימָנִי
גְּסִיסָה, הָעֵינַיִם מִתְּהַפְּכוֹת לוֹ, כְּכֹר
רוֹאִים שָׁזָה כְּכֹר הַמּוֹת בְּטוֹחַ,
כְּכֹר יוֹצֵא רִיר מֵהַפֶּה.
וְאַחֲרֵי זֶה שְׁאַלְהָ אֶדֶל, אֶדֶל אַחֲרֵי לַיִל
הַסֹּדֶר שְׁאַלְהָ אָבָא, מָה הָיָה כָּאן? מָה
פְּתָאוּם זָרְקָתָ אֶת הָרָאשׁ? חֲמֵשׁ דְּקוֹת
הוּא שָׁכַב עִם הָרָאשׁ אַחֲרֵינִי, כְּמוֹ
מִת גָּמוּר, כְּמוֹ גּוֹסֵס. אֲזִי הוּא אָמַר:
שְׁבָרְגַע שֶׁהוּא הִבְטִיחַ לָהֶם שִׁיְהִיָּה
לָהֶם יֶלֶד, אֲזִי בְּאוֹתוֹ רָגַע נִהְיָה קִטְרוּג
גָּדוֹל בְּשָׂמִים, כִּי אֶסוּר לְהִבְטִיחַ,
אֶסוּר לְהִבְטִיחַ. [הָיָה צָרִיךְ לוֹמַר:] הַשֵּׁם
יַעֲזֹר, יִהְיֶה לָכֶם יֶלֶד, הַשֵּׁם יַעֲזֹר,
הַשֵּׁם יִקְבַּל אֶת הַתְּפִלוֹת שְׁלָכֶם, יִהְיֶה
עֵת רְצוֹן עֲכָשְׁיוֹ, לַיִל סֹדֶר. אָבֵל
לְהַגִּיד "יִהְיֶה לָכֶם יֶלֶד", מָה אַתָּה
מַחְלֵק יְלָדִים? מָה אַתָּה, אַתָּה הַקְּדוֹשׁ
בְּרוּךְ הוּא? וְאַלּוֹ גַּם הָיוּ זוג כְּזֶה
שָׁאִין שׁוּם דֶּרֶךְ טֹבָע. תְּמִיד צְרִיכִים
לְהִלְבִּישׁ דֶּרֶךְ טֹבָע. נוֹתְנִים בְּרָכָה,
אָבֵל אֶפְשָׁר לְהַגִּיד "בְּזִכּוֹת הָרוּפָא",
"בְּזִכּוֹת מִנְצֵסְטֵר", הֵייתָ בְּבוֹסְטוֹן,
הֵייתָ בְּנִיּוֹ יוֹרֵק, הֵייתָ בְּלוֹס אַנְגֵּ'לִס,
עֲשִׂיתָ אֶת עֲצַת הָרוּפָא הַכִּי גָדוֹל
בְּעוֹלָם. אֲזִי אֲזִי הַבְּרָכָה צְרִיכָה לְהִיּוֹת
אִיזָה מִשְׁהוּ בְּדֶרֶךְ הַטֹּבָע גַּם כֵּן. אָבֵל
פֶּה לֹא הָיָה שׁוּם דֶּרֶךְ טֹבָע, שׁוּם
נִיצוּץ, שׁוּם... זֶה הֵם הָיוּ עֲקָרִים,
עֲקָרִים מְלָדָה, הוּא וְהִיא, שׁוּם
אֶפְשָׁרוּת, שׁוּם דֶּרֶךְ טֹבָע, הָיָה קִטְרוּג
בְּשָׂמִים.

וְאַזְ הִגִּיעַ הַשָּׁטָן וְאָמַר: זֶה כְּכֹר עֲבֹר
אֶת כָּל הַגְּבוּלוֹת, חָצָה אֶת כָּל הַקְּוִיִּם

בֵּינָתִים בְּאִיסְטִנְבּוּל... הַבַּעַל שֵׁם טוֹב
מִגִּיעַ לְאִיסְטִנְבּוּל, אֲזִי זֶה לֹא רַק
בְּשָׁבִיל לִסְעָ לְאַרְץ יִשְׂרָאֵל, יֵשׁ עוֹד
מִלִּיּוֹן סְבוֹת. בְּאִיסְטִנְבּוּל הִיְתָה גִּזְרָה
נוֹרָאָה, שֶׁהַסּוֹלֵטֵן עָשָׂה עִם כָּל
הַיּוֹעֲצִים שְׁלוֹ, כָּל הָאֲנָשִׁים הַנְּאֻמָּנִים
שְׁלוֹ, שְׁלַחְסָל אֶת הַיְּהוּדִים בְּשָׁנִיָּה
אַחַת.

מִקֵּדָם [בְּכִנְיָסָתוֹ לְמִסִּירַת הַשְּׁעוֹר, קִדְּם בְּרַכַּת
"הַמְּבָדִיל"] דִּבְרָנּוּ "בֹּא אֶל פְּרָעָה"
[שְׁמוֹת ז', כו], שְׁאוֹתוֹ אִישׁ [הֵיטָלַר יִמַּח
שְׁמוֹ] עָלָה בְּפִרְשֵׁת בֹּא, שָׂרֵק הַצְּדִיק
יָכוֹל "בֹּא אֶל פְּרָעָה", אִם הָיוּ נוֹסְעִים
שְׁנֵי צְדִיקִים לְרִבְנּוֹ, הָיוּ מִבְטָלִים אֶת
הַגִּזְרָה [שֶׁל הַשּׁוֹאָה]. אָבֵל אֵף אֶחָד לֹא
נָסַע לְאוּמָן, אִם הָיוּ נוֹסְעִים לְאוּמָן אֲזִי
מִיָּד הָיוּ מִבְטָלִים אֶת הַגִּזְרָה. [מ-]

וְאַזְ הִגִּיעַ הַשָּׁטָן וְאָמַר: זֶה כְּכֹר עֲבֹר
אֶת כָּל הַגְּבוּלוֹת, חָצָה אֶת כָּל הַקְּוִיִּם

צריכים לא צריכים לעשות שום הכנות. הם תמיד במצב "הכן".

אז ומי שיגלה את זה ליהודים — יתלו אותו, אם מישוהו יגלה, אם מישוהו יספר ליהודים, כי אז כבר אי אפשר לעשות שום דבר. אם היהודים ישמעו את זה, יביאו שחד, מליארדים, כל הכסף שבעולם זה אצל היהודים. כל הבנקים של היהודים, הכל זה אצל היהודים. אז עכשיו אנחנו... אז מי שיגלה ליהודים, יתלו אותו מיד, יתחייב בראשו, אחת דתו להמית.

ובינתיים אחד השרים שהוא היה מגלה את הסודות, הוא היה אוהב ישראל, הוא אמר עם ישראל זה עם של צדיקים, העם הנבחר, זה קדש קדשים, איך אפשר להרג כאלה יהודים קדושים? שהוא הוא לא יכל להרדם כל הלילה. ושם גומרים את הסדר מקדם, לא כמו פה ששרים "לעשה נפלאות" ו"בצאת ישראל ממצרים" שעה שלמה, שם "בצאת ישראל ממצרים" זה חצי דקה, לא צריך שעה שלמה לשיר את זה. שם ב-22:00 גמרו את הסדר, התחילו ב-19:00 גמרו ב-22:00. אז כלם ישנים. 1:00 בלילה כלם כבר באמצע השנה. ב-1:00 בלילה הוא מחליט שהוא דופק אצל ראש הקהל, זה היה השר שאוהב ישראל, לא אכפת לו כלום, הוא יספר לו מהגזרה. הוא יגיד לו שאסור לגלות, שישבר את הראש, שימצא עצה.

כבר אי אפשר לסע לאומן, זה נהיה מסכן, זה כבר מי שהגיע לאומן מיד שלחו אותו לסיביר, מיד תלו אותו. אבל אם היו נוסעים בחרוף נפש, היו נוסעים לרבנו, היו מבטלים מיד את הגזרה הנוראה הזאת, "בא אל פרעה" זה רק הצדיק, רק משה. רק רבנו שהוא משה רבנו בעצמו, הוא היחידה של משה, הוא בחינת יחידה, הוא יכול לבטל את הגזרה. ואז רבנו...

וזו [הגזרה שגזר הסולטן של איסטנבול כשהבעל שם טוב היה שם] היתה גזרה נוראה, ולא מגלים את זה לאף אחד, לא מגלים, זה זה. הגוים תמיד במצב "הכן", לא צריך להגיד להם, כתוב "להיות עתדים ליום הזה" [אסתר ג, יד], עתידים. הוא לא אמר שהולכים להרג את היהודים, אז היהודים יברחו... אצל היהודים כתוב "להנקם מאיביהם" [אסתר ח, יג]. אבל אצל גויים לא כתוב להנקם, כתוב "עתידים" — הם תמיד מוכנים, תמיד במצב "הכן". הם לא הם לא מסיחים דעת, בזה הם מקימים "שויתי השם לנגדי תמיד". להשמיד את עם ישראל, הם לא מסיחים דעת שניה אחת. אין להם אין להם בעיה, הם תמיד מוכנים עם גרונים, עם רובים, עם סכנים. אז לא צריך להודיע להם, בשש בדייק מודיעים, ותוף שש ודקה כבר לא יהיה יהודי אחד בכל איסטנבול. כל אחד ישחט את השכן שלו, את התינוק של השכן, עם הגרזן, עם סכין, לא

לאמא של הסלטן, גלף לאמא, נשאל אותה עצה, נספר לה כל הספור שהולכים עוד שעתים להרג את כל היהודים, שהיא תגיד עצה.

טוב, כבר 3:00 בבקר, יש שם בוטק'ה כזה עם שומר, עם כמה גבאים, אי אפשר להכנס לאמא של הסלטן באמצע הלילה — 3:00 לפנות בקר, מה אתה השתגעית? תחכה עוד שעה עוד שעתים היא תקום, היא תקום ב-6:00 / ב-7:00, היא גם מתפללת, הולכת למסגד, אולי אפילו ב-4:00 היא תקום, תחכה עוד שעה לכל הפחות. הוא אומר לו: אין לנו אפילו שניה אחת, תדע לך יש פה דבר שזה הולך להיות קטסטרופה בכל העולם, בכל כדור הארץ, תעיר אותה מיד. היא ישנה בקומה השלישית למעלה, עם החלוק, עם חלוק השנה.

הוא דופק לה בדלת חדר השנה, היא מתעוררת [נשואלת]: מה קרה, באמצע השנה אתה מעורר אותי? הוא אומר: לא יודע, היהודים אומרים שיש פה איזה קטסטרופה נוראה, איזה חרבן העולם, הולכים להחריב את כל כדור הארץ, תקומי מיד תרוצי לשמע מה קרה. טוב היא רצה עם החלוק שנה שלה, היא יורדת שלש קומות, תוך חמש דקות היא כבר למטה, מה קרה? מה קרה? אמרו לה: תשמעי, יש גזרה להרג את היהודים, לא סתם באנו אליך עכשיו ב-3:00 בבקר, ואסור לגלות, אסור

1:00 בלילה הוא דופק אצל ראש הקהל, ראש הקהל יושן שנה עמקה, אחרי ליל הסדר, עם עשרה נכדים, ומאה נינים, ובכזה מעמד אז זה השנה הכי מתוקה שיכולה להיות. פתאום דפיקות בדלת, הוא חשב שזה גסטפו, זה ק.ג.ב. מי יודע, משטרה הציונית, מי יודע איזה משהו. אז פתאום הוא פותח את הדלת, רואה את השר, אחד השרים הכי חשובים, השר הזה אוהב ישראל, אומר לו תשמע, יש לי שניה אחת בדיוק. יש גזרה לחסל את כל היהודים ב-6:00 בבקר, ואני בורח. אם אני אהיה כאן עוד שניה יתפסו אותי, תולים אותי. ואל תגיד שאני אמרתי, לא יודע מה שתעשה, איך תגיד אבל אותי אתה לא מכניס לעיניים, אני לא יודע, לא שמעתי, לא ראיתי, ואתה לא ראית ולא שמעתי. ותוך שניה הוא כבר היה במרחק של כמה קילומטרים, כבר לא רואים אותו, נעלם.

ראש הקהל נמוג לא ידע מה לעשות, עכשיו 1:00 בלילה הולכים להרג את כל היהודים, שוחטים את כלם. לאן הולכים, מה עושים? אסור לגלות בכלל שידעו את זה. הוא הולך מעיר את כל ראשי הקהל. יש עוד 20 / 30 ראשי קהל, הולך מבית לבית, כבר נהיה 3:00 בבקר, עד שהוא העיר את כלם, אומר: יש גזרה להרג את כל היהודים, ונשאר לנו עוד שעתים בסך הכל. ומה עושים? מה עושים? פתאום אחד אומר: בוא גלף

כָּבֶר עָבַר עוֹד שְׁעָה, עוֹד שְׁעָה הוֹרְגִים אֶת כָּל הַיְּהוּדִים, וְהִיא צוֹעֶקֶת לְשׁוֹמֵר: נוֹ, תִּפְתַּח כָּבֶר! אֲנִי הָאֵמָּא שֶׁל הַסֵּלְטָן!

הוא אומר: עכשיו הוא יושן, אי אפשר באמצע השנה להעיר סֵלְטָן, אין דְּבָר כֵּזֶה.

אני האמא שלו, תפתח מִיד, אני שוחטת אותך — תפתח מִיד, אל תשאל שאלות, מִיד תרוץ אליו. אבל עכשיו עוד פעם קומה שלישית, עד שעולים עד שיוֹרְדִים עד שִׁמְעִירִים באמצע השנה, עד שֶׁהַסֵּלְטָן מגיע עם הפיג'מה שלו מסכנ... [אומרים לו:] אמא שלך למטה, תרד מהר, קטסטרופה, חרבן העולם, הולכים להחריב את כדור הארץ, מי יודע זורקים / הולכים לזרק אטום, מי יודע מה הולך להיות כאן עכשיו.

והוא יורד והוא אומר: אמא, מה קרה? אמא, מה קרה? מה הגעת אלי ב-4:00 בבקר? תישני עוד שעה, עוד שעה הולכים למסגדים, תנוחי, את כָּבֶר זְקֵנָה בת תשעים, תישני משהו.

היא אומרת: לא, אתה לא יודע מה קרה, אתה לא יודע מה קרה. אתה, אבא שלך בא אלי בחלום, אתה לא יודע מה קרה, ואמר לי שתוף שעה לא ישאר זכר מכל המשפחה שלנו. שום זכר לא ישאר, לא נכד ולא נין לא נין ולא שארית, שום דבר, יש גזרה נוראה על המשפחה שלנו. תגיד לי, מה עשית? מה חטאת?

לגלות שיודעים את זה, אם נגיד שיודעים אז יתלו את השר הזה. מה עושים? [אומרת אם הסֵלְטָן:] אל תדאגו, תשבו בשקט, תפסיקו לצרוח לי כאן, עוד שניה אני מעיפה אתכם, שבו כאן בסלון, הנה יביאו לכם כוסות קולה כוסות תה, חלב אתם לא שותים, חלב עכו"ם, טוב, אז תשתו תה. היא הביאה להם כמה כוסות תה, היא רצתה להביא להם בשר ודגים, הם אמרו אנחנו צריכים הכשר מארגנטינה, עוד נשמע איך שהלכנו לשחט את אדל'ה כי רצו בשר פֶּשֶׁר, אז רצו לאכל את אדל'ה זה הבשר הכי כשר שיכול להיות, הכי טעים, זה חוץ מזה, אז לא טעמו לא מהבשר ולא מהדגים, שתו שם איזה כוס תה שאת זה מתר לשותות, זה חמין, זה שאלה, זה מתר פושר אז זה גם מתר.

יושבים, והיא נעלמת להם, לא יודעים לאן היא נעלמה פתאם, היא אומרת: תחכו עד שאני חוזרת, אל תשאלו שאלות. והיא לוקחת עגלה עם ארבע סוסים, דורסת חמש חתולים בדרך ועשר כלבים, כמוכן יש אגודת צער בעלי חיים, ויש על זה משפט בהאג, ויש פצויים שהיא צריכה לשלם לכל בעל כלב מליון דולר פצויים, זה כלבים "אצילים" לא "סתם כלבים" באיסטנבול, כל כלב שנה מלארד דולר, היא דרסה את כל הכלבים, הגיעה תוף חמש דקות לארמון של הבן שלה, והיא מגיעה לבוטק'ה, כָּבֶר 4:00 בבקר,

[הרב שר עם הצבור:] "לעשה נפלאות גדלות לבדו כי לעולם חסדו" [תהלים קלו, ד].

עכשיו הם חוזרים, הם שומעים עוד פעם את השיר, אבל עם שירה עם התלהבות.

[הרב שר עם הצבור:] "לעשה נפלאות גדלות לבדו כי לעולם חסדו".

עכשיו עברו יומים חג, עכשיו הולכים לארץ ישראל, מחפשים אגיה. סוחרים מקום באגיה, וכבר בדרך לארץ ישראל, חל המועד פסח, ונהיה סערה נוראה, האגיה חשבה להשבר, עמדה לטבע. ואז קורא הבעל שם טוב לאדליה וזר' הערש, ואומר להם: תדעו לכם, הסערה הזאת היא רק בגללי, "בשלי הסער הזה" [על פי יונה א, יב], כמו שאמר יונה הנביא, אני אשם פה בכל הסערה הזאת. כי יש לי פה כתבים שרק משיח יגלה אותם, ואסור לגלות אותם, זה לפני הזמן. ובגלל הכתבים האלה, אז עכשיו האגיה הולכת לטבע. יש רק בררה אחת, או לזרק את הכתבים לים, או לזרק את אדליה לים. אדליה צריכה להחליט, זה תלוי בה, היא צריכה להחליט את מי לזרק לים, את הכתבים או את אדליה? אז היא אומרת: תזרקו אותי, מה אני, הכתבים זה יותר חשוב ממני, אני בסך הכל בשר ודם, מי אני? מה אני? תזרק אותי, וגמרנו.

[אמר הסלסן:] מה זה רמזאן עכשיו? מה פתאום? אני לא אוכל, בשרותים לא אכלתי בחיים שלי, אני מבטיח לך. אני כל רמזאן שומר אותו 30 יום, אני לא נוגע בכלום, לא באכל, לא בשתייה. אני הכי הכי מקפיד, יותר עוד מכלם.

תגיד לי מה עשית? אתה עשית משהו, זה לא יכול להיות, זה אבא שלך לא סתם יבא לי בחלום הוא חלום אמתי, הוא אמר לי שיש לו שעה לא ישאר זכר מכלנו, לא ממני ולא ממך ולא מכל משפחה שלנו. תגיד לי מה עשית?

הוא אמר: אמא מה עשיתי? אני עשיתי גזרה על היהודים.

מה? עם היהודים התחלת? השתגעתי? אתה לא יודע מה קרה לפרעה, מה קרה לסיסרא, מה קרה להמן? תקרע מיד את הגזרה, תקרע את הנר, תרוץ מיד שם לארכיון, תקרע את הגזרה!.

הוא רץ שם מהר לארכיון, קרע את הגזרה לגזרים, הביא לה את הפסות ניר, את הפסות של הקלף, הביא לה. אמא, קרעתי את הכל, הגזרה בטלה, את יכולה לישן בשקט. בטלנו את הגזרה. ואז הוא חוזרת כמובן... וכמובן שכשהם הלכו, כשהם הלכו לאמא של הקיסר, הם שמעו את... עברו דרך המלון ששם היה הבעל שם טוב, והם שמעו איך שהוא שר.

העולם, הפרעה של ימינו הוא גרוע פי מליארידים מהפרעה של אז, 3300 שנה כבר עבר מאז, ועוד 35 שנה. אז הפרעה הזו, "בא אל פרעה" זה רק צדיק אחד, יהיה לי, יולד לי נכד, שהוא יכול לבטל את כל הגזרות בעולם, בזכותו עכשיו אנחנו בארץ ישראל, הנאצים לא הגיעו לכאן. הכל זה בזכות רבנו.

אז מיד הם הוציאו אותה, זרקו את הכתבים, במקום את אדליה, והסערה הפסיקה באמת.

ואז הגיעו לאיזה אי, יש אלף איים, אלף איים, מאיסטנבול לארץ ישראל אלף איים, זה הכל הם ההגאי, זה האיים של יון, וכל זה מגיעים לאיזה אי שיש שם הידימקעס, הם קבלו ידיעה חשאית, ידיעה סודית, שהבשר של אדל זה הכי הכי הכי מתוק שיכול להיות בעולם. כי תמיד הבשר מגיע מארגנטנה, אבל אז לא היה, היה אמברגו, בידן לא נתן, לא יודע מי לא נתן להגיע. אמרו אם נשחט את אדליה, נטעם את הבשר לכבוד פסח, זה בשר כשר. שזה היה כל זה אנחנו מדברים בפסח, לכבוד פסח כלם רצו בשר כשר, הכי כשר זה אדליה. פתאם ראו שם איזה זקן אחד. מי הזקן הזה? אמרה: זה אבא שלי. אוו, נקח גם אותו, יהיה לנו עוד שמונים קילו בשר, נחלק לעוד אנשים, יהיה גם לפסח הבא. פתאם רואים עוד אחד יושב שם. מי, מי הזקן ההוא? זה

טוב, לוקחים את אדליה, קושרים לה חבל, כמו יונה הנביא, מורידים אותה טפה לים, היא נוגעת עם הרגלים בים, הסערה מפסיקה. מרימים אותה, הסערה ממשיכה. מורידים אותה עד הברכים, הסערה מפסיקה. מעלים אותה, מעלים אותה, הסערה ממשיכה. מורידים אותה עד המתנים, הסערה מפסיקה. מעלים אותה, הסערה ממשיכה. כבר עד הצואר מורידים אותה, מורידים עד הצואר, הסערה מפסיקה. מעלים אותה, הסערה ממשיכה. החליטו להוריד אותה לגמרי, היא מכניסה את הראש במים איך שהיא מכניסה את הראש במים והיא תפוסה עדין בחבל, היא צועקת: תוציאו אותי מיד, תוציאו אותי. היא מרימה את הראש: תוציאו אותי. מוציאים אותה. מה להוציא אותך? הסערה באמת הפסיקה, אז היא אומרת, היא אומרת שהיא ראתה ברוח הקדש שיהיה לה ילד, נכד, שהוא יאיר את כל העולם, הוא יבטל את כל הגזרות, הוא על זה נאמר "בא אל פרעה", שאנחנו קראנו שעכשיו כל הפרשה של פסח זה "בא אל פרעה", כל הפרשה של פסח זה "בא אל פרעה". כי יש רק צדיק אחד בעולם שיכול לבטל את כל הגזרות, את פרעה של אז שזרק את הילדים ליאור, ואת הפרעה של ימינו (- היטלוי מ"ש) שזרק לתוך האש כבר, מאות אלפי ילדים זרקו אותם לתוך בורות אש חיים. דברים כאלה לא היו מבריא

הַשֵּׁשׁ שֶׁלָנוּ, ר' הָעָרֶשׁ. אוֹ, נָקָח גַּם אוֹתוֹ. יִהְיֶה לָנוּ כָּבֶד בְּשָׂרָה שֶׁלִּשְׁלֹשָׁה פְּסָחִים. עוֹד בְּשָׂרָה שְׂמוֹנִים קִילוֹ. מִיָּד הַדְּלִיקוּ מְדוּרָה עֲנָקִית, חֲדָדוּ סִכְיִנִים, וְקָשְׁרוּ אוֹתָם עִם חֲבָלִים לְאֵילָנוֹת.

וְאִזּוֹ אוֹמֵר הַבַּעַל שֵׁם טוֹב לְר' הָעָרֶשׁ: פֶּאֶרְוֹאס שְׁוִיגְסֵטֶע? ר' הָעָרֶשׁ, נוֹ, תַּצְעֵק! אֵיךְ אֲנִי יָכוֹל לַצְעֵק, אֲנִי קָשׁוֹר פֹּה עִם הַחֲבָל, מוֹל הַמְדוּרָה, אֲנִי רוֹאֶה אֶת הַסִּכְיִנִים הַמְחֻדָּדִים אֵיךְ שֶׁמִּשְׁחִיזִים אוֹתָם. אֲנִי לֹא יָכוֹל לַצְעֵק. כָּל הַמַּחֲזִין נֶעְלָמוּ לִי. הוּא אוֹמֵר: רַבֵּי פֶאֶרְוֹאס שְׁוִיגְסֵטֶע? רַבֵּי הַבַּעַל שֵׁם תַּצְעֵק אֶתָּה. גַּם אֲנִי לֹא יָכוֹל לַצְעֵק. כְּמוֹ שֶׁהָיָה עִם דָּוִד הוּא גַּם הָיָה יָכוֹל לְהַגִּיד אֶת הַשֵּׁם הַמְּפָרָשׁ, אֲבִישִׁי אָמַר אֶת הַשֵּׁם הַמְּפָרָשׁ הַגִּיעַ מִירוּשָׁלַיִם לַעֲזָה, אַחֲרֵי זֶה הוּא רוֹאֶה אֶת דָּוִד עַף בְּאֹוִיר, הוּא אוֹמֵר עוֹד פַּעַם אֶת הַשֵּׁם, אִזּוֹ לָמָּה דָּוִד לֹא אוֹמֵר? אִי אֶפְשָׁר אֶתָּה בְּאֶמְצַע הַתַּעֲוֹפָה, אֶתָּה עַף עֲכָשִׁי בְּאֹוִיר, מֵאָה מֶטֶר לַגִּבָּה, זֶה לֹקַח יֵשׁ לָךְ עֶשֶׂר שְׁנֵינֹת, כָּל שְׂמוֹנֶה מֶטֶר זֶה שְׁנֵינִי זֶה בְּדִיוֹק עֶשֶׂר שְׁנֵינֹת. אִזּוֹ אֵיךְ הוּא יִגִּיד אֶת הַשֵּׁם הַמְּפָרָשׁ? אֲנִי לֹא יָכוֹל לְהַגִּיד כְּלוּם, אֲנִי עֲכָשִׁי דָּקָה לִפְנֵי שְׁשׁוּחָטִים אוֹתִי, בְּשָׂרָה כָּשֶׁר לְפָסַח. אִזּוֹ הַבַּעַל שֵׁם טוֹב צוֹעֵק לְר' הָעָרֶשׁ: נוֹ, תִּגִּיד אֶתָּה מִשְׁהוֹ, תַּצְעֵק. [אוֹמֵר ר' הָעָרֶשׁ: אֲנִי לֹא זֹכֵר כְּלוּם. [שׁוֹאֵל הַבַּעַל שֵׁם טוֹב:] מָה אֶתָּה כֵּן זֹכֵר? [עוֹנֶה ר' הָעָרֶשׁ:] א' ב'. [מְדוּרָה הַבַּעַל שֵׁם טוֹב:] אִזּוֹ תַּצְעֵק א' ב'. [צָעֵק ר' הָעָרֶשׁ:] א, ב, ג, ד, ה, ו, ז, ח... בּוֹם, שׁוֹמְעִים

מִרְכָּבָה נֹסַעַת זֶה הָיָה הָאָף. בִּי. אִי. כִּי הַשְּׂאִירוּ לָהֶם אֶת הַטְּלָפוֹנִים, אֶת הַטְּלָפוֹנִים לֹא לִקְחוּ לָהֶם, אֲנִי לֹא יוֹדַע אִם זֶה הָיָה כָּשֶׁר אוֹ לֹא כָּשֶׁר. [הַתְּקַשְׁרוּ לָאָף. בִּי. אִי...] פְּתָאוּם מְגִיעִים הָאָף. בִּי. אִי, רוֹאִים רוֹאִים שֵׁם קְבוּצַת שׁוֹטְרִים מְגִיעִים, רוֹאִים שְׁשׁוּטְרִים מְגִיעִים עֲכָשִׁי, כָּל הַיִּדִּימָקֶס, קוֹרְאִים לְזֶה "הַיִּדִּימָקֶס" זֶה רוֹצֵחִים, אוֹכְלֵי אָדָם. זֶה זֶה הַיּוֹם כָּבֶד אֵין כְּזוֹ מְלָה, אֲבָל זֶה הַמְּלָה שֶׁל פַּעַם, זֶה [מַה שֶּׁקְרוֹי כִּיּוֹם] "קְנִיבָלִים", קְנִיבָלִים קוֹרְאִים לְזֶה "הַיִּדִּימָקֶס". אִזּוֹ הָאוֹקְרָאֲנִים הָיוּ הַיִּדִּימָקֶס, הָיוּ אוֹכְלֵי אָדָם, הַקּוֹזָאקִים הָיוּ אוֹכְלֵי אָדָם, [-] תַּפְסוּ אוֹתוֹ שֶׁלִּשְׁלֹשָׁה קוֹזָקִים, הֵם כְּמַעַט אָכְלוּ אוֹתוֹ, [-] תַּפְסוּ אוֹתוֹ שֶׁלִּשְׁלֹשָׁה קוֹזָקִים כְּמַעַט אָכְלוּ אוֹתוֹ. אִזּוֹ הַיּוֹם קוֹרְאִים לְזֶה קְנִיבָלִים, אִזּוֹ קָרָאוּ לְזֶה הַיִּדִּימָקֶס. וְעוֹד מַעַט יֹאכְלוּ אוֹתָם, בְּשָׂרָה כָּשֶׁר לְפָסַח.

וְזֶה הָיָה אֱלִיהוּ הַנְּבִיא, זֶה הָיָה כְּמוֹכֵן אֱלִיהוּ הַנְּבִיא. מִיָּד יֵרֵד מִהַמְּרִכָּבָה שֶׁל זֶה, כְּלָה זֶה, חֲתָן אֶת הַחֲבָלִים, הַעֲלָה אוֹתָם, הַעֲלָה אוֹתָם לְמִרְכָּבָה, הֵבִיא אוֹתָם לְחוּף הַיָּם. אִזּוֹ הִיתָה שֵׁם אֲנִיָּה גַּם כֵּן כְּלָה מִצָּפָה מְזֻהָב, הַגִּיעוּ בְּשִׁבְעֵי שֶׁל פְּסַח בְּיוֹם שְׁנִי, תְּמִיד מִסְפָּרִים אֶת זֶה אִם יֵשׁ לָנוּ יוֹמִים אִזּוֹ מִסְפָּרִים אֶת זֶה בְּיוֹם הַשְּׁנִי, אִם זֶה יוֹצֵא בְּיוֹם שְׁשִׁי וּשְׁבִיעִי שֶׁל פְּסַח זֶה בְּשַׁבָּת, אִם זֶה בְּשִׁשִּׁי אִזּוֹ בְּשַׁבָּת, אִזּוֹ בְּיוֹם טוֹב שְׁנֵי שֶׁל גְּלִיּוֹת, שְׁ[מִ]נֵּי שֶׁל פְּסַח, הַגִּיעָה הָאֲנִיָּה לְאִיסְטַנְבּוֹל.

מתחילים "למנצח בנגינת" [תהלים סז, א].

ובכל הקסדויות מספרים את זה, אבל הנסח האמתי זה רק של ברסלב. זה הנסח האמתי. עכשיו אנחנו

יום שני כ"ג ניסן פ"ה לבחורי ישיבה

שבועות, מתן תורה, כל ספירת העומר זה ללמוד ש"ס, זה כל ספירת העומר.

עכשיו אנחנו היינו בחסד שבגבורה, עכשיו גבורה שבגבורה, גבורה שבגבורה זה כמו ריש לקיש² קפץ את הירדן, הוא (- ר' יוחנן שראה זאת) אמר [לריש לקיש] קפצת את הירדן, נפלת בפח, הוא (- ריש לקיש) לא ידע שהוא נופל בפח, הוא לא חשב על זה. נפל בפח, ריש לקיש, מסכן, הוא נתן קפיצה את כל הירדן, בדיוק [רבי יוחנן] תפס אותו, היה שם רשת של דגים תפס אותו ר' יוחנן ברשת, אמר: עכשיו אתה הולך ללמוד

עכשיו כולם צריכים ללמוד, בין הזמנים צריכים ללמוד פי שתיים, אבל גם בזמן אפשר ללמוד, משהו אמר לי שגם בזמן אפשר ללמוד, אפילו שיש משגיח על הראש, ולפעמים אתה ער בלילה המשגיח אומר לך: "תראה, נרדמת, תהיה עם הארץ, אתה שובו בנים, תראה מה קרה לך, נרדמת כל הסדר". המשגיח צועק עליך, אתה שבור, אתה לא יודע מה לעשות. עכשיו [בבין הזמנים] אתה יכול להיות ער כל הלילה. עכשיו אתה יכול לישון כל היום, וכל הלילה להיות ער.

כל אחד יכול לגמור כמו רות, עכשיו

מראי מקומות והערות

בשביל בני אמר לה עזבה יתומיך אני אחיה עשה בשביל אלמנותי אמר לה ואלמנותיך עלי תבטחו נח נפשיה דר' שמעון בן לקיש והוה קא מצטער ר' יוחנן בתריה טובא אמרו רבנן מאן לזייל ליתביה לדעתיה נזייל רבי אלעזר בן פדת דמחדדין שמעתתיה אזל יתיב קמיה כל מילתא דהוה אמר רבי יוחנן אמר ליה תניא דמסייעא לך אמר את כבר לקישא בר לקישא כי הוה אמינא מילתא הוה מקשי לי עשרין וארבע קושייתא ומפריקנא ליה עשרין וארבעה פרוקי וממילא רווחא שמעתא ואת אמרת תניא דמסייע לך אטו לא ידענא דשפיר קאמינא הוה קא אזיל וקרע מאניה וקא בכי ואמר היכא את בר לקישא היכא את בר לקישא והוה קא צוח עד דשף דעתיה [מיניה] בעו רבנן רחמי עליה ונח נפשיה:

² בבא מציעא פד ע"א

יומא חד הוה קא סחי ר' יוחנן בירדנא חזייה ריש לקיש ושוור לירדנא אבתריה אמר ליה חילך לאורייתא אמר ליה שופך לנשי א"ל אי הדרת בך יחיבנא לך אחותי דשפירא מינאי קביל עליה בעי למהדר לאתניי מאניה ולא מצי הדר אקרייה ואתנייה ושוויה גברא רבא יומא חד הוה מפלגי בי מדרשא הסייף והסכין והפגיון והרומח ומגל יד ומגל קציר מאימתי מקבלין טומאה משעת גמר מלאכתן ומאימתי גמר מלאכתן רבי יוחנן אמר משיצרפם בכבשן ריש לקיש אמר משיצחצחו במים א"ל לסטאה בלסטיותיה ידע אמר ליה ומאי אהנת לי התם רבי קרו לי הכא רבי קרו לי אמר ליה אהנאי לך דאקריבין תחת כנפי השכינה חלש דעתיה דרבי יוחנן חלש ריש לקיש אתאי אחתיה קא בכיא אמרה ליה עשה

תמונות מהבר מצווה של נכד מורינו הרב שליט"א שמעון בן ר' נתן רובינשטיין

רבע שעה צריך לעשות ריקוד, בקוצק היו כל שעה עושים ריקוד, בקוצק לומדים שעה גמרא, שעה ריקוד, שעה גמרא, שעה ריקוד, זה הקוצקער, וישמחו במלכותך הם רקדו שלושה ימים. פעם נכנסו, הוא ראה אותם קצת בעצבות בשבת.

[הקוצקער] הוא הסתגר, 20 שנה הוא הסתגר, אבל הוא היה יוצא [מידי פעם במשך אותם 20 שנה] ככה לשנייה ככה, יוצא ונותן צעקה וכולם רוקדים כמה שעות.

אז ליל שבת אחד הוא צעק: 'ישמחו במלכותך' זה לא מצווה? הוא ראה אותם לא כל כך בשמחה, אז רקדו שלושה ימים, לא הורידו בגדי שבת,

תורה, אם אתה יודע לקפוץ את הירדן - תלך ללמוד תורה.

אדם צריך להיות גבורה דגבורה, ללמוד תורה צריכים כוחות על אנושיים, אדם יכול להיות בצבא מאה שנה, אבל יום אחד הוא לא יכול לשבת בישיבה, ישיבה זה יותר קשה פי מיליארד מלהיות חיל, מלהיות קומנדו, מלהיות שהיד. רות הייתה שהידיית אמיתית, רות [ויתרה על ארמון המלוכה] להלכה ללקט שיבולים.

הזהר אומר שאם דוד היה חי עד גיל מאה אז היה נבנה בית המקדש, כל העניין של דוד

(נראה שחסר כאן)

ואחרי זה הניגונים והשירים, וכל

לא אכלו לא שתו, שלושה ימים רקדו בקוצק בלי הפסק.

אדם צריך [לרקוד] שלושה ימים, כמו שאמר ר' שלמה מקארלין, באו קארלין פינסק, זה אחד ליד השני, זה תחום שבת, אפשר ללכת בשבת, אולי עושים עירוב, זה כמו בני ברק ותל השומר שאפשר ללכת, אז הם הלכו מפינסק, פינסק שם היה הרב'ה מחב"ד, והלכו [תלמידים של הרב'ה מחב"ד] לקארלין, והוא (- ר' שלמה מקרלין) רק אמר שני מילים, הוא אמר: "כל מעיני בך", כל מעיני בך! (משפט באידיש), אז רקדו בלי הפסק רקדו. אמרו לרבי מחב"ד, מה שאתה עושה בשמונה שעות [של אמירת תורה] הוא עשה בשנייה אחת [שהרב'ה מקרלין במילים הספורות שאמר] הדליק לנו את

הנר. כל העניין זה להדליק את הניצוץ, את הניצוץ האלוני, הרב'ה אומר אם ידליקו את הניצוץ האלוני אז זה ישרוף את כל העולם, זה תורה ט' חלק ב',³ שלכל אחד יש הרים של חול [שמסכים את האש הנוראה שבוערת בו לה], כל אחד נמצא בעצבות, נמצא ביאוש, הוא לא מצליח ללמוד, לא מצליח להתפלל, אז הוא נופל ביאוש, יש הרים של חול, הרב'ה אומר צריך לנשב את ההרים של חול, מי יודע לנשב? רק הצדיק, רק דוד המלך.

אם דוד היה חי עוד 30 שנה כבר היו עושים תשובה, לא היה נחרב בית המקדש, למה הוא נחרב? כי עבדו עבודה זרה, ומקדש שני גם כבר

מראי מקומות והערות

(במדבר כ"ז): "איש אשר רוח בו" ישידע להלך נגד רוחו של כל אחד. וישראל הם בחינת לבא, כי ישראל הם לבא דכל עלמא (זהו פינחס רכא). וצריכין מנהיגי הדור לנשב בבחינת רוחם על כל אחד מישראל, שהם לבא דעלמא, לנפח מהם העפרוריות, והינינו מרה שחורה שנופל עליהם, שעל ידי זה אינו יכול האיש הישראלי, שהוא בחינת לב, לדלק ולבער להשם יתברך. גם יש רשעים שהם בחינת ערב רב, ויש להם נופלים על הלב, והינינו על ישראל, זה גם כן בחינת עפרוריות, שעל ידי זה אין יכול לבער פנ"ל. ועל כן צריכין מנהיגי הדור לנפח העפרוריות מן הלב, והינינו מכל אחד מישראל, וחוזרין ונתחברין חלקי האש שבכל אחד ואחד מישראל, ונתקשרין ישראל ביחד, ונעשין בחינת לב. וכל אחד ואחד מישראל נעשה בחינת לב למקום, שצריך שיהיה שם בחינת לב, וחוזר ובוזר להשם יתברך פנ"ל:

³ ליקוטי מוהר"ן תנינא, תורה ט
אל אשר יהיה שמה הרוח ללכת ילכו (יחזקאל א): איתא בתקוני זהר (תקוני יג, דף כו): פלהו ערקין דלבא מתנהגין בתר רוחא, הדא הוא דכתיב: "אל אשר יהיה הרוח ללכת" וכו', והינינו הרוח היוצא מכנפי הראה. כי אלמלא כנפי ראה דנשבו על לבא, הוי לבא אוקיד כל גופא' (שם בתקוני זהר). כי על ידי הרוח מכבין הנר ומדליקו הנר. פנארה בחוש, שלפעמים נכבה הנר על ידי הרוח המנשב, ולפעמים מדליקו הנר שנכבה על ידי הרוח שמונשב בו. כי כבוי הנר הוא על ידי שנופל על הנר עפרוריות, ונפרדין חלקי האש, שיש בו מיסוד האש, ואינם יכולים לבער. ועל כן פשמונחין בו, אזי הרוח מנפח מן הנר העפרוריות, ועל ידי זה חוזרים ונתחברים ונתקשרים חלקי האש ומתחילין לדלק. [ובן לפעמים מכבין הנר על ידי הרוח, שמונפח ומפריד האש מהנר]. ומנהיגי הדור הם בחינת רוח, כמו שכתוב

המבוצרת], שלוש שנים מצור, אנחנו עכשיו עוד חודשיים כבר יהיה תשעה באב, השבעני במרורים הרווני לענה, אם אוכלים מרורים אז אוכלים לענה.

אז עכשיו אנחנו חסד שבגבורה, עכשיו [מתחיל] גבורה שבגבורה, מחר יהיה כבר תפארת. תפארת שבתפארת, אומר החתם סופר ברל"ד ביורה דעה⁴, הוא אומר

כולם עזבו את התורה, הקנאים עזבו את התורה, אלה הקנאים / הסיקריקים היו הורגים אחד את השני, הגמרא קוראת לזה סיקריקים, וזה היה הקנאים, שמעון בן גיורא ויוחנן מגוש חלב הרגו אחד את השני, יצא נחל של דם, נחל של דם היה! טיטוס הוא כבר ארז את החבילות, פירק את האוהלים, אמר אין מה לעשות [כדי לכבוש את ירושלים

מראי מקומות והערות

ואי אתייהיב רשותא לכמוני לדבר מה שהיה נ"ל, י"ל דכשם שסופרים דרך ירידה ממעלה למטה ויהיה יום הראשון חסד שבחסד, לעומת זה מיין נוקבין עולים ביום הראשון מלכות שבמלכות, וכן לעולם חתן וכלה יוצאים זה לקראת זה ופוגשים זה בזה בנצח שבנצח, (ויום) [ביום] כ"ה למב"י יו"ד אייר יום בקור פסח שני. ולפ"ז ביום ל"ג הוא הוד שבהוד להורדת הניצוצות ולעומת זה הוא תפארת שבתפארת להורדים להעלות בקדש. ויש לבחון, כי רגילים להתחיל מנהג קצת אבילות מיום ב' אייר עד יום ל"ג לעומר, והנה יום ב' אייר הוא ממש ההיפך מיום ל"ג, כי אז הוא הוד שבהוד להעולים ותפארת שבתפארת להורדים, מתחילים להתאבל, וביום ח"י אייר הוא היפך [מיום ב' אייר כי אז הוא הוד שבהוד להעולים] ושמים בו. ומה שכתבתי מהעלאה ממטה למעלה כן הוא כי כל ימי הספירה מונחים בין יום שבת ליום נו", כי ממחרת השבת תספרו עד יום נו", וידוע מדת שבת התחתונה גו"ן, אימא עילאה, הרי שעולים בו וכו". ולפי דאיתא במדרש שמיום שכלה החררה שהוציאו ממצרים הלכו ג' ימים בלא לחם ואח"כ ירד המן, א"כ ה' הורדת המן ביום ל"ג בעומר וראוי לעשות לזה זכר טוב, אך הוא נגד ש"ס פרק ר"ע [פ"ז ע"ב] ושם הארכת. מ"מ לעשותו יום שמחה והדלקה ובמקום ידוע דוקא שיה' תל תלפיות שהכל נפנים לשם לא ידעתי אם רשאים לעשות כן, והוה כעין מ"ש רלב"ח [שו"ת סי' ג'] במי שנדר לקבר שמואל הנביא יע"ש. וכבר עלה בלבי לומר לפמ"ש רמב"ן

⁴ שו"ת חתם סופר חלק יו"ד תשובה רלג אמנם ידעתי כי שמעתי שעכשיו אכשיר דרי, וממרחק יבואו וידרושו את ה' בעה"ק צפת ביום ל"ג בעומר בהילולא דרשב"י ז"ל. ואם כי כל כוונתם לשם שמים שחרם רב בלי ספק, ע"ד ודיגול"ו ודליק"ו נרות עלי אהבה כמ"ש תוס' ר"פ אין מעמידין [כ"ב ע"ב ד"ה רגלא]. אבל מטעם זה בעצמו הייתי אני מן הפרושים כבן דורתאי [פסחים ע' ע"ב] שלא אצטרך להיות יושב שם ומשנה מנהגם בפניהם ושלא ארצה להתחבר עמהם בזה, כי כבר כמה כרכורים כרכר בפר"ח א"ח סי' תצ"ו בקונטרס מנהגי איסור שלו אות י"ד על המקומות שעושים י"ט ביום שנעשה להם נס, מהא דאמרין פ"ק דר"ה [י"ח ע"ב] קמייתא בטול אחרניתא מוסיפין בתמיה. [ובמקומו טרחתי הרבה לקיים מנהג עיר מולדתי ק"ק פפד"מ העושים פורים ביום כ' אדר א'] ומנהג מצרים ביום כ"ג אדר, שלפע"ד [דאמר'] [דאורייתא] הוא מהאי ק"ו [מגילה י"ד ע"א] משעבוד לחירות אמרין שויהר ממייתה לחיים לא כ"ש. אבל לקבוע מועד [ביום] שלא נעשה בו נס ולא הוזכר בש"ס ופוסקים בשום מקום ורמז ורמזיה, רק מניעת הספד ותענית מנהגא הוא, וטעמי' גופא לא ידענא. ובסידור מהרי"ב ע"ן [סדר חדש אייר] כ' ע"פ נסתר דהוה כב"ד שכולו חייב והוה זכאי [סנהדרין י"ז ע"א]. דהיינו הוד שבהוד יע"ש. אלא לפ"ז ה' ראוי לקבוע [כל] [יום] טוב בהגיענו לגבורות ביום תשעה למב"י, אלא שבלא"ה ימי ניסן הם ואין מספידים בו:

עכשיו ספרדים הם עושים [תספורת] רק בל"ד, הם מתחילים בל"ד את החתונות, [ולא בל"ג כמו האשכנזים], השנה מותר להם [גם בל"ג], לא לפי כולם, אבל לפי רוב הפוסקים ספרדים, הרב צדקה, הרב עובדיה יוסף, ילקוט יוסף, אז הם כותבים שאפשר כבר להתחתן בליל ל"ג, כי ל"ד יוצא בשבת, אז הם כבר צריכים לחכות לל"ה, לליל ל"ו, אז אסור לדחות חתונה יותר, אז השנה מתירים להם להתחתן בליל ל"ג.

לפי הספרדים זה [דין האבלות שבספירה] ממשיך עד ל"ד, אז אם אנחנו מתחילים בב' אייר תפארת שבתפארת עד ל"ד אז זה 17 יום, אז כל הספירה זה 17 יום למעשה, אנחנו נוהגים עד שבועות, שאסור לגלח את השערות עד ערב שבועות, ערב שבועות השנה זה יהיה כבר יום ששי, לא צריכים לחכות דווקא עד יום ראשון, יום ראשון ערב שבועות, אז זה כבר דחוק, זה כבר מצומצם, אז יום ששי [ד' סיון] אפשר כבר להסתפר.

אבל יום ב' אייר הוא ממש - ל"ג בעומר, ב' אייר שזה תפארת שבתפארת זה כנגד הוד שבהוד, ובתפארת שבתפארת - אז מתחילים

שהוא לא מבין למה נוסעים בל"ג בעומר [למירון] ועושים חג, מה? שיסעו לירושלים הוא אומר, הוא אומר מה פתאום מקדשים את הצפת, והוא אומר ואם כבר [עושים חג, שיעשו ב]תפארת שבתפארת, אז הוא אומר אני לא מבין איך נוסעים לל"ג בעומר [למירון], ביום ראשון חסד שבחסד, עכשיו אנחנו חסד שבגבורה, צריכים להעלות בקודש, אז תפארת שבתפארת זה כבר הוד שבהוד, כי יש אור ישר ואור חוזר, אור למעלה ואור למטה, אנחנו הולכים את האור שהולך מלמעלה למטה אבל אם נעשה מלמטה למעלה, אז יוצא שבהוד שבהוד זה כנגד תפארת שבתפארת, זה יצא ב' אייר, א' אייר זה גבורה שבתפארת, ל' ניסן זה יהיה חסד שבתפארת שבוע הבא, וב' אייר זה [תפארת שבתפארת].

ואז [בב' ניסן] מתחיל [דיני] ספירת העומר, כי לפי הספרדים מותר להתחתן [עד אז], הם לא נוהגים היום [כך] כי כולם כבר גרים ביחד, אבל בכל ארצות המזרח היו מתחתנים עד א' אייר, ומתגלחים עד א' אייר, ומסתפרים עד א' אייר, אז יוצא שהספירה היא רק מא' אייר עד י"ח,

מוראי מקומות והערות

זכינו לכך, מי יתן ויזכנו הי"ת להיות ממיישבים של ירושלים ועכ"פ לא ממנהרסים וממחרבים ח"ו להאריך גלות ישראל:

באגרת הנפלא שלו שכל מקום המקודש יותר מחברו חרוב ושמש יותר מחברו, ע"כ הואיל ובעו"ה עדיין לא הגיע עד עתה זמן בנינו ע"כ ה' זאת כדי שלא יתישב ירושלים ביתר עז כי לא

והבייאנר זה נכדים של הריזינר, אז רק הבייאנר הם יש להם את הזכות להדליק את ההדלקה המרכזית על הגג של הציון.

ואז בתקע"א הכל נפל (-) שאז נפל באמצע ל"ג בעומר גג הציון ונהרגו הרבה), אז אמרו שזה בגלל שבאות נשים, אז עשו חרם על נשים. כל מי שעשה חרם - נפטר באותה שנה, אפילו ר' ישראל קרדונר נפטר, לא בע"א הוא נפטר, בע"ח הוא נפטר, איך שנכנסו האנגלים, בהושענא רבה, כמו [שכתוב] בימי שמואל, שכל [ילדי] החדרים עמדנו [לקבל את האנגלים], אז הוא (- ר' שמואל הוורביץ) נולד בס"ה, הוא היה ילד בן 13, ע"ח הוא היה ילד בן 13, אז בהושענא רבה נכנסו לצפת, בערב חנוכה נכנסו [לירושלים], כאן יש לי את התמונה איך שהם נכנסים, קראו לו אלנבי, כל רחוב אלנבי זה על שם אלנבי.

להתאבל ויום ח"י אייר הוא היפך [הפסיקו למות], ח"י אייר אז כבר ל"ג בעומר.

ואז באמת כבר תלו את אותו האיש (-היטלר), אותו האיש הוא התאבד, היה זילברמן הנה כבר בדבר בעתו שהיה אברהם לייב זילברמן, היה לו רוח הקודש, הוא היה נביא, הוא אמר השנה מדליקים [את ההדלקה במירון] רק בחמשה לעשר, אז הוא לא נתן להדליק את המדורה, הוא היה נגד המדורה, הוא אמר בשום אופן אני לא מרשה להדליק מדורה, למה אתה לא מרשה? מה קורה לנו? הרב'ה ממחנובקה. אבל באמת מחנובקה נוסעים רק בל"ד [למירון], הם נוסעים בל"ד, אנחנו כבר ניסע כליל ל"ג, אבל הם נוסעים במוצאי שבת, שזה כבר יהיה ל"ה, ויום ראשון בלילה זה כבר ל"ו.

אז [לפני שהדליקו את המדורה שמעו ש]רב המרצחים [היטלר התאבד], כי כתוב בפרקי דר' אליעזר שהם נמחקים לגמרי נהפכים לשדים, הרשעים הגדולים נמחקים מהמציאות, אין להם גן עדן ולא עולם הבא וגם לא גהינם, מוחקים אותם, צורר היהודים, ימח שמו.

והיה אברהם לייב זילברמן, הוא היה הצדיק הכי גדול בדור, הוא היה ברסלבר, הוא היה אב"ד צפת, והוא היה מטעם בוויאן, כי הריזינר הנהיג את ההדלקה [בל"ג בעומר במירון],

שהרב'ה נולד, אז נעלם [לו] 20 אלף זלוטות, אז הוא חשד בגבאי שלו, אז הוא אמר לו (- לגבאי) או שתשבע או שאתה מפוטר, איפה 20 אלף זלוטות? איפה שמת לי אותם? זה נפל שם היה כנראה חור במגרה, וזה נפל מאחורי הארון, שהזיזו את הארון בערב פסח מצאו את זה, בינתיים לא מצאו, לבינתיים הוא (- הגבאי) היה יחף, ילדים בלי נעליים, לא כמו היום יש נעליים, אבל אז אנשים הלכו יחפים כל החורף, חיכו כבר לפסח שיביאו נעליים חדשות. כמו אבא תחינה חסידא⁵, היה ערב

היה לו [לאנבי אז את הספר האנטישמי:] פרוטוקול זקני ציון, קראתי את הספר של ויצמן [שם כתוב] היה לו פרוטוקול של זקני ציון ששם מספרים שהיהודים זה עם של רוצחים, עם של גנבים, עושים ספקולציות, כל הבנקים זה של היהודים, בכל אירופה, זה היה הכל של רוטשילד.

רוטשילד היה עשיר כי ר' יעקב מגלונה [בירך את סכם בעשירות]. יש את הגט מגלונה. ר' יעקב מגלונה הוא היה [בעל מופת] כמו הבעל שם טוב, זה היה בתקכ"ו שש שנים לפני

מוראי מקומות והערות

עשה עמי צדקה והכניסני לעיר אמר אם אני מניח חבילתי מהיכן אתפרנס אני וביתי ואם אני מניח את מוכה שחין אני מתחייב בנפשי מה עשה המליך יצר טוב על יצר רע והכניסו למוכת

⁵ מדרש רבה קהלת פרשה ט פסקה ז
אבא תחנה חסידא נכנס לעירו ערב שבת עם חשיכה וחבילתו מונחת לו על כתפו ומצא מוכה שחין אחד מוטל בפרשת דרכים אמר ליה ר'

למה זה לא 260? כי עשר אה"ה, 21 כפול עשר זה 210, כי היו צריכים [לתקן עשר אה"ה].

[ובתחילה] היה צריך להיות [גלות מצרים] 400 [שנה, ולכן כשבא משה רבינו לגאול את עם ישראל], אמרו לו, זה הדבר אשר דברנו אליך במצרים חדל מאיתנו, אמרנו לך שאי אפשר לגאול [כי עברו רק 210 מתוך 400 שנה שנגזר עלינו להיות בגלות].

עגנון, כתוב בפרקי דר' אליעזר⁶, עגנון יצא 30 שנה קודם [בוא משה], קראו לו עגנון הוא אמר 400 שנה [מתחיל] מברית בין הבתרים⁷, אבל כתוב [שהיו במצרים] 430 [זוהי מתחיל בברית בין הבתרים], בחומש לא כתוב [שהיו במצרים בפועל] 400 [שנה, רק כתוב שנגזר להיות 400 שנה], כתוב פעמיים [שבפועל היו] 430 [שנה], הנה חומש שמות, 430, אז מסבירים ש215 שנה [מתחיל] אחרי שנולדו מנשה ואפרים [אז] מתחילה הגלות, הם כבר גדלו בגלות, אז זה

פסח, פתאום הוא הולך עם חבילה של נעליים, יש לו עשרה ילדים, הביא [להם] נעליים חדשות, כל החורף הלכו יחפים בשלג, פתאום הוא רואה גוסס, הוא (- הגוסס) אמר עוד דקה אני מת לך, עוד מעט יהיה חושך, חמש דקות, עשר דקות לפני השקיעה, מה עושים? אז כתוב המליך יצר טוב על יצר הרע, אדם תמיד שומע שתי קולות [בתוכו], כל רגע! פעם מהיצר הרע, היצר הרע אומר לו תבוא לנוח, תבוא לישן, אתה עייף, קשה לך, אתה חולה, זה לא בשבילך, זה לא מתאים לך, היצר הרע כל הזמן לוחש לבן אדם, זה הנחש.

אנחנו עכשיו [בפסח] יוצאים מהנחש, מהדמים [העכורים], אקיה, זה עשר אה"ה, עשר מכות כנגד עשר אקיה, זה [הזמן שעם ישראל היו במצרים נמשך] 210 [שנה], זה עשר אה"ה, למה זה 210?

מראי מקומות והערות

שהם מזרע המלכות וגבורי כח במלחמה לקחו את נשיהם ואת בניהם ויצאו ממצרים ורדפו המצריים אחריהם והרגו מהם מאתים אלף כלם גבורים שנ' בני אפרים וכו' ר' ינאי אומ' לא העבירו מצרים את ישראל אלא שעה אחת מיומו של הב' ה' שמנים ושלוש שנה קודם שנולד משה.

⁷ [עגנון בעצם היה הראשון שחידש שהנבואה 'ועבדות ועינום ארבע מאות שנה' לא מתחילה כפשוטו מאז שהמצרים התחילו לענות את היהודים, כמשמעות הפשוטה של הפסוק, אלא שהוא טעה וחשב ש400 שנה מתחילים בברית בין הבתרים, ובאמת התחילו 30 שנה לאחר מכן בלידת יצחק, והפסוק שהיו במצרים 430 שנה הוא מתיחס ומתחיל מברית בין הבתרים].

שחין לעיר ובא ונטל את חבילתו וננסם עם דמדומי חמה והיו הכל תמהין ואומרים זה הוא אבא תחנה חסידא אף הוא הרהר בלבו ואמר תאמר שמא חללתי את השבת באותה שעה הוריה הקב"ה את החמה דכתיב (מלאכי ג') וזרחה לכם יראי שמי שמש צדקה וגו' באותה שעה הרהר בלבו ואמר תאמר שלא נתקבל שכרי יצתה בת קול ואמרה לו לך אכול בשמחה לחמך ושתה בלב טוב ייך כי כבר רצה האלהים את מעשיך נתקבל שכרך:

⁶ פרקי דרבי אליעזר - פרק מז

ר' אליעזר אומ' כל אותן השנים שישבו ישראל במצרים ישבו בטח ושאנן ושלו עד שבא יגנון מבני בניו של אפרים ואמ' להם נגלה לי הב"ה להוציא אתכם ממצרים בני אפרים בגאות לבם

בדיוק 400 עוד 40 שנה עד שנכנסו לארץ אז זה 440, וכתוב בפרשת תרומה (בהפטרה) 480 זה פרק ו' במלכים פה יש את כל המספרים צריכים לדעת את המספרים.

עכשיו שמיני עכשיו ההפטרה של שמיני יהיה שדוד המלך ה' התגלה לו, הוא (- דוד) אומר איך ארון הברית נמצא [באוהל] ואני יושב בבית ארזים וארון ה' בתוך היריעה, יריעה זה אוהל, אז אמר לו נתן [הנביא] אתה לא יכול לבנות את הבית, שלמה יבנה את הבית, דמים רבים [שפכת], אז דמים רבים אומר הרמב"ן אם תבנה את בית המקדש הוא לא יחרב, כי דמים רבים, [דוד המלך] הוא כל החיים שלו רק שפך דם בשביל ה' יתברך זה היה הכל מסירות נפש.

אז כתוב בסוף תרומה זה 480 שנה, ויהי בשמונים שנה וארבע מאות שנה אז יציאת מצרים אז יוצא 440 זה השופטים 410 זה הבית ועוד 70 אז אנחנו מגיעים ל850 שנה שיצאו ממצרים, 400 שנה עד שיצאו ממצרים ועוד 40 אז זה 400 ועוד 410 זה 850, 850 ועוד 70 זה בדיוק 920 ועוד 420 [תקופת בית שני] עד ר' עקיבא זה בדיוק 1340 שנה.

כי משה רבנו רואה את ר' עקיבא הוא לא רוצה להביא תורה⁸, משה

215, כפול (שלוש) [צ"ל: כפול שתיים, כי שעבדו אותם גם ביום וגם בלילה], זה 430, אז יש כמה חשבונות איך זה 430, כמה חשבונות למה זה 430 שנה, אבל [באמת] זה [מתחיל מ]ברית בין הבתרים.

אז עגנון אמר אבל כתוב 400 אז כאן פרק 48 היה אחד קראו לו עגנון מבני בניו של אפרים והוא היה הצדיק של אפרים הראש של אפרים הנביא של אפרים, הוא אמר נגלה לי הקב"ה קבלתי נבואה אפשר כבר לצאת עבר 400 שנה מברית בין הבתרים כי גר יהיה זרעך, [אבל באמת] זרעך זה מתחיל מהולדת יצחק זה בדיוק 400.

אם אנחנו רוצים לדעת לחשב את גלות מצרים אז מלידת יצחק זה

מראי מקומות והערות

⁸ להקדוש ברוך הוא שישב וקושר פתרים לאותיות אמר לפניו רבוננו של עולם מי מעבב על

אמר רב בשעה שעלה משה למרום מצאו

כבר ללמוד גמרא, אתה רק לומד משנה ברורה כל היום, רציתי ללמוד הלכות נטילת ידיים, הלכות תפילה, הלכות שבת, עברנו חצי מהמשנה ברורה עברנו, רק משנה ברורה, אדם צריך לדעת, עכשיו עושים מבחנים על משנה ברורה.

עכשיו בין הזמנים אפשר ללמוד, מתחילים רק בב' אייר מתחילים, רק בל' ניסן ביום שני, יש לנו עוד בדיוק שמונה ימים, שמונה ימים כפול 24 זה 192 שעות, 192 שעות אפשר לעבור על 192 סימנים, כל שעה לגמור סימן או 192 דפי גמרא, לא צריכים לישן בכלל, שאדם לומד לא

רבנו היה עקשן גדול, כל הזמן הוא מתווכח, שבע ימים, אז ויחר אף ה' במשה, ה' אומר לו אי אפשר, הפסדת, אתה מתעקש מידי, יש גבול כמה, כתוב בהלכה במשנה ברורה שם בנ"ג ט"ז שאסור להתעקש יותר משלושה פעמים, אומרים לך בוא תהיה שליח ציבור, תגאל את עם ישראל, אחרי פעם שלישית צריכים להגיד כן, זה הלכה, אתה לא יכול ללכת נגד ההלכה, תלמד משנה ברורה.

פעם למדתי משנה ברורה, למדתי את זה שנה שלמה רק משנה ברורה, עד שהראש ישיבה אמר לי תתחיל

מראי מקומות והערות

הקדוש ברוך הוא אמר לפניו רבונו של עולם יש לך אדם כזה ואתה נותן תורה על ידי אמר לו שתק כה עלה במחשבה לפני אמר לפניו רבונו של עולם הראיתני תורתו הראני שכרו אמר לו חזור [לאחר] חזר לאחוריו ראה ששוקלין בשרו במקולין אמר לפניו רבונו של עולם זו תורה זו שכרה אמר לו שתק כה עלה במחשבה לפני:

ידך אמר לו אדם אחד יש שעתידי להיות בסוף כמה דורות ועקיבא בן יוסף שמו שעתידי לדרוש על כל קוץ וקוץ תילין תילין של הלכות אמר לפניו רבונו של עולם הראהו לי אמר לו חזור לאחורך הלך וישב בסוף שמונה שורות ולא היה יודע מה הן אומרים תיש כחו כיון שהגיע לדבר אחד אמרו לו תלמידיו רבי מנין לך אמר להן הלכה למשה מסיני נתן שבה דעתו חזר ובא לפני

מהגגות קפצו מהמרפסות, הבתים בערו באש, [הנאצים] הדליקו את הבתים, אי אפשר היה להילחם, אמרו עם היהודים אי אפשר להילחם, כותב את זה המפקד של גטו ורשה, הוא אומר עם יהודים זה משהו אחר לגמרי, זה לא מה שאנחנו מכירים פה, אין, צריכים את כל הבתים להעלות פה באש, אי אפשר להילחם איתם, הם היו מחסלים כל יום איזה עשרות ומאות גרמנים, כל יום, את הטנקים שלהם שורפים, הכל, התנפלו על הטנקים, התנפלו ככה, אי אפשר לתאר איזה גבורות היה שם, איזה מסירות נפש, איזה שהידים הם היו.

אז [במצרים] זורקים ילדים לתוך האש אז מה אתה מחכה מה אתה מחכה? כתוב במדרש הגדול שאי אפשר היה להתקרב [לארמון פרעה] מרוב הפחד מרוב הצעקות, ק"מ, שלושה מיל מהבית של פרעה כבר היה מענים אנשים, ומכים אותם, וחותרים אותם חתיכות, והיה פחד, [בשביל להגיע לארמון] היו צריכים לעבור דרך כל מיני הריגות משונות, ועינויים משונים, ואי אפשר בכלל להתקרב, כל הזקנים עזבו אותו, כתוב על 70 הזקנים כולם עזבו את משה.

דתן ואבירם קיבלו מכות רצח, הבאשתם את ריחנו, ירד להם העור מהגוף, מהמכות שהם קיבלו, ולכן הם זכו שהים נקרע פעמיים,

צריכים לישן, המוח עוד המוח ער המוח ערני, אדם לא צריך שום שינה הוא כל כך ערני שמספיק לישון שתי דקות בשש שעות, הגאון היה יושן כל שש שעות שתי דקות, שנת הסוס, שנת הסוס זה שתי דקות אז כל שש שעות ישנים שנת הסוס נרדמים שעתיים, כתוב על דוד המלך עד חצות היה עוסק בתורה ומחצות שירות ותשבחות, העיקר זה הניגונים והשירים.

אז כאן בסימן נ"ג סעיף ט"ז אומרים לו בוא תהיה שליח ציבור הוא צריך להגיד לא, קודם לסרב להגיד לא, אחרי זה הוא כבר לא יכול, הוא צריך להגיד חצי כן, הוא מזיז את הרגל, פעם שלישית הוא כבר צריך להסכים, פעם ראשונה מסרב אומר לא, פעם שניה עושה עם הרגל, פעם שלישית הולך, אז אין משה מסרב [לגאול את עם ישראל, הרי תוך כדי שמשוה רבינו מדבר עם ה'] שמים ילדים בחומה? הוא אומר למה הרעותה, כל הבן הילוד היאורה תשליכוהו.

ואותו האיש (- היטלר) הוא זרק ילדים לתוך האש, אנשים ראו בתוך האש, שמואל לקס ראה אין שזורקים ילדים לאש, הבן דוד של אמא [של מורינו הרב?], זורקים ילדים לאש חיים, עכשיו זה 80 שנה מהשוואה, עכשיו יהיה יום השואה והגבורה יהיה, כ"ז ניסן, יום השואה והגבורה מרד גטו ורשה, עשר אלף אנשים קפצו

"דברי חכמים בנחת נשמעים". זה פרשה ט'.

אז [דתן ואבירם אמרו:] היוכל קל לערוך שולחן במדבר, וידברו באלוקים ויאמרו היוכל קל לערוך שולחן במדבר, מה ה' יכול לעשות שולחן במדבר? [לאכיל] 600 אלף, מילא אדם הולך לבד גם נגמר לו האוכל, הם היו שם 40 שנה, אבל אם הולכים יותר משבוע אי אפשר לקחת אוכל יותר משבוע, אחד עבר את קניון המוות בנבדה, נבדה מי שהולך שם הוא לא חוזר, רק אם יש הליקופטר מעל הראש, או הולך איזה מדריך מיוחד, אנשים מנסים לעבור את המדבר הזה הם לא מצליחים, קניון המוות, אז אחד הליקופטר ליווה אותו, שבוע לקח לו לעבור, וכל יומיים בא הליקופטר זרק לו אוכל, הוא כיוון אותו איפה הוא נמצא, אבל ככה אי אפשר לעבור. [ועם ישראל עברו ב:] המדבר הגדול והנורא נחש שרף ועקרב וצמאון אשר אין בו מים, אי אפשר לעבור את המדבר הזה בשום אופן לא.

אז כתוב כאן בפרשה ז' דברי חכמים בנחת נשמעים זה עמרם ובית דינו שמרים נכנסה לתוך הבית דין תפסיקו להתגרש, כבר שלושה חודשים מתגרשים ז' סיון עד ז' אלול, ז' אלול הוא החזיר אותה אז שלושה חודשים התגרשו והיא הייתה מעוברת.

"חומה" עכשיו היה שירת הים קריעת ים סוף "והמים להם חומה" כתוב פעמיים, אז כתוב במעיינה של תורה שמות בבשלה, הוא אומר הים נקרע פעמיים, "חומה" "חומה" אנשים לא יודעים, פעמיים, פעם לעם ישראל פעם לדתן ואבירם, אז מעיינה של תורה הוא נרצח על קידוש ה' גם כן [בשואה], תש"ד הוא נרצח, הוא חיבר את זה, זה פירושים נוראים שאין בשום ספר, אז הוא מסביר דתן ואבירם למה הם לא יצאו? כי הם אמרו אנחנו משוגעים לצאת ממצרים כתוב בתהילים מזמור ע"ח היוכל אל לערוך שולחן במדבר, היוכל לחם לתת אם יכין שאר לעמו, רוצים שלו, זכרנו את הדגה, רוצים דגים בחינם.

[ושואל: וכי במצרים קיבלו] דגים בחינם, דגים, מכות בחינם! דגים בחינם?! מי נותן דגים בחינם? אתה ראית פעם מחלקים דגים בחינם? עוד במצרים יקבלו דגים בחינם? אלא שהולכים לשאוב מהיאור מהבאר מהנילוס הדגים בורחים אבל פה היה הפוך הדגים קפצו לתוך הכד, שהאימהות הלכו.

האימהות לא רצו להתגרש, עד שמרים דפקה על השולחן, "דברי חכמים בנחת נשמעים" זה מרים, כתוב זה מרים הנביאה שהיא אמרה לעמרם תחזיר את יוכבד, תביא מדרש רבה חלק ב' אז מרים בקהלת

גוזר לעולם הבא כי הנשמות צריכים לבוא.

כתוב 83 ושליש, כל הגזירות היו 83 ושליש זה בדיוק אלף חודשים, אדם הרג אלף אנשים גרם להם מיתה הוא צריך לבוא אלף פעמים בגלגול [ולהירג], אם אדם גרם לאלף אנשים, וחמס, אנשים [בדור המבול שעם ישראל במצרים היו הגלגולים שלהם] חיו 700 שנה 900 שנה רק גזלו וחמסו אז אנשים מתו, אלפי אנשים מתו רק בגלל הגזלות אז אם עושים 80 שנה אז זה 960 חודשים כפול 12 ועוד 3 זה עוד 36 זה 996, נשאר ארבע חודשים, שליש זה ארבע חודשים זה בדיוק אלף חודשים, אלף חודשים הייתה הגזירה כל הבן הילוד היאורה תשליכוהו זה החזיק מעמד אלף חודשים, ילד נולד זרקו אותו ליאור. הנה נביא תנא דבי אליהו, תנא דבי אליהו אומר¹⁰ אבל הנשים הצדיקות

הנה נביא גמרא נדרים נזיר סוטה⁹, מרים אמרה לו אתה יותר גרוע מפרעה, יותר גרוע, פרעה לא כזה גרוע, מה פרעה אמר? כל הבן הילוד [היאורה תשליכו], אבל את הבנות הוא השאיר בחיים, אתה גם את הבנות לא משאיר בחיים, אם אין איש ואשה אז אין בנות בעולם, אז היא אמרה לו אתה יותר גרוע מפרעה, מה זה, פרעה לא עשה שום גזירות פרעה השאיר את הבנות בחיים, היה אדם צדיק, וגם נתן לו את פסח ואת סוכות, [פרעה] לא כמו המן בקושי יום אחד [פורים] נתן לנו.

פרעה הרשע אמר כל הבן הילוד היאורה תשליכוהו עמדו והתגרשו כל אחד גירש את אשתו כולם גירשו את נשותיהן, [אמרה מרים לאביה עמרם] אבא אתה יותר גרוע מפרעה, פרעה גזר על הזכרים אתה גוזר על הנקבות, פרעה גזר בעולם הזה אתה

מראי מקומות והערות

מתקנות שנאמר "ותגזר אִמְר וְיָקָם לָךְ" עַמְד וְהַחֲזִיר אֶת אֲשֶׁתוֹ עֲמִדוֹ פֹּלֵן וְהַחֲזִירוּ אֶת נְשֹׁתֵיהֶן:

¹⁰ תנא דבי אליהו רבה פרק ז

ומפני מה נטבעו המצריים ע"י ישראל בים סוף לפי שנאמר ויצו פרעה לכל עמו לאמר כל הבן הילוד היאורה תשליכוהו וגו'. (נ"י כאלו נעשה מעשה על ידו) אין צו אלא כרוז שנא' ויצו משה ויעבירו קול במחנה וגו' (שמות לו) נאמר כאן צו ונאמר להלן צו מה אותה ציווי כרוז אף ציווי האמור כאן כרוז. ומה היו עושין בני המצריים הרשעים היו הולכין ומחזיזין בעירות של ישראל. כיון שהיו שומעין קולה של אשה צועקת בלידתה היו הולכין ואמרו לאבותיהן ובאין ונוטלין את בני ישראל ומשליכין אותן

⁹ סוטה יב, א

ואמר רבי יהודה ברבי חנינא שלש גזרות גזר בתחילה "אם בן הוא והמתן אותו" ולבסוף "כל הבן הילוד היארה תשליכוהו" ולבסוף אף על עמו גזר "ולא איש מבית לוי" להיכן הלך אומר רב יהודה בר אביןא שאלה בעצת בתו תנא עמרם גדול הדור היה פיון [שראה שאמר] פרעה הרשע "כל הבן הילוד היארה תשליכוהו" אמר לשוא אנו עמלין עמדי וגרש את אשתו עמדי פולן וגרשו את נשותיהן אמרה לו בתו אבא קשה גזרתך יותר משל פרעה שפרעה לא גזר אלא על הזכרים ואתה גזרת על הזכרים ועל הנקבות פרעה לא גזר אלא בעולם הזה ואתה בעולם הזה ולעולם הבא פרעה הרשע ספק מתקנות גזרתו ספק אינה מתקנות אתה צדיק בודאי שגזרתך

להיות מינימום, יש כאלה שיוולדים גם בלי צעקה.

אז כתוב בשיר השירים "אחזו לנו שועלים, שועלים קטנים" שהאשה יולדת, אז כתוב כאן פרק ז' שהיו באים מלאכים ולוקחים את התינוקות, מי שהתפללה אז באו מלאכים ולקחו את התינוקות, למלאכים ממש, פרק ז' באו מלאכים ולקחו את התינוקות, ה' אמר למלאכים תרוצו מהר תרוצו מהר לפני שמגיעים הקומנדו הימ"ר

באו מלאכים לקחו את הילדים, "אחזו לנו שועלים קטנים" קראנו עכשיו [בשביעי של פסח]¹¹ בשיר השירים, שועלים קטנים, שמו תינוקות בגיל ארבע אומר המדרש רבה והם היו צועקים, שהאשה יולדת אז הילדים היו צועקים "אחזו לנו שועלים, שועלים קטנים מחבלים כרמים" מי זה השועלים זה התינוקות של המצרים לכן הם היו חייבים כולם לטבוע בים סוף אז היא הייתה יולדת וצעקה אחת חייב

מראי מקומות והערות

להציל את בני ישראל רדו מלפני וראו את בני חביבי בני אברהם ויעקב שמשליכין אותן בנהר מיד ירדו המלאכים מלפניו כשהיו מבוהלים ועומדים במים עד ארכבותיהם והיו מקבלין את בניהם של ישראל ומניחין אותן על פני הסלעים והקב"ה היה מוציא להן כמין דדים מן הסלעים ומניקין אותן לקיים מה שנאמר ויניקוהו דבש מסלע וגו' (דברים לב):

¹¹ [בכל שנה קוראים מגילת שיר השירים בשבת חול המועד פסח, ובשנה שיש פורים משולש ופסח חל ביום ראשון שאין שבת חול המועד פסח קוראים מגילת שיר השירים בשביעי של פסח].

בנהר ועל אותה שעה נאמר (שה"ש ב) אחזו לנו שועלים אלו המצריים הרשעים שועלים אלו בני המצריים מחבלים כרמים וכרמינו סמדר אלו בני ישראל שהם משולים ככרם שנאמר (ישעיה ה) כי כרם ה' צבאות בית ישראל מכאן היה רבי אליעזר הגדול אומר בית ישראל שהם כרמו של הקב"ה אל תציץ בו ואם הצצת בו אל תרד לתוכו ואם ירדת לתוכו אל תהנה ממנו ואם נהנית ממנו אל תאכל מפירותיו ואם הצצת וירדת ונהנית ואכלת מפירותיו סופו של אותו האיש לכרות מן העולם. באותה שעה אמר הקב"ה למלאכי השרת מן אותה שעה שיצרתי אתכם מוכנים

מחרשות מאה אמה מאתיים אמה, אתם לא רואים את הניסים? מצרים נסים לקראתו כתוב בתורה "שהמצרים הולכים נגד הניסים הם רואים את הניסים אז הם רוצים להכחיש את הניסים, אז הביאו עוד מחרשות עוד מחרשות, הביאו מאה אמה מאתיים אמה 300 אמה ואיך שהם הלכו כעשב הארץ, רבבה כצמח השדה נתתיך, כמו רבבה כמו פטריות אז הם צצו כמו רבבה.

אז חלק מהאימהות רצו לשדה הילדים נבלעו באדמה כי הם באו לחפש אותם באו עם כלבי גישוש, חלק לא הספיקו לרוץ לשדה הם לא היו כאלה זריזות אז מה קרה אז באו מלאכים חטפו את הילדים כי הכל לפי התפילות של האמא והעבירו אותם לצד השני ושם "ויניקהו דבש מסלע ושמן מחלמיש צור" רוצו מהר לפני שהם שמים אותם בנהר, עוד רגע המצרים מגיעים, כתוב מבוהלים, מבוהלים, למה להיות מבוהלים, כתוב ויבהל את תמרוקיה, הם במים עד ארכובותיהם, עד הברכיים הם עומדים במים המלאכים תופסים את הילדים ויוצא דדים מהסלעים, ויניקהו דבש מסלע, יוצא דבש וחלב ושמן וכל ילד הוא באגם של שמן באגם של חלב כמו שרבנו מספר שמצאו את התינוק באגם של חלב ים של חלב, נהיה ים של חלב כל המדבר התמלא באגמים

שלהם [לחטוף את התינוקים], הימ"ר מגיע, אתם מוכנים להציל את הילדים האלה, אז חלק מהאימהות לא הספיקו ללכת, מי שרצה לשדה, כתוב בגמרא סוטה חלק רצו לשדה, תחת התפוח עוררתיך, ויציצו מעיר כעשב הארץ, אז זה כתוב י"ב עמוד ב' שהילדים היו נולדים הם רצו לשדות המעוברות אבל לא כל אחת הספיקה לרוץ לשדה אז "יציצו מעיר כעשב הארץ" כתוב במזמור ע"ב, הם הולכות לשאוב מים הם רואות מאה סוגי דגים, נסיכת הנילוס, טונה, סלומון, הכל מתמלא, וכל ילד קיבל עשר סוגי דגים עשר ילדים, באים מלאכים והם משפרות את הוולד, באו מלאכים קרעו את החבל, הילד קשור בחבל לאמא, שני עיגולים אחד של שמן, ויניקהו דבש מסלע ושמן מחלמיש צור, של דבש, מהסלעים יוצא דבש וחלב, והם באים להורגם, על גבי חרשו חורשים, יוצאים כעשבי השדה, כצמח השדה נתתיך, כמו צמח השדה, ותבואי בעדי עדיים, עדרים עדרים, בגיל 18 חזרו הביתה, ותבואי בעדי עדיים, עדרים עדרים, אז ה' אומר למלאכים תרוצו מהר לפני שמטביעים את הילדים ביאור שהמצרים יחטפו לנו אותם, אז כתוב במזמור ע"ב ויציצו מעיר כעשב הארץ, הם נבלעו באדמה והביאו מחרשות ועוד מחרשות ועוד

של חלב באגמים של דבש.

כתוב נהר, לא היה נהר, ה' ברא נהר חדש ואמר הזהר, אם היה נהר אז מה הם צועקים מים מים, כתוב: "וַיִּקַּח אֶת־הָעֵגֶל אֲשֶׁר עָשׂוּ וַיִּשְׂרֹף בְּאֵשׁ וַיִּטְחֶנּוּ עַד אֲשֶׁר־דָּק וַיִּזֶר עַל־פְּנֵי הַמַּיִם וַיִּשְׁק אֶת־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל" (שמות לב, כ), לא היה נהר זה ה' ברא נהר באותו רגע, אז אותו דבר נהיה אגמים של חלב אגמים של דבש אגמים של שמן.

כי ברגע שהוא (- משה) הכה בסלע אז כל הסלעים [הוציאו מן דבש ואש], אמרו מה אתה מחפש סלע, אתה רוצה סלע, איזה סלע אתה מחפש? יש פה סלעים תוציא כבר, אז אומר החתם סופר הוא מחפש את הסלע של מרים, אז כל הצורים נבקעו, ויבקע צורים במדבר כל הצורים התחילו להוציא מן דבש ואש, אפילו אש, שלא יגידו היה שם שמן היה שם דבש במאגרים, פעם היה שם עיר זה כבר אנחנו 2500 שנה מבריא העולם (יגידו) שהיה שם ישוב פעם והיה שם דבש והיה שם שמן, הכל יוצא הכל נשפך כמו גיזורים, מה זה

גיזורים? המים משפריצים לגבוה מאה מטר, גיזורים אם ההר גבוה שלוש אלף ק"מ אז המים שיוצאים מההר קופצים אחרי זה מאה מטר מאתיים מטר קוראים לזה גיזורים, מקסיקו מלא גיזורים פלורידה מלא גיזורים אז היה גיזורים של מים, בארה של מרים זה השפריץ לגובה.

במחוקק במשענותם, הלכו בציות נהר נסעו עם סירות¹² כמו ונציה, מאוהל מועד היו צריכים לנסוע עם סירות מרוב המים שהיה במדבר היה אגמים של חלב אגמים של דבש ומים היה בלי סוף, כל אחד ליד האוהל היה עובר נחל של מים וכל אחד יורד לו מן לתוך המיטה יורד לו מן, כתוב "המן נופל על המיטה" שהמן [שאכלו במדבר] נפל על המיטה, פתאום נהיה חורים בגג, המן נפל על המיטה, ורק דתן ואבירם היו צריכים ללכת שלוש פרסאות לקצה המחנה. אז עכשיו [בספירת העומר] זה 'שפע רב', עוד מעט נשיר שפע רב עוד רבע שעה כבר יהיה ספירת העומר נשיר שפע רב ויהיה שפע לכולם והעיקר שכולם לומדים, יש לנו 192 שעות

מראי מקומות והערות

¹² מדרש רבה במדבר - פרשה יט פסקה כו פתח צור ויוזבו מים כי זכר את דבר קדשו את אברהם עבדו כרוה נדיבי העם במחוקק במשענותם שהיו הנשיאים עומדים על גבה ומושכין במטותיהן כל אחד ואחד לשבטו ולמשפחתו וריוח שבין הדגלים מלא מים מגוברין אשה שהיתה צריכה לילך אצל חברתה מדגל לדגל היתה מהלכת בספינה שנא' (שם)

הלכו בציות נהר ואין ציות אלא ספינות שנא' (ישעיה לג) וצי אדיר לא יעברנו והמים יוצאים חוץ למחנה ומקיפין פיסא גדולה שנא' (תהלים כג) ינחני במעגלי צדק למען שמו ומגדלים מיני דשא ואילנות לאין סוף שנאמר בנאות דשא ירביצני על מי מנוחות ינהלני כל ימים שהיו במדבר כך היו משתמשין בה לכך קילסו עלי באר חפרוה שרים

רש"י אומר הוא נתן לה שני צמידים להצמיד את הלוחות הוא רואה שהלוחות נשברות אז הוא מתפלל שיהיה עוד לוחות.

שידוך (- בפגישה) צריכים להגיד רק דברי תורה, לא לשאול מי את ומה את ואיפה נולדת ומי אבא, הוא שואל שאלות מי אבא שלך אז אם היא אומרת דוד, לא, משה, לא, לא לא לא, איזה אבא אתה רוצה? ראובן שמעון לוי? לא, אני רוצה נחש, מה כתוב בבא בתרא? בדף י"ז בסוף בעמוד האחרון בשורה האחרונה¹⁴, מה פתאום נחש? כתוב בת נחש, אביגיל בת נחש, אני לא שמעתי שאשה היא בת נחש, שמעתי בלבן בן ציפור זה כן יכול להיות...

מה זה בלבן בן ציפור הוא נולד מציפור? [אלא] היה לו ציפור שאיתה הוא היה עושה את כל הכישופים¹⁵, אז הוא שאל את הציפור, עם יצא

עד יום שני הבא וכל אחד צריך לגמור

כולם מתחתנים וכל אחד צריך להגיד שאליעזר היה נגד השידוך, להסביר ששדכן צריכים לשלוח שדכן כזה שהוא נגד השידוך, למה הוא היה נגד השידוך? רש"י אומר שאליעזר לא רצה את השידוך¹³, אתה שולח שדכן שהוא נגד השידוך שהוא רוצה את זה בשבילו, אתה שולח שליח לקדש אשה והוא מקדש את האשה בשבילו זה גמרא שלמה פרק שלישי בקידושין מה הדין אם השליח מקדש את האשה לעצמו, אתה שולח שדכן שהוא לא רוצה את השידוך הוא רוצה את השידוך בשביל עצמו, איזה שדכן זה? אי אפשר כזה שדכן לשלוח.

ואז הוא רק רואה דברים לא טובים, הוא רואה את עשו [יוצא מרבקה], הוא רואה איך שהלוחות נשברות, כל זה

מראי מקומות והערות

אלא בת מי שמת בעטיו של נחש:

¹⁵ זהר ח"ג בלק קפד, ע"ב

(במדבר כ"ב) וַיֵּרָא בָּלֶק בֶּן צְפּוֹר וְגו'. רבי שמעון אָמַר, וַיֵּרָא, מֵאֵי רֵאִיָּה חָמָא. רֵאִיָּה וְדֹאֵי מִמֶּשׁ חָמָא בְּמִשְׁקוּפָא דְחֻכְמָתָא, וְחָמָא בְּעֵינֵי. חָמָא בְּמִשְׁקוּפָא דְחֻכְמָתָא, כְּמָה דְקִתִּיב, (בראשית כו) (ק"מ ע"ב) וַיִּשְׁקֶף אֲבִימֶלֶךְ מֶלֶךְ פְּלִשְׁתִּים בְּעֵד הַחֲלוֹן. מֵאֵי בְּעֵד הַחֲלוֹן. כְּמָה דְאֵת אָמַר (שופטים ה) בְּעֵד הַחֲלוֹן נִשְׁקָפָה וְחִיָּב אִם סִסְרָא (אלא) (ס"א ודאי) חֲלוֹן דְחֻכְמָתָא דְנֻגְי שוֹלִיָּהוּ דְכֻכְבִּיָּא, וְאֵינֹן חֲלוֹנֵי דְחֻכְמָתָא. וְחֵד חֲלוֹן אֵית דְּכָל חֻכְמָתָא בֵּיה שְׂרִיא, וְכֵה חָמֵי מֵאֵן דְחָמֵי בְּעֶקְרָא דְחֻכְמָתָא. אוּרֵי חָכָא וַיֵּרָא בָּלֶק, בְּחֻכְמָתָא דִּילֵיהּ.

בן צפור, כְּמָה דְאָמְרוּ. אָבֵל בֶּן צְפּוֹר מִמֶּשׁ, דְּהָא

¹³ רש"י בְּרֵאשִׁית כ"ד ל"ט

"אֵלֵי לֹא תֵלֵךְ הָאִשָּׁה" - אֵלֵי כְּתִיב, בַּת הָיְתָה לֹא לְאֵלִיעֶזֶר וְהָיָה מְחֹרָר לְמִצְוַת עֲלֵה שִׁיאֲמַר לוֹ אֲבִרְהֶם לְפָנוֹת אֵלָיו לְהִשְׁאִיף בְּתוֹ אָמַר לוֹ אֲבִרְהֶם בְּנֵי בְרוּךְ וְאֵתָה אֲרוּר וְאֵין אֲרוּר מִתְּדַבֵּק בְּבָרוּךְ

¹⁴ בבא בתרא ז', ע"א

תנו רבנן ארבעה מתו בעטיו של נחש ואלו הן בנימין בן יעקב ועמרם אבי משה וישי אבי דוד וכלאב בן דוד וכולהו גמרא לבר משי אבי דוד דמפרש ביה [קרא] דכתיב ואת עמשא שם אבשלום תחת יואב על הצבא ועמשא בן איש ושמו יתרא הישראלי אשר בא אל אביגיל בת נחש אחות צרויה אם יואב וכי בת נחש היא והלא בת ישי היא דכתיב ואחיותיהם צרויה ואביגיל

הייתה ציפור מזהב הכנפיים מכסף והגוף מזהב הראש מזהב, והוא לוקח מחט דוקר לה את הלשון שבע פעמים ואז היא מתחילה לדבר מה שהוא שואל שאלות היא עונה לו, אפשר לנצח? עם יצא ממצרים מה עושים? אין לך מה לעשות הכל

ממצרים, עם זה אספסוף, יצא איזה אספסוף יצא, היא אומרת לא, זה בני ישראל זה לא אספסוף אתה לא תוכל עליהם, אז הוא התייעץ עם הציפור, הוא היה צריך שבע ימים הוא שם אותה בכלוב מול השמש ולוקח מחט של זהב דוקר לה בלשון זה

מראי מקומות והערות

ובליליא אומאן לסיקרא, (דף קפ"ה ע"א) ודא עבדין שבועה יומין. מכאן ויהללאה, ההוא לישנא מכשכשא בפומא דההוא צפרא, נקדין לההוא לישנא במחטא דדהבא, והיא ממללא רברבן מגרמה, וכלא הוה ידע בלק בצפור דא (ודאי). על דא בן צפור, ובגין כך חמא, מה דבר נש אחרא לא יכיל למנדע, ולא יכיל למחמי.

[תרגום: וישמים אותה צפור בחלון אחד, ופותחים חלונות מול השמש, ובלילה פותחים חלונות ללבנה, מקטרים סטרת ועושים נשפים ומשביעים את השמש, ובלילה משביעים את הלבנה, ואת זה עושים שבועה ימים. מכאן ויהללאה אותה לשון מכשכשת בפה של אותה צפור, נוקדים אותה לשון במחט זהב והיא מדברת גדולות מעצמה, והכל היה יודע בלק מצפור זו (ודאי). לכן בן צפור, ומשום זה ראה מה שאיש אחר לא יכול לדעת ולא יכול לראות.]

זהר ח"ג בלק כפר, ע"ב

וכל חקמתא דהוה ידע, בההוא צפור הוה ידע. והכי הוה עבדי. גחין קמיה, וקטיר קטרתא חפי רישיה, וגחין ואמר. איהו אמר העם, וצפרא אתיב ישראל, איהו אמר מאד, וצפרא אתיב רב. על שום רב עלאה דאזיל בהו. שבועין ומנין צפצפו דא דא. איהו אמר דל, וצפרא אמר רב. פדן דחיל, דכתיב וגר מואב מפני העם מאד פי רב הוא, רב הוא דא.

[תרגום: וכל החכמה שידע, באותה צפור היה יודע. וכך היה עושה: גוחן עושה: וגוחן ומקטיר קטרת, מכסה ראשו וגוחן ואומר. הוא אומר העם, והצפור משיבה ישראל. הוא אומר מאד, והצפור משיבה רב. על שום הגדול העליון שהולך אתם. שבועים פעמים צפצפו זה וזה. הוא אמר דל, והצפור אומרת גדול. ואז פחד, שקתוב וגר מואב מפני העם מאד פי רב הוא. רב הוא בודאי.]

חרשוי הוו בכמה זינין דההוא צפור, נטיל צפור, מכשכש בעשבא, מפרח באוירא. עבדי עובדין ולחיש לחיש, וההוא צפור הוה אתי, וההוא עשבא בפומיה, (ס"א מפרח באוירא) מצפצפא קמיה. ואעיל ליה בכלוב חד. מקטר קטרתין קמיה, ואיהו אודע ליה כמה מלין. עבדי חרשוי, ומצפצפא עופא, ופרח וטס לגבי גלוי עינים, ואודע ליה. ואיהו אתי. וכל מלוי בההוא צפור הו.

[תרגום: בן צפור, כמו שאמר. אבל בן צפור ממש, שהרי כשפיו היו בכמה מינים של אותה צפור. לוקח צפור, מכשכש בעשב, מפרח באויר, עושה מעשים ולוחש לחשים, ואותה צפור היתה באה ואותו עשב בפייה, (פורחת באויר) מצפצפת לפניו. ומכניסה בכלוב אחד. מקטר קטרת לפנייה, ומודיעה לו כמה דברים. עושה כשפיו, והעוף מצפצף, פורח וטס אצל גלוי עינים ומודיע לו, והוא בא. וכל דבריו באותה צפור היו.]

זהר ח"ג בלק כפר, ע"ב

ובזיני חרשין (ס"א דסריא"ל) דקסדיא"ל (נ"א דכשדיא"ל) קדמא, אשפכו, וצפרא דא הו עבדי ליה בזמניו ידעו, מכסף מערב בדהבא, רישא דדהבא. פומא דכסף. גדפוי מנחשת קלל מערב כסףא. גופא דדהבא, וקודין דנוצי בכסף. רגליו דדהבא. ושניו בפומא לישן דההוא צפור ידו"ע.

[ובזמני הנשפים (של כסריא"ל) של קסדיא"ל (נ"א כשדיא"ל) הראשון מצאנו, שצפור זו היו עושים לו בזמנים ידועים מכסף מערב בזהב. ראש מהב, פה מכסף, בנפים מנחשת קלל מערכת בכסף, גוף מהב, נקודות של הנוצות בכסף, רגלים מהב. וישמים בפה לשון של אותה צפור ידו"ע.] וישן לההוא צפרא בחלון חד. ופתחין פניו ללבן לשמשא. ובליליא פתחין פניו לסיקרא. מקטרין קטרתיו, ועבדין חרשיו, ואומאן לשמשא.

אבוד.

כל פנים זה כתוב בקידושין שהיה רב אחא בר יעקב שהוא שלח את הבן שלו, יעקב בר אחא והוא עבד אצל נחמה, אתם עוזרים לנחמה הולכים לעבוד באנג'ל לפעמים או נחמה משהו.

תמיד ללמוד בחמימות שירד אש מהשמים כמו ר' זירא אש מהשמים ויונתן בן עוזיאל ירד אש מהשמים, אדם שלומד צריך לראות אש אש כל עוף הפורח מיד נשרף, צריך תמיד חמימות תמיד להבעיר את הניצוץ

אז מדברים על זה שרב אחא בר יעקב היה לו בן יעקב בר אחא אז הוא עזר שם באנג'ל בנחמה גם רצה קצת לאכול כמה עוגות אז הוא עזר כל היום, אחרי חצי שנה, הלכו מסוכות עד פסח ומפסח עד סוכות לכן יש [בין הזמנים] היום לא שייך בין הזמנים כי כל אחד הישיבה חמש דקות מהבית, פעם הלכו ממין פרנקפורט.

הבן של התוספות יום טוב למד במין עד פראג זה ללכת שבועיים ברגל או ארבע שבועות ואז מגיע לפראג

בסוף הוא (- בלק אומר) אומר "ממני" מה זה ממני? הוא אומר אני רואה באצטגננות ברוח הקודש שבסוף יבוא אחד ממני ויהרוג את מואב כתוב שדוד שני חבלים להמית וחבל אחד להחיות, שני שליש המית ושלש אחד להחיות, אני רואה שהנכדה שלי, כי כתוב שעגלון בנו של בלק ורות, עכשיו [בשבועות] יהיה רות, היא הבת של עגלון, כתוב בסוטה¹⁶, אז [רות] היא נכדה שלו, מהנכדה הזאת יצא ילד תינוק שהוא יכלה את מואב אז "ממני" בסוף הנכד שלי יכרית את מואב מה עושים, הוא אמר יש לי עצה, היה עצה טובה דווקא, הוא אמר תיקח חבית ענקית, תפוס אלף נחשים תחתוך להם את הראשים, אלף נחשים.

גם יש בקידושין דף כ"ט עמוד ב'¹⁷ יש שם נחש עם שבע ראשים, אם תראו נחש עם שש ראשים זה גם טוב אבל שבע ראשים זה קצת מסוכן אני לא רוצה נחש עם שבע ראשים, על

מראי מקומות והערות

אנא עדיפא מינך טוב את דאיזיל אנא שמע אביי דקא הוה אתי הוה ההוא מזיק בי רבנן דאביי דכי הוו עיילי בתרין אפי' ביממא הוו מיתוקי אמר להו לא ליתבי ליה אינש אושפיזא אפשר דמתרחיש ניסא על בת בהווא בי רבנן אידימי ליה כתינא דשבעה רישוותיה כל כריעה דכרע נתר חד רישיה אמר להו למחר אי לא איתרחיש ניסא סכינתין.

¹⁶ סוטה מז ע"א

ואמר רבי יוסי בן חוני: רות בתו של עגלון, בנו של בלק היתה.

¹⁷ קדושין כט ע"ב

ת"ר הוא ללמוד ובנו ללמוד הוא קודם לבנו ר' יהודה אומר אם בנו זריו וממולח ותלמודו מתקיים בידו בנו קודמו כי הא דרב יעקב בריה דרב אחא בר יעקב שדריה אבוא לקמיה דאביי כי אתא חזייה דלא הוה מיוחדין שמעתיה א"ל

אז על כל פנים הוא רואה שור מתנפל על אשה הוא ישר תלש לה את המטפחת זרק את המטפחת השור רץ אחרי המטפחת חיפש כיוון אחר פתאום נעצרת כרכרה של זהב עם שני סוסים ארבע סוסים יורד איזה אציל אחד כולו פלפלים עיטורים מזהב מתברר שזה הקונסול הצרפתי בווינה והוא עכשיו בדרך לווינה והקונסול אומר הצלת את אשתי הצלת את האומנת שלי את התינוקת שלי אני אתן לך בית אני אתן לך מרכבה עם ארבע סוסים, עוד לא היה מרצדס לא היה לינקולן, לא היה אאודי, אני אתן לך מרכבה עם ארבע סוסים, הוא אומר אני לא צריך כלום, מצווה, עשיתי מצווה, אני לא רוצה כלום, טוב קח כרטיס ביקור אם תהיה פעם בצרה תתקשר אלי, כרטיס ביקור, לכל אחד יש כרטיס ביקור.

הוא מגיע לווינה אומרים לו אבא שלך עוד שעה, הקיסר צריכים לחתום על משפט, הקיסר צריך לחתום, פראנץ יוסף צריך לחתום, טוב הוא רץ לקונסול הוא בא כולו מאובק בגדים קרועים נעליים יחפות הוא הולך יחף מחזיק את הנעליים ביד, הוא מגיע לבודקה של השומר של הגבאי אפשר להיכנס לקונסול אפשר לראות אותו זה קונסול של צרפת בווינה, איזה קונסול? אתה משוגע? מי אתה? בגדים קרועים

ומזה נהיה בין הזמנים כי הלכו ברגל, ואת הנעליים מחזיקים ביד אין נעליים אמרנו הלכו יחפים הנעליים יקרעו מי יתקן נעליים מי יכול לתקן נעליים, הולכים עם הנעליים ביד מגיעים לפראג איפה אבא שלך? בכלא, בכלא, יש משפט מוות, איזה כלא? אז הוא צריך ללכת מפראג לווינה זה עוד 500 ק"מ זה עוד שבוע ברגל, אם הוא עושה 50 ביום אז זה עשרה ימים, 40 ק"מ, אפשר לעשות 20 ק"מ ביום אם זה 20 ק"מ אז זה 25 יום, עד שהוא יגיע לווינה.

בדרך הוא רואה פתאום שור מתנפל על אשה שור ענק עשר טון מאה קילו שור ענק כמה עולה שור עשר אלף דולר בערך, הוא רואה שור מתנפל על איזה אשה שם מסכנה הולכת עם התינוקת שלה הוא ברח מהאורווה ברח מהכלוב בגן חיות והוא קופץ על אשה עם הקרניים ראה שהוא הולך להרוג אותה ואת האומנת ואת התינוקת, אף אחד לא יודע מה לעשות, כולם מסתכלים, הוא בחור ישיבה הבן של התוספות יום טוב וקלט שיש לה מטפחת אדומה, השור רואה משהו אדום הוא חושב שרוצים להרוג אותו הוא ישר הורג אותך, בספרד עושים עם השוורים מלחמות לוקחים סדין אדום וככה נלחמים ובדרך כלל הם גם נהרגים אבל לא אכפת להם

נגד זה, טוב הוא חוזר בחזרה אומר
אין מה לעשות, אין דבר כזה אין מה
לעשות הוא השתטח על הרגליים
שלו הוא צועק צעקות תציל את אבא
שלי תלך עוד פעם אני לא מסכים,
טוב הוא הלך פעם שנייה, אמר טוב
תביא 30 אלף גרוש, 30 אלף גרוש זה
כמו 30 מיליון דולר, כל גרוש זה
כמו אלף דולר אז עכשיו מכרו את
כל הרהיטים ואת כל הכיסאות ואת
כל התכשיטים מכרו שם בוינה
בפראג אספו רק 15 אלף, עד היום
חייבים עוד 15 אלף ולא שילמו את
זה, כי זרקו אותו הוא הלך לקרקא
ולא חזר לעולם לפראג כי כבר לא
נתנו לו והוא כתב נגד הקיסר.

עכשיו יש לנו לגמור חצי ש"ס
ולכולם יהיה שידוכים בעזרת ה', אם
אתם לומדים גמרא 24 שעות יהיה
לכם שידוכים תוך 24 שעות.

וכולך טיט מכף רגל ועד ראש בוך
מהדרכים, איך אתה יכול להיכנס
לקונסול, אתה חושב שזה סתם מה
זה? זה פה פיצה? זה פה בית מרזח?
מה אתה חושב? הוא אומר לא, יש
לי פה כרטיס ביקור, אז הוא נבהל
בעל הבדקה שם רץ לקונסול יש פה
אחד עם כרטיס ביקור וכולו קרוע
כולו בגדים קרועים בוך פנים מלא
בוץ הוא אומר תכניס אותו מיד הוא
הציל את אשתי, הוא הציל את
האשה שלי ואת האומנת שלי.

הוא נכנס הוא אומר לו אבא שלי
לפני משפט מוות, עוד שעה חותמים
על המשפט מוות על אבא שלי,
תוספות יום טוב היה עליו עלילה,
טוב הוא רץ לקיסר פראנץ יוסף אמר
לו אין מה לעשות צריכים לחתום זה
כל השרים כל הקבינט כל הפרלמנט
כבר החליטו הוא כותב נגד הנצרות

שיעורי שבת וחג

השיעור נכתב
ונערך על ידי י. כהן
וד. הלוי

בוקר שבת קודש פרשת צו, ו"ד ניסן תשפ"ה

חם - רות, רות היא התיקון, ערפה
זה אותיות פרעה, ורות היא התיקון,
לכן חרוסת זה אותיות חם רות. פרעה
התגלגל בערפה ורות היתה התיקון
לה.

כל זה בליקוטי הלכות נטילת ידיים ו'

עכשיו אנחנו בליל הסדר, עוד עשר
שעות מנחה, ועוד 12 שעות
[מתחילים] ליל הסדר.

בליל הסדר כל העבודה היא ב'רחל',
כשמגיעים לחרוסת יש חיבור של
'רחל ולאח', כי חרוסת זה אותיות

(כ"ד) י"ז¹⁸

מסיבות לא עשה מלווה מלכה ולא היו שרים שירים, אז אחרי אנוש שום דבר לא נשאר, הכל נמחה. ומשה רבנו הוא [תקון] הגלגול של אדה"ר, משה ר"ת משה שת הבל. משיח בן דוד

כל הליל הסדר זה כדי להביא את משיח בן דוד כי רבנו היה משיח בן יוסף, ומשיח בן דוד יבוא רק בסוף האלף השישי, ולכן רבנו נולד בשעה הראשונה של היום של הגאולה, כי רבנו נולד בתק"ל כל 1000 שנה זה יום, כל 500 שנה זה 12 שעות, ורבנו נולד בתקל"ב, תק"ל זה סוף השעה הראשונה, כי [בשנת] תקמ"א בתמוז

כי כל הנשמות שנשתעבדו במצרים אלו נשמות שנוצרו מה 130 שנה שיצאו ניצוצות מאדה"ר. לכן אנחנו עכשיו קראנו 12 יום 'שלשים ומאה משקלה'... [כל נשיא הביא] 'קערת כסף אחת' - כמה זה שקל? שלושים ומאה. זה כנגד ה- 130 שנה שאדה"ר פגם.

קערת כסף זה גי' 930. קערת 770 כסף 160 יחד 930, כנגד 930 שנה שאדה"ר חי.

כי אחרי שאדה"ר נפטר אז לא נשאר שום דבר מכל מה שהוא בנה מכל מה שהוא הקים, כי הוא לא היה עושה

מראי מקומות והערות

¹⁸ וולשה"ק שם: והמרידות שצריכין לסבל הוא בכמה בחינות, פי הרבה צריכין לסבל מרידות ממש מרובי המניעות והסכסוכים להתקרב לנקודת האמת, ומניעות מחמת פרנסה ולפעמים יסורי הגוף או מבנים חס ושלום. וגם הקשיות והבלבולים המעקמין את הלב שצריכין לברר מהם והעקר על-ידי בחינת שתיהן כנ"ל. גם זה בחינת מרידות בבחינת וימררו את חייהם בעבודה קשה - בקשיא וכמו שמבאר במקום אחר. ובכמה אפנים זה המרידות קשה מהכל, פי העקר לשבר מניעות המוח שקרא מחמת הקשיות ועקמימיות שבלב. אבל מי שרוצה לחוס על עצמו להמלט מבאר שחט ומטיט היין בהקרח שייסבל מרידות אלו כפי בחינתו, ואז יזכה לשלום שהוא בחינת קשר וכלליית העולמות שהם כל הבחינות הנ"ל. אבל צריכין לידע ולהאמין שה' יתברך שולח המרידות ברחמנות ומשילח כל חטאתיו אחר גוף ואינו שולח לו מרידות כפי עוונותיו רק כפי יכלותו כמו שמבאר שם בסימן הנ"ל. אבל על כל פנים בהקרח שייסבל זה המרידות. וזה בחינת שמשפלין המוריד בהרסות. ואמרו רבותינו וזרנום לברכה

דחם הקדוש ברוך הוא עלו הינו כנ"ל שלפי מעשיו לא היה לו כח לסבל המרידות המגיע לו. אף ה' יתברך ממעט המרידות כנ"ל. פי רחמנות חס עלו כנ"ל וזהו חס רות, כמוכא. פי רות מרמז על בחינת דוד שרצה להקדוש ברוך הוא בשירות ותשבחות וכו', כמו שאמרו רבותינו וזרנום לברכה (בבא בתרא יד), הינו שהמתקת המרידות הוא על ידי שמרין להקדוש ברוך הוא בשירות ותשבחות, דהינו שיודעין האמת שהכל בחסד וברחמים והקדוש ברוך הוא חס עלו וממעט המרידות כנ"ל. ועל פן אנו צריכין להודות לו ולשבח בשרות ותשבחות בבחינת ביה' אהלל דבר באלקים אהלל פי הכל בחסד גדול כנ"ל. גם פי החרסת מרמזין על הטיט וכו', כמו שאמרו רבותינו וזרנום לברכה פי היו ממררין חייהם בטיט וחמר וכו', הינו פי צריה לזכר שהיה משקע בטיט הינו לפי מעשיו והקדוש ברוך הוא מעלהו משם בבחינת ועלני מבור שאון מטיט הינו וכו'. ועל פן בודאי בהקרח לסבל המרידות הוא פי הכל בחסד וברחמים לפי מעשיו וכנ"ל:

פרחא'. אתה מכיר את הסיפור שם?
מה היה שם, אדם ראה עדות ב 10
בבוקר וב 8 בערב מעידים אנשים
שראו אותו בצפת, אז איך יכול להיות
שהוא הגיע ...¹⁹
.... אז אולי הוא הגיע עם גמלא פרחא
וגם ביבמות יש אותו גמרא אבל זה
על גט²⁰

[תביאו גמרא מכות ויבמות... קדיש]
הרב פתח במכות דף ה. 'באו שנים
ואמרו בסורא בצפרא בחד בשבתא
הרג פלוני את הנפש, ובאו שנים
ואמרו בפניא בחד בשבתא עמנו
היייתם בנהרדעא', הנה אדם ראה
ב[שעה] 10 בבוקר עדות באילת,
ובאו אנשים ואמרו ב[שעה] 10 בערב
ראו אותו בצפת.

אולי הוא נסע עם 'גמלא פרחא'!
מה זה גמלא פרחא? פעם היו גמלים
שיכולים ליסוע על 200 ק"מ בשעה.
וביבמות דף קטז. יש אותה גמרא,

נגמרה השעה הראשונה, אז רבנו היה
משיח בן יוסף.

אז לכן אחרי [חטא] אדה"ר, כל
התיקון שלנו זה לשיר ולרקוד. אז
עכשיו בחוה"מ יהיה לנו כל יום
ריקודים עד 12 וחצי - עד חצות, וב-
4 יהיה שחרית ויהיה שעה הלל.

עכשיו 7 וחצי, ב 7 יהיה מנחה, וב- 9
מתחיל ליל הסדר עד 4 בבוקר.

בוקר יום טוב ראשון של פסח, ט"ו ניסן תשפ"ה

אתה יודע איך עפים באויר? איך
עפים באויר, עם רחפן? עם גלשן?
הגמרא במכות בדף ה. אומרת איך
עפים באויר.

הרב שאל כאן כמה מהנכדים, איך
עפים באויר? התחלנו עכשיו מסכת
מכות ביום חמישי (יב ניסן תשפ"ה),
זה גם במסכת מכות וגם ביבמות
[קטז]. איך עפים באויר.

הגמרא במסכת מכות אומרת 'גמלא

מראי מקומות והערות

¹⁹ מכות ה.
ואמר רבא באו שנים ואמרו בסורא בצפרא בחד
בשבתא הרג פלוני את הנפש, ובאו שנים ואמרו
בפניא בחד בשבתא עמנו היייתם בנהרדעא,
היוני אי מצפרא לפניא מצי אזיל מסורא
לנהרדעא לא הוו זוממין, ואי לא הוו זוממין,
פשיטא מהו דתימא ליחוש לגמלא פרחא קא
משמע לן. ופירש"י: גמלא פרחא. מין גמלים יש
שהם קלים במרוצתם כעוף הפרורח:
²⁰ יבמות קטז. והוא גמלא דאשתכח בסורא
וכתיב ביה הכי בסורא מתא אנא ענו בר חייא
נהרדעא פטריה ותרביית פלונית אנתתי ובדקו
רבנן מסורא ועד נהרדעא ולא הוו ענו בר חייא

אחרניא לבר מענו בר חייא מחגרא דהנה
בנהרדעא ואנו סהדי ואמור דההוא יומא כי
איכתב ההוא גיטא ענו בר חייא מחגרא גבן הנה,
אמר אביי אף לדידי דאמינא חיישין הכא לא
חיישין דהא קאמרי סהדי דבנהרדעא הנה מאי
בעא בסורא, אמר רבא אף לדידי דלא חיישין
הכא חיישין דלמא בגמלא פרחא אזל אי נמי
בקפיצה אי נמי מילי מסר, כדאמר להו רב
לספרי וכו' אמר רב הונא לספרי כי איתנכו
בשילי כתובו בשילי אף על גב דמימסרן מילי
בהיני וכו' איתנכו בהיני כתובו בהיני אף על גב
דמימסרן מילי בשילי. ופירש"י גמלא פרחא.
הולך מהר כעוף פורח:

נוסע ללמוד בישיבה ונתנו לאשתו מלקות?! [אולי] הוא נסע לאקס־לה־בן (צרפת), או מנצ'סטר (אנגליה), או לליקווד (ארה"ב), כנראה בישיבה בליקווד.. הלך לשלש שנים, ובנתיים אשתו ילדה בן, אז אומרים שהוא עף באויר, בפרט אם הוא לומד כל היום עץ חיים אז בודאי הוא יודע את השם המפורש ויכול לעוף באויר - אז הוא עף באויר.

כל אשה בשוכו בנים צריכה לדעת לעוף באויר כמו הנשים מציפורי שהיו עפות באויר מציפורי כי כנראה הם רצו להספיק תפילה עם הרב אז הם היו עפות באויר. הרב פתח את הגמרא בקידושין עג²¹.

שמה זה לגבי גט.. אדם ראה שנתנו גט במקום אחד [בסורא] [אולי הרב הזכיר שם המקום] ובאו עדים ואמרו שהוא היה אתנו במקום אחר [בנהרדעא], אז ג"כ הגמרא אומרת חוששים שאולי הוא הגיע עם 'גמלא פרחא'.

או שבכלל הוא עף באויר על ידי שם המפורש כמו אבוא דשמואל, כי אבוא דשמואל היה אומר שם המפורש ועף באויר. הוא למד בישיבה, הלך ללמוד עשר שנים בישיבה, ואחרי זה רואים שיש לאשתו ילדים.. כך היה עם אבוא דשמואל הוא למד בנהרדעא, אז נתנו לאשתו מלקות, יכול להיות אדם

מראי מקומות והערות

ממזר דהא אמרי' (לקמן דף עה.) ארוסה שעברה הולד כשר ועוד קשה דמאי קאמר ומיעוט שהלכו בעליהם למדינת הים דהאי נמי יש לנו להכשירו דשמא בא על ידי שם ושימש כי ההוא עובדא (בירושלמי) דאבוא דשמואל שהלך למדינת הים ובא על ידי שם והוליד את

²¹ תוספות קידושין עג ע"א

מאי איכא מיעוט ארוסות כו'. תימה דמשמע טעמא דליכא למיחש משום דהוה מיעוט ולא ידעינן שמארוסה היא הא אם אנו יודעים שמארוסה היא ודאי איכא לאחזוקי בממזרות ולא היא דאפילו ידעינן שמארוסה היא לא הוי

רא"ש בגמרות האלו אין ראש
הראש כותב שהבעל הלכות גדולות
הרב הקריא את הסיפור של אבוב
דשמואל זה סוגיא במהרי"ט
[מהרי"ט חושן משפט סימן פב] גם
הבן יהוידע מביא את כל הסיפור הזה
בברכות יח²²

וקרא מתוך התוספות ד"ה מאי איכא
שם הגמ' מדברת על אשה שהתעברה
ובעלה בשיבה אפשר להכשיר אותו
כי אולי הוא בא ע"י שם כמו אבוב
דשמואל. כתוב פה שזה ירושלמי
אבל זה לא ירושלמי זה הלכות
גדולות
יש פה [בדף עג] רא"ש? תביאו

מראי מקומות והערות

בלילה לביתו, וידע את אשתו, ונתעברה ושב לדרכו
בקפיצה, וכשבא הדבר לבית דין הלקוה, וילדה בן
ונקרא שמואל, ואחר כך בא אביו והעיד עליו, והיה
שמואל אומר אני הרגשתי כשהלקו את אמי והכוני
ברצועה על ראשי, שמקום הרצועה ניכר בראשי
שפצעו אותי, ועל זה היו קורין אותו אבוב דשמואל,
להודיע לכל שאביו היה. ונראה לומר שאמו היתה
מנוקת אותם הימים, והיתה טהורה שאין לה דרך
נשים, דאם לא כן איך בא עליה תיכף, והלא היתה
צריכה ז' נקיים וטבילה, מאחר שעברו כמה ימים
משהלך בעלה כמפורש במעשה, או שכבר פסקו
דמיה וטבלה קודם הליכת בעלה, ובדרך הקרוב לנס
נתעברה אותה לילה, והא דלא חש ללעז, והיה לו
להודיע לשני בני אדם שאותה לילה הוא בא לביתו
נראה לי כי ודאי קפיצת הדרך עשה על ידי שם,
והסכים להשתמש בשם בשביל מצוה להוליד בן
חכם גדול. אך בחזרה איך ישתמש לצורך ממנו,
שהוא מוכרח לחזור תיכף בשביל מסחרו שיש לו שם
ממון? לכן עשה כונת השם שנשתמש בו פעם אחת
לצורך הליכה, ולצורך חזרה, ולכן לא היה יכול
להתעכב, וגם לא היה יכול לעשות הפסק בדיבור
שידבר עם שום אדם, שאם היה מדבר היה נפסק כח
השמוש שעשה קודם יציאתו, וצריך לעשות שמוש
חדש לצורך חזרתו, ולכן ודאי אפילו עם אשתו לא
דבר כלום, אלא בעל בשתיקה ברגע אחד, והלך לו
למקומו בכח אותה האמירה של שמוש השם אשר
הוזכר קודם שיצא, ונראה לי דבר זה סיבה דלא
אסתייעא מלתא שיהיה שמואל נסמך לקראו רבי,
בשביל עין הרע של אותה מדית שידעה שיוליד בן
גדול בחכמה. ונראה כי אמו קראתו שמואל, מפני
שידעה מן התפלה שהתפלל ר"ב על אביו, שיוליד
בן שיהיה כשמואל, דכתיב ביה (שמואל א' ג' כ') פִּי
נֶאֱמַן שְׁמוּאֵל לְבִינִי לָהּ, בשביל אותה סחורה של

שמואל ויש לומר דהכא איכא ריעותא
שהשליכנו ואם אנו יודעים שהוא מארוסה
מוחזקין ליה בודאי ממוזר שאם היה מן הארוס
לא היתה משליכנו אי נמי יש לומר דלא תלינן
שבא עליה על ידי שם אלא דוקא כשאומרת כן
אבל האי אסופי כיון דאין אמו מעידה עליו אין
לתלות בהכי:

ספר הלכות גדולות סימן לט - הלכות גיטין
ממזרת אין חוששין לה. היכי דמי, כגון דקאמרי
הלך בעלה למדינת הים וזניא והוה לה ברתא, לא
חיישין, דאמרינן דילמא אתא בעלה בצינעה
בליליא ושמש, כההוא מעשה דאבוב דשמואל
דאתא בשם ושימש. ומאי טעמא הוה חכים, דכי
אזל אבוב דשמואל למערבא אשכחתי מדינתא
דהוה ידעה בלישנא דציפורי, אמרה ליה אודקיק
לי ואנא היבנא לך כך וכך וזוי, משום דהוה ידעה
דנפיק מיניה גברא רבה, ערק מינה והדר אתא
בשם ההוא ליליא לגבי דביתיה ואיזדקיק לה
והדר אזל, לסוף אישתמעת מילתא דמיעברא,
אתניהו לבי דינא אלקויה, אמר שמואל בכרסא
דאימיה, איכוף רישא דילמא מטאי לי רישא
דשוטא וכאבי לי, כף רישיה בכרסא דאימיה
ומטייה ריש שוטא.

²² בן יהוידע ברכות יח: וז"ל שם: אָבֹבָה דְּשְׁמוּאֵל.
ת"ש דאבוב דשמואל וכו'. הנה בשאלות ותשובות
הגאונים (שערי תשובה) כתוב בתשובה [י"ח] לרבינו
האי גאון ז"ל, וז"ל וששאלתם אבוב דשמואל למה
לא נקרא בשמו, אמרו שאביו של שמואל הלך
בסחורה למקום רחוק, לימים מצאה אותו מדיית
אחת שהיתה יודעת בלשון העופות, ותבעתו לדבר
עבירה, ונתנה לו אלף ככרי כסף, ואמר לה למה,
אמרה לו שמעתי שבוה הלילה תוליד בן שלא יהיה
כמוהו בחכמה, וכששמע זה הלך בקפיצת הדרך

'עיליש ברח עיליש ברח', אז הוא האמין, אבל אמר שילך לבדוק מה עם הבנות של רב נחמן, הלך ושמע שהם רצו להשאר שם, לא בגלל שהן היו פחדניות רק היה איזה משהו אחר שבגללן הן לא רצו לברוח.. אז עיליש ברח עם הגוי הזה, עיליש הצליח לברוח ואת הגוי הזה תפשו והרגו אותו. אז רואים שפעם היו יודעים את שיחת העופות.

אז אבוה דשמואל הגיעה המטורניתא הזו ואמרה ששמעה את העופות אומרים שהיום תרד נשמה גבוהה, והיא רוצה לזכות בזה, כי גם הגויים רוצים לזכות בנשמות גבוהות ואפילו יותר מהיהודים, ואבוה דשמואל ראה שניכרים דברי אמת והאמין לה אז אמר 'שם', וחזר לאשתו לנהרדעא.

זה היה בנהרדעא, הם היו גרים בנהרדעא, נהרדעא זה עירק, לעירק אפשר להכנס עם דרכון אמריקאי, ואז אשתו התעברה עם שמואל, והגיעו וראו שהיא מעוברת ותמהו איך היא מעוברת הרי הוא בכלל בשיבה, אז החליטו לתת לה מכות, ושמואל היה קטן כזה פיצקלה, והוא התכופף.. קיבל מכה אחת במצח, והיה לו סימן כזה על המצח כל החיים, ולכן קראו לו אבוה דשמואל כל פעם כדי להגיד שהוא באמת אביו

אז מה היה עם אבוה דשמואל הוא ישב ולמד בשיבה, ואז באה איזה מטורניתא אחת, והמטורניתא הזו אמרה לו שהיא שמעה עוף שאמר לה... כי פעם הם הכירו בשפת העופות, אז שמעה עוף שאמר לה שהולכת לרדת נשמה גבוהה, כי פעם היו יודעים שיחת העופות

כמו הסיפור עם הבנות של רב נחמן בגמרא בגיטין דף מה. שהבנות של רב נחמן היו בוחשות עם הידים שלהם בקדירה.. זה כנראה היה בפסח והם לא סמכו על ההגעלת כלים שהכשירו את הכפות, והם אמרו מה הבעיה אפשר לבחוש את זה עם הידים.. אז חשבו שהן צדקניות אבל באמת זה היה משהו אחר..

היה אחד קראו לו עיליש, עיליש זה שם נחמד, עיליש הזה שבו אותו וגם את הבנות של רב נחמן, שמו אותו יחד איתן, והיה שם עוד איזה גוי אחד שידע את שפת העופות, והגיע איזה עורב וקרא, אז עיליש שאל את הגוי הזה מה העוף אומר? והגוי אמר לו שאומר 'עיליש ברח עיליש ברח', אז עיליש אמר העורב זה עוף טמא העורב הוא שקרן, ואז הגיעה יונה וקראה, והוא שאל את הגוי מה היא אומרת? והוא אמר לו שאמרה

מראי מקומות והערות

שמואל, שתתקיים בו תפלת הצדיק ריב"ב ע"ה.

המשי אשר מכרו אביו לריב"ב בדבור בעלמא, ונתייקר אחר כך ולא רצה לחזור בו, ולכן קראתו

של שמואל.

בנימין קפצו לים

אבידן בן גדעוני עד היום בסיירת מטכ"ל יש את הגדעונים הם נקראים מתאבדים גדעון זה 300 מול מיליון זה לא פרופציונלי קראנו את זה בשבוע שעבר [פונה לנכד] למה קראנו את זה! ואז כתוב שרי יהודה רגמתם שבט יהודה זרקו עליהם סלעים של צטון מה זה המשוגעים האלו שמתאבדים וקופצים לים משה לא אמר כזה דבר אולי ילמדו קורס שחיה ואז לקפוץ לים [פונה לנכד] אתה למדת קורס שחיה לא אז מיד ביום ראשון תלמד קורס שחיה עד שתתחילו ללמוד ביום שני יהודה אמר ומשה אמר לנסוע אז אולי ע"י

חבלים או גלשנים

לכן כתוב במכילתא שיהודה זכה למלכות כי הוא לא חלק על משה אלא גם רצה לקיים מה שמשה אמר לעבור את הים רק הוא חשב עם שכל מה משה התכוון

ועכשיו היה קריעת ים סוף וכל המימות בעולם נבקעו אפילו לכל אחד בכוס שלו ולכל אחד נבקע הים ונפתחים המוחין וזוכים לעשירות ויוצאים מכל החובות וכל אחד יזכה לדירה עם 10 חדרים או בחומה או בעידו הנביא או בדניאל או בחולדה הנביאה או במשמרות.

אז כל אחד צריך לדעת את כל הגמרות האלו, את כל הש"ס, עכשיו בין הזמנים אפשר לגמור את הכל! הרב פנה לנכד (נחמן בר"ד רובינשטיין): תלמד מכות - אם לא, תקבל מכות. תלמד יבמות - תחיה עד 400, כמו רבי פרידא, כמו בועז.

אז צריך למוד את כל הסוגיא הזאת במהרי"ט אם רואים שבן אדם בישיבה ואשתו התעברה

תעתיק את כל הבן יהודע... תכניס את זה.

שביעי של פסח תשפ"ה

עכשיו יש 10 שעות עד מנחה

הגברים לומדים 10 דפי גמרא והנשים יגמרו פעמיים ספר תהילים. ועכשיו היה קטנות דקטנות אמרו המבלי אין קברים במצרים [פונה לר' סוכות] רצו סמטרי איפה יש סמטרי: בשביל מה הבאת אותנו לכאן אין קברים במצרים? זה המוחין הכי קטנים

זכרנו את הדגה שאכלנו במצרים חנינם דגים קיבלו בחינם? מכות קיבלו בחינם ואז ה' אמר דבר אל בני ישראל ויסעו איך נוסעים? עם מרצדס או עם רחפן או גלשן משה לא אמר לקפוץ לים בשום פנים ואופן הוא לא אמר את זה שבט

והתקדשתם

ילדים טיפשים?! – כי הבאת אותם בתאווה

בעתו, ויתאמץ במצותו איש לאשתו – כל אחד יתאמץ, יתאמץ לחנך את אשתו לחשב מחשבות טהורות וזכות וברות, וזר לא יקרב במחשבותם, שום מחשבה זרה, כי זה בעילת זנות – אם אדם מכון לתאווה, מכון ליצר הרע, אז זה בעילת זנות, זה לא משנה אם זה אשתו / זה לא אשתו, זה נקרא "בעילת זנות".

"והזבלים הם בבנים, ונולדים חטאים וטפשים". נולדים ילדים טפשים. אדם לא מבין: למה ילדתי ילדים טפשים? הרי אני הכי חכם בעולם, למה יש לי ילדים טפשים ופושעים? כי אתה לא פונת לשם שמים!

ויתאמץ במצותו איש ואשתו לחשב – כל אחד יתאמץ, יתאמץ לחנך את אשתו לחשב מחשבות טהורות, ואז הילדים יגדלו, יגדלו לתורה, לתעודה, לתפלה, לקדשה, ליראת שמים. כל אחד יחנך את אשתו שצריכים בזמן היחוד, בזמן היחוד וכוונת הזווג... כי כל הנישואין זה רק כדי להביא את מלך המשיח²³. כל הנישואין זה רק מטרה אחת: להביא את מלך המשיח! זה הנישואין, אין שום [מטרה אחרת], לא תאווה ולא יצר הרע.

"א" לזאת, לו בכח ולו בחיל יגבר איש לקים מצותו דבר

מראי מקומות והערות

²³ לקוטי הלכות הלכות שבת ו' כ"ג
פי באמת כל השמחות ששמחין על החתונה הוא פליאה לכאורה, פאשר שמעתי זאת בפרוש מפיו הקדוש, שאמר, שאין העולם יודעים כלל מה זו שמחה שנה נושא זאת, כי בנדיא אין ראוי לשמח על ענין זה. אך באמת עקר השמחה של חתונה הוא

שמחת ישראל, שעקר שמחה דקדשה הוא מחמת שאנו יודעים ומאמינים שענין זה בשרשו הוא גבוה מאד מאד פדוע, ויהיה נולד מזה ישראל שיקדשו שמו כנ"ל, עד שיצאו צדיקים גדולים עד שיבוא משיח מדורותינו שיתקן הכל, וזה עקר שמחתנו, ומזה נדאי יש לנו לשמח הרבה על החתונה.

רעות, היא מחפשת איפה לעשות עברות, והיא בורחת מהבית... והוא לא מבין מדוע, כי אתה ילדת אותה עם יצר הרע – אז היא כלה יצר הרע! אז היא ממשיכה את היצר הרע שלך.

אדם צריך לדעת שייצר הרע זה אנס, כי כל היחוד זה לא בשביל היצר הרע, זה בשביל להביא את משיח, בשביל להביא ילדה קדושה, ילדה טהורה כמו דבורה הנביאה – שהיא תהיה אש להכה, שהיא תראה את ה' פנים אל פנים כל דקה.

והם חובלים בילדים שלהם, ויוולדים בנים זרים, בנים טפשים, בנים חטאים, הילד נולד טפש, צריך חנוך מיוחד, בית ספר מיוחד, סלם, רב שיח, כל מיני... יש היום הרבה בתי ספר, כל יום פותחים עוד בית ספר לילדים הטפשים האלה, שאולי יבינו, שאולי יבינו מה זה "קמ"ץ", שאולי יבינו מה זה

כונת לתאוה שלך – יצא לך ילדים טפשים.

בי לפי הכונה אז ככה הילדים. אתה כונת לתאוה, כונת על היצר הרע, אז הילדים נולדים כלם עם יצר הרע, הילדים נולדים חתולים כלבים "טפשים משחיתים – כל מום בם". הם נולדים עם כל המומים. אדם לא מבין, למה יש לבנים שלו מומים? למה? למה [הילדים] לא לומדים? למה לא מתפללים? כי כונת ליצר הרע! כי חשבת שזה מתר, חשבת שהיצר הרע מתר. אדם בא לשבר את היצר הרע, לשבר אותו! אם הוא לא שובר את היצר הרע – יהיה לו ילד טפש, ו"בעילת זנות".

"ונפש" בניהם הם חובלים, ובנים זרים ילדו, רעים חטאים וטפשים". גם רעים, גם חטאים, גם טפשים. הילד טפש, הילדה טפשה... במקום שהילדה היא תרצה צניעות והיא תרצה קדושה, היא יש לה איפונים, והיא מחפשת חברות

"חירי"ק". (שעור מתשפ"ב).

המטרה של שריפת נדב ואביהוא – שיהיה יראה

לְאַהֲרֹן הֵם יוֹתֵר גְּדוֹלִים מִמֶּנִּי וּמִמֶּנִּי²⁵, מִה אֲנַחְנוּ צְרִיכִים לְשָׂאֵל אֶת מֹשֶׁה? אֲנַחְנוּ יוֹתֵר גְּדוֹלִים מִמֶּנִּי.

אֲזִי הוּא מְסַבֵּיר שֵׁם בְּשֵׁעַר הַפְּסוּקִים שְׁמִי מֹשֶׁה זֶה יְסוּד אָבָא וְיְסוּד אִמָּא, יְסוּד אָבָא זֶה קפ"ד, יְסוּד אִמָּא זֶה קס"א, קפ"ד קס"א זֶה גִּמְטְרִיָּא מֹשֶׁה, וְאַהֲרֹן זֶה רַק מִצַּד אָבָא, אַהֲרֹן בְּטַח יוֹתֵר גְּדוֹל מֹשֶׁה הוּא רַק יְסוּד אָבָא, הוּא אַחֲרֵי שֵׁם ע"ב

וְתִדְבֵּר מִרְיָם וְאַהֲרֹן בְּמֹשֶׁה" (במדבר יב, א), שְׁפָכוּ לְאַהֲרֹן דָּם בְּאֶזְנוֹ, לָמָּה שְׁפָכוּ לוֹ דָּם? שְׂיִתְחִיל לְשִׁמּוֹעַ קֶצֶת, אַהֲרֹן הָיָה בְּטוֹחַ שֶׁהוּא יוֹתֵר גְּדוֹל מִמֹּשֶׁה רַבִּינוּ²⁴, כִּי הוּא הָיָה אוֹהֵב שְׁלוֹם וְרוֹדֵף שְׁלוֹם, וְעוֹשֶׂה שְׁלוֹם בֵּין אִישׁ וְאִשְׁתּוֹ, וְהָיָה גוֹרֵם שְׁלָכָלָם יֵהיוּ יְלָדִים, אוֹתוֹ דִּבֵּר גַּם נָדָב וָאֲבִיהוּא, כְּתוּב בְּשֵׁעַר הַפְּסוּקִים הֵם הָיוּ בְּטוֹחִים שֶׁהֵם יוֹתֵר גְּדוֹלִים מִמֹּשֶׁה, כִּי מֹשֶׁה אָמַר

מוראי מקומות והערות

שכלו בחי' אחוריים. ובבחי' אחרת, אהרן גדול ממושה, לפי שיש לו אחוריים הפשוטים דע"ב דיסוד דאבא, שהם גדולים מאחוריים המליאים דקפ"ד שלקח משה:²⁵ שם.

גם בחי' מעלתם על משה ואהרן, נרמז בדברי רז"ל בפסוק בקרובי אקדש, שאמר משה לאהרן, עתה ידעתי שנדב ואביהוא גדול ממני וממך, ואז וידום אהרן, בשומעו יתר מעלתם. ואמנם יש לארבעתם יתרון עליהם, שהם מאורות דאבא, ואלו מאורות דאימא. ובפרט משה ואהרן, שהם מן היסוד דאבא, שלפעמים מתגלה, והוא בהתפשטותו למטה מן החוזה כנו' ובפרט משה, שיש לו בחי' פנים דיסוד דאימא כנו"ל:

²⁴ שעור הפסוקים פרשת שמיני סימן י' אמנם אהרן, הוא מבחי' שתי אחוריים הפשוטים והמליאים דיסוד דאבא, והם ע"ב קפ"ד, שהם בגימטריא אהרן. וגם זה בבחינתם למטה, כרישא דזעיר כנוכר, והוא טעם, היות אהרן כהן, איש החסד, לפי שכל בחינתו מיסוד דאבא בלבד. אבל משה, יש לו ב' שרשים, אחד באבא, ואחד באימא. גם לטעם זה אמרו בס"ה, כי אהרן נקרא שושבינא דמטרוניתא. והענין הוא במה שהודעתך, בפסוק (משלי ג' ט"ו) ה' בחכמה יסד ארץ, כי כל תיקון הנקבה הוא ע"י אבא, והוא ענין אהרן, כי הוא יסוד דאבא כנוכר, והוא מכונן אותה, ולכן נקרא שושבינא דמטרוניתא. ואמנם אם נעריך ערך משה ואהרן, איזה מהם יותר עליון, יש בחי' שמושה גדול מאהרן, לפי שמושה יש בו בחי' פנים דאימא. משא"כ באהרן,

בְּאֵתְנָלְיָא, שְׁזָה יוֹתֵר גָּדוֹל, פִּרְשֵׁת
שְׁמִינִי "בְּקֶרְבִי אֶקְדֵּשׁ" (ויקרא י, 2), אָמַר
מֹשֶׁה לְאַהֲרֹן, עֵתָה יִדְעָתִי שֶׁנִּדְב
וְאֵבִיהוּא גָדוֹל מִמֶּנִּי וּמִמֶּדָּה, וְאִז
"וַיִּדַּם אַהֲרֹן", בְּשׁוֹמְעוֹ יֵתֵר
מֵעֲלֵתָם, כִּי מֹשֶׁה הָיָה בְּטוֹחַ שֶׁהוּא
יִשְׂרָף, ה' אָמַר מִיִּשְׁהוּ צְרִידָה לְהִשְׂרָף
כְּדֵי שִׁפּוּל קִצֵּת פֶּחַד, אֲנָשִׁים
הַתִּרְגְּלוּ [לְהַתְגַּלּוּת וּלְקִרְבָּתָם לַה'].

הַרְבֵּה אָמַר שְׁאִסּוּר לְהִיּוֹת יוֹתֵר
מִשְׁבּוּעִים בְּאוֹמֶן, אִסּוּר! אֵלֶּה
שְׁגָרִים שֶׁם זֶה כְּבֹד מְזֻזֵּל אֲצִלָּם,
וְאִין לָהֶם כְּבֹד יִרְאָה, וְאִין לָהֶם אֶת
הָאִמָּה, רַבִּי לִוִּי יִצְחָק אָמַר רְצִיתִי
לְהִשָּׂאֵר עוֹד יוֹם - לֵ"ג בְּעוֹמֶר,
וְהוּא לֹא נָתַן לִי, רַבִּי אֲבִרְהָם בֶּן רַבִּי
נַחֲמָן הָיָה כְּזֶה אָדָם שֶׁהוּא לֹא נָתַן
לְרַבִּי לִוִּי יִצְחָק לְהִשָּׂאֵר בְּאוֹמֶן אַחֲרֵי
שְׁבּוּעִים, לֹא כִּמוֹ שׁוֹבוֹ בָּנִים נוֹסְעִים
כָּכָה, אֶתָּה לֹא תִהְיֶה בְּאוֹמֶן, אֶתָּה
סֵעַ הַבֵּיתָה, יֵשׁ לָךְ אִשָּׁה וְיִלְדִים סֵעַ
לְבֵיתָה, אִם אֶתָּה רוֹצֶה סֵעַ וּתְחִזּוֹר,
אָבֵל צְרִידָה לְעִשׂוֹת הַפֶּסֶק, שְׁבּוּעִים
בְּאוֹמֶן וְאִז חוֹזְרִים הַבֵּיתָה לְיִלְדִים
וְעוֹד פַּעַם, רַבִּי אֲבִרְהָם בֶּן רַבִּי נַחֲמָן
לֹא נָתַן לוֹ, אִי אֶפְשָׁר לְהִבִּין אֶת זֶה,
אֲנִי לֹא מִבִּין אֶת זֶה עַד הַיּוֹם, הוּא
אָמַר לוֹ מִחֵר לֵ"ג בְּעוֹמֶר, לֹא! תְּחִזּוֹר,
סֵעַ הַבֵּיתָה לְטַעֲפִלִּיק, אָדָם נִסֵּעַ
לְאוֹמֶן וְחָשַׁב 'אֲנִי אוֹמֶן', בְּאוֹמֶן לֹא

שְׁזָה קפ"ד, י' ה' ו' ה' בְּמִלּוֹי זֶה ע"ב,
וְגַם י', י"ק, יק"ו, יקו"ק זֶה גַּם ע"ב
אִז הוּא פַּעַמִּים אַחֲזָרִים, אַחֲזָרִים
שֶׁל הַמִּלּוֹי וְאַחֲזָרִים שֶׁל י' ק' ו' ק'
אָבֵל הוּא יִסּוּד אָבָא יוֹתֵר גָּדוֹל
מִמֹּשֶׁה, מֹשֶׁה הוּא חֲצִי יִסּוּד אָבָא
וְחֲצִי יִסּוּד אָמָא.

לָמָּה אַהֲרֹן יוֹתֵר גָּדוֹל מִמֹּשֶׁה? אַהֲרֹן
עַד גִּיל שְׁמָנִים וְשָׁלֹשׁ הוּא הָיָה
הַנְּשִׂאִי, [וּמֹשֶׁה] אָמַר אֲנִי לֹא נִכְנֵם
בְּרַגְלִים שֶׁל אֶחָד שְׁלִי, אֲנִי מוֹכֵן לוֹתֵר
עַל הַגְּאוּלָּה, מָה אֲנִי יִכְנֵם בְּרַגְלִים
שֶׁל אֶחָד שְׁלִי? בְּשׁוּם אִפֶּן לוֹ הוּא לֹא
מוֹכֵן, רַבִּי נָתַן מִבִּיא אֶת זֶה, שְׁלֹכָן -

פִּינוֹ שֶׁאַהֲרֹן וְתֵר עַל הַנְּשִׂאִיּוֹת עַל עַם יִשְׂרָאֵל לְאַחֲיוֹ
מֹשֶׁה רַבִּינוֹ [הוּא זָכָה לְחֻשֵׁן הַמִּשְׁפָּט,
[שְׁמֹשֶׁה רַבִּינוֹ אָמַר:] אֲנִי לֹא נִכְנֵם בְּנַעֲלִים
שֶׁל אֶחָד שְׁלִי, ה' אוֹמֵר לוֹ לֹא, "וְרִאֲדָה
וְשִׁמַּח בְּלִבּוֹ" (שְׁמוֹת ד, יד), [שֶׁה' צִוָּה בְּנִבְוָאָה
אֶת אַהֲרֹן] תִּבְיֵא כְּנֹר תַעֲשֶׂה תְזַמְרֵת
וְתוֹצִיא אֶת כָּל הַיִּלְדִּים מִהַחֲדָרִים
שִׁיקְבְּלוּ אֶת מֹשֶׁה רַבִּינוֹ, מֹשֶׁה רַבִּינוֹ
בָּא וְלֹא רָצוּ לְהֶאֱמִין לוֹ, כְּתוּב "וְלֹא
שָׁמְעוּ אֶל מֹשֶׁה מִקְצֵר רוּחַ וּמַעֲבָדָה
קָשָׁה" (שְׁמוֹת ו, 10).

אִז מֹשֶׁה רַבִּינוֹ הָיָה יִסּוּד אָבָא יִסּוּד
אָמָא - חֲצִי חֲצִי, וְאַהֲרֹן הוּא רַק
יִסּוּד אָבָא, נִדְב וְאֵבִיהוּא הוּא
מִסְבִּיר כָּאֵן בְּפִרְשֵׁת שְׁמִינִי בְּשַׁעַר
הַפֶּסֶקִים, שֶׁהֵם נִצָּח וְהוֹד, שְׁזָה

מתפללים ולא מניחים תפלין, לא עושים כלום, שנוסעים לאומן שום תפלה לא מתפללים לא מנחה ולא מעריב, שוכבים במטה ומטיילים עושים עברות ה' ירחם.

אז אלעזר ואיתמר היו מנצח והוד דאבא, שנתלבשו בנצח והוד דאמא, הוא מסביר כאן איך נדב ואביהוא יותר גדולים ממושה ואהרן. שופכים להם דם בתוך האון שיתחילו כבר לשמוע, אבל לא עזר כלום, הם לא שמעו כלום, והיו בטוחים שהם יותר גדולים ממושה ואהרן, נדב ואביהוא היו מעלים ממושה רבינו וגם מעלים מאלעזר ואיתמר, אלעזר ואיתמר היו נצח הוד דאמא, ונדב ואביהוא היו יסוד

דאבא, אז כמה שיותר נמוך זה יותר מגלה, הרגלים מגלות והיסוד מכוסה, נצח הוד דאבא שנתלבשו בתוך נצח הוד דאמא, אז אלעזר ואיתמר גם חשבו שהם יותר גדולים ממושה ואהרן, כי הם נצח הוד דאבא [וגדלותם ומעלתם מגלה יותר, וכפי שבאר], אבל נדב ואביהוא הם היו מיסוד דאמא אז הם עוד יותר גדולים, כמה שיותר נמוכים אז חושבים שהם יותר גדולים, אדם כמה שהוא יותר נמוך הוא חושב שהוא יותר גדול, אז מטפטים להם את הדם בתוך האון, כמו למצדע, מטפטים להם באון דם כדי שיתחילו לשמוע, אדם לא שמע, אהרן לא שמע. (שעור מתשפ"ב).

חוספות ממורינו הרב שליט"א

עוד יותר ויותר.

שבחי הר"ן יז

צעטיל קטן

מרבנו הרב רבי אלימלך מליזענסק
זצוק"ל זיע"א

אלה הדברים אשר יעשה אותם האדם
והי בהם:

א. בכל עת ורגע שהוא פגוי מן התורה, ובפרט שהוא יושב בטל לכבוד בחדר או שוכב על מטתו ואינו יכול לישן, יהיה מהרהר במצות עשה זו של ונקדשתי בתוך בני ישראל,

גם אמר שהזיווג של הצדיק האמת, קשה עליו ענין זה. ולא די שאין לו שום תאוה כלל, כי אם אדרבא יש לו יסורין מזה ממש כמו יסורי התינוק בשעת מילתו. כי ממש יסורין אלו יש להצדיק בשעת זיווג ויותר מזה. כי התינוק אין לו דעת, על כן אין תספורים שלו גדולים כל כך, אבל הצדיק שיש לו דעת ויסוריו גדולים מהתינוק. וזה היה אצלו דבר פשוט ואמר שכל אדם יכול לזכות לבוא למדרגה זו. וכפי הנראה מדבריו היה שקדשותו של עצמו גבה

שֶׁאֵפִילוּ הָיוּ חוֹמְפִין אוֹתוֹ רוֹצְחִים
בְּאֻמָּצָע אֲכִילָה וְהִיחֹדֵר הַקְדוּשָׁה
לַעֲשׂוֹת לוֹ הַעֲנִינִים קָשִׁים הֵייתִי
מְשַׁמֵּחַ אֶת עַצְמִי עַל קִדּוּשׁ הַשֵּׁם
יִתְבָּרֵךְ יוֹתֵר מִתְעַנּוּג גִּשְׁמֵי הַזֶּה, אֲדָּ
יִזְהַר שִׁיְהִיָּה דוֹכֵר אִמָּת בִּלְבָבוֹ
וְשִׁיְהִיָּה אֲזִי בְּשַׁעַת מַעֲשֵׂה תְקוּעַ עַל
לֹחַ לְבוֹ בְּתוֹכִיּוֹת וּבִפְנִימִיּוֹת הַלֵּב
בְּאִמָּת גָּמוּר, וְלֹא יִשְׁמָה אֶת עַצְמוֹ
לִהְיוֹת פְּגוּנִיב דַּעַת עֲלִיוֹנָה חֵם וְשָׁלוֹם.

פלא יועץ אות ז זווז

ומאחר שאין אשה אלא לבנים (תענית לא א
כתובות נט, ב) וכל שלמות הולד במדות
ובדעות תלוי בזמן הוויג ובכונת הוויג, אי
לזאת לו בכח ולו בחיל יגבר איש לקים מצותו
דבר בעתו ויתאמץ במצותו איש ואשתו
לחשב מחשבות טהורות זכות וברות, וזר לא
יקרב במחשבות שום מחשבה זרה, כי
קרוב הוא להיות בעילתו בעילת זנות ונפש
חם חובלים ובנים זרים ילדו רעים וחמאים
ומפשים בנים משחיתים כל מוס בם. ומה
יתאונן אדם חי כשיש לו תרבות רעה בתוך
ביתו גבר על חמאיו שהוא גורם רעה
לעצמו. וזו רעה חולה ואכזריותא גדולה
יותר משוחטי הילדים, ואם היו יודעים
הבנים שהוא גרמא להם בנוקים היו
צועקים מרה עליו באמר, למה עברתנו
ובעון חוללתנו. וכי ישאו את עונם, אב
ואם גומלים חלק בראש, כי הם אבות
הטמאה ואין על הבנים כל כך אשמה, כי
מאחר שהיסוד רעוע והשרש רע והקלפה
בנפש לומה מה יעשה אותו הבן ולא
יחטא, כי נפש רשע אותה רע, וצריך עמל
וטרח ויגיעה רבה בלי האי, ואולי יוכל
להפך מכעו ומזנו הרע.

וידמה בנפשו ויצויר במחשבתו כאילו
אש גדול וגורא בוער לפניו עד לב
השמים, והוא בשביל קדושת השם
יתברך שזכר את מבועו ומפיל את
עצמו להאש על קידוש השם יתברך,
ומחשבה טובה הקדוש ברוך מצרפה
למעשה, ונמצא שאינו שוכב ויושב
בטל, רק מקיים מצות עשה
דאורייתא.

ב. בפסוק ראשון של קריאת שמע
וברכה ראשונה של שמונה עשרה
יהרהר בנזכר לעיל, ועוד יכוין אם
יענו אותו כל אומות העולם בכל
ענינים קשים ויפשוטו עורו מבשרו
להכחיש חם ושלום ביחודו, יסבול
כל היסורים ולא יודה להם חם
ושלום, ויצויר בדעתו ומחשבתו
כאלו עושין לו בנזכר לעיל, ובזה יצא
ידי חיוב קריאת שמע ותפלה בדין.

ג. גם בשעת אכילה והיחוד הקדוש
יכוין בנזכר לעיל, וכשיתחיל להרגיש
תענוג גשמי יצויר במחשבתו בנזכר
לעיל, ותיכף ומיד יאמר בפיו ובלבבו
שיותר היה לו תענוג ושמחה בעשיית
מצות עשה של ונקדשתי באופן
הנזכר לעיל מהרגשת תענוג גשמי
הזה שהוא מהצרעת משכא דחויא,
וכך יאמר. וראיה לדבר שיותר היה לו
תענוג ושמחה בעשיית מצות עשה
של ונקדשתי באופן הנזכר לעיל

קדושות הבדשה

נדב ואביהוא באים בכל דור ודור

של נדב ואביהו! כי אליהו הנביא קבל את העבור של נדב ואביהו, ועקשו [הם תקנו את מה שהם קלקלו שהביאו אש מהדיוט, והם] הורידו אש מהשמים! כי כל התפקיד של נדב ואביהו היה להוריד אש מהשמים! הם באו לעולם להוריד אש מהשמים.

מחר אשים את נפשו כנפש אחד מהם" (מלכים א' יט, ב), מי זה "אחד מהם" זה נדב ואביהוא.

כי נדב ואביהוא חיים וקיימים הם מתעברים בכל שנה במי שזוכה והם מורידים אש מהשמים הם היו צריכים להוריד אש אז הם הורידו אש בהר הכרמל [כשהתעברו באלהיו הנביא] כל הענן של הר כרמל זה להוריד אש מהשמים, אדם חייב לעלות על הכרמל לכל הפחות פעם בשנה לעלות על הכרמל לעלות על הפסגה, הכרמל זה אחרי האוניברסיטה זה הפסגה, הבית ישראל מגור היה הולך שם כל יום, הוא היה הרב של חיפה כל יום הולך עד האוניברסיטה הולך על ההרים למעלה מאחזה, אז לכל הפחות ללמוד מהבית ישראל ללכת על הכרמל כל יום, אז בכרמל ירד אש מהשמים, כלם ראו אש מהשמים, "ויפלו על פניהם" (מלכים א' יח, לט), כלם ראו את האש. (שעור מתשפ"ב).

שופכים לאהרן דם בתוך המזבח! בתוך האזן דם! שמונה ימים דם, שופכים לו עוד דם! עוד דם! עוד דם! עוד דם! אולי יתחיל כבר לשמע! הוא לא שומע!! לוקחים את נדב ואביהו שופכים להם דם בתוך האזן! שופכים להם שמונה ימים, [בסוף הם] גשרפים! [כי הם] לא מבינים, לא שומעים כלום! מדברים אליכם, תבינו! לא, רוצים שתדע אש מהשמים, אש מהשמים. [נדב ואביהוא רואים ש] לא יורד אש, אז הולכים להביא אש, מצאו קפסת גפרורים הדליקו אש. ה' אמר שתדע אש מהשמים, מה אתם מדליקים אש?? מה זה לקחתם גפרורים? מדליקים סיגריה? הולכים להדליק את המזבח עם סיגריה, מה קרה כאן? איפה הגעתם? שופכים להם דם במזבח, דם באזן, דם באזן, שמונה ימים לא שומעים כלום! אלעזר ואיתמר גם שופכים להם דם באזן, גם צריכים להשדר, בסוף הם לא גשרפו, ה' רחם עליהם.

אבל אחרי זה נדב ואביהו הגיעו [שוב לעולם, והם] התעברו באלהיו הנביא. באלהיו הנביא מתעברים, הם באים בכל דור ו'יהי נא פי שנים" (מלכים ב', ב' ט') מה זה "פי שנים" [אלישע אמר לאלהיו] אני רוצה גם עבוד

קדושת הצדיקים

הצדיקים חיים וקיימים

שְׁמַדְבָּרִים מְשִׁמֵּיט הַבְּרִית, שְׁלוּמָדִים קָצוֹת
הַחֲשׁוֹן בְּעִיּוֹן (סִימָן ס"א ג'), עַל דָּוִד וְשֹׁאֵל,
לְמָה שֹׁאֵל לֹא נָתַן אֶת מִרְבּוֹ, "וַיְהִי בַעַת
תַּת אֶת מִרְבּוֹ לְדָוִד" (שְׁמוּאֵל-א י"ח י"ט)
בְּאוֹתָהּ שְׁנִיָּה שְׁדוּד הָיָה צָרִיךְ לְהַגִּיד הָרִי אֶת
מִקְדָּשָׁתָה, חֲטָפוֹ לֹא אֶת הַכֶּלֶה, נָתַנוּ לוֹ סְטִירָה,
הַעֲיִפוּ אוֹתוֹ מִהַחֲפָה, "וַיְהִי בַעַת תַּת אֶת מִרְבּוֹ
בֵּת שֹׁאֵל לְדָוִד וְהָיָה נִתְּנָה לְעַדְרִיאֵל הַמַּחְלָתִי
לְאִשָּׁה". לְמָה שֹׁאֵל נָתַן לְעַדְרִיאֵל אֶת בֵּתוֹ,
בְּגִלָּל שֶׁהוּא הָיָה רַק מַחְלָל, רַק רוֹקֵד, כָּל
הַחַיִּים הוּא הָיָה אוֹמֵר "תְּבוֹאֵי תִשְׁוִי מִרְאֵשׁ
אֲמִנָּה" (שִׁיר הַשִּׁידִים ד' ח'). אֶת הָעוֹלָם
נִכְבָּשׁ עַל יְדֵי שִׁידִים וְרִיקוּדִים, אֶת הַחוֹמוֹת
נִפִּיל עַל יְדֵי שִׁידִים וְרִיקוּדִים, רַק עַל יְדֵי
שִׁידִים נִפִּיל אֶת הַחוֹמוֹת, וְעַל יְדֵי זֶה נִצָּא
לְחוֹפְשִׁי, הָרַב עֲכָשִׁיו בְּחוֹפְשִׁי, הָרַב עֲכָשִׁיו
הַכִּי חוֹפְשִׁי שֶׁהָיָה אֵי פַעַם, הָרַב יָכוֹל עֲשׂוֹרִים
וְאַרְבַּע שְׁעוֹת לְהַתְּבַדֵּד בְּלֵי הַפְּרָעוֹת, לְמַסּוֹר
שְׁעוֹרִים, לְמַסּוֹר נִגְנִים, הָרַב בְּחַיִּים לֹא הָיָה
כָּל כֵּךְ חוֹפְשִׁי כְּמוֹ שֶׁהוּא חוֹפְשִׁי עֲכָשִׁיו, כָּל
יוֹם שֶׁהָרַב עוֹד בְּכֹלֵה הוּא בְּהַתְּבַדֵּדוֹת, בֶּן
אָדָם צָרִיךְ לְהַתְּפַלֵּל כָּל הַחַיִּים שֶׁהוּא יִהְיֶה
בְּאִיזָה מְקוֹם מְבָדָד עִם שׁוֹמְרִים שְׁלֵא יִתְּנוּ
לֵאמֹר אֶחָד לְהַתְּקַרֵּב, וְהוּא קִיבֵּל אֶת הַתְּפִילוֹת
שֶׁל הָרַב. (מַסַּע אֶל הַשׁוֹרְשִׁים).

עֲכָשִׁיו ה' כּוֹרֵת בְּרִית עִם יִשְׂרָאֵל, בְּרִית
חֲדָשָׁה, הַמוֹסְדוֹת שֶׁל שׁוֹבוֹ בְּנִים זֶה הַמְּקוֹם
הַיְחִידִי שְׁמַדְבָּרִים עַל שְׁמִיטַת הַבְּרִית, "וְכָרוֹת
עִמּוֹ הַבְּרִית לְתַת אֶת אֶרֶץ הַכְּנַעֲנִי" (נִחְמִיָּה ט'
ח') לְמָה קִבְּלֵנוּ אֶת אֶרֶץ הַכְּנַעֲנִי? "וְכָרוֹת עִמּוֹ
הַבְּרִית" בְּשִׁבְלִי שְׁמִיטַת הַבְּרִית. קִבְּלֵנוּ אֶת
"אֶרֶץ הַכְּנַעֲנִי הַחֲתִי הָאֲמֹרִי וְהַפְּרָזִי וְהַיְבוֹסִי"
(שִׁם) הַכֹּל זֶה עַל יְדֵי שְׁמִיטַת הַבְּרִית, שׁוֹמְרִים
אֶת הַעֲיָנִים, שׁוֹמְרִים אֶת הַמַּחְשְׁבָה, זֹכִים
שֶׁה' פּוֹתֵחַ לָנוּ אֶת כָּל הַשְּׁעָרִים בְּעוֹלָם,
פּוֹתֵחַ לָנוּ אֶת כָּל שְׁעָרֵי הַתְּפִלָּה, כָּל שְׁעָרֵי
דְּמֵעַ, כָּל שְׁעָרֵי תְּשׁוּבָה, כָּל שְׁעָרֵי תוֹרָה, כָּל
שְׁעָרֵי הַזְּהִר, זֹהֵר דְּעַת. הַזְּהִר אוֹמֵר שְׂרַחֵל
לֹא נִפְטָרָה, אֵין דְּבַר כִּזֶּה שְׂרַחֵל נִפְטָרָה, מִי
שֹׁאֵל שְׂרַחֵל נִפְטָרָה זֶה אֲפִיקוֹרֶס, כְּתוּב
"חַיִּי שְׂרָה" (בְּרֵאשִׁית כ"ג א') "וַיְחִי יַעֲקֹב"
(שִׁם מ"ז כ"ח) לֹא כְּתוּב אַחֲרֵי מוֹת שְׂרָה,
אַחֲרֵי מוֹת יַעֲקֹב, לֹא! כְּתוּב "וַיְחִי יַעֲקֹב",
"חַיִּי שְׂרָה". שְׂרָה חַיָּה לְעוֹלָם, הִנֵּה לֹא כָּבָה
לְעוֹלָם (בְּרֵאשִׁית רַבָּה ס' ט"ז) גַּם עֲכָשִׁיו
הִנֵּה לֹא כּוֹבָה אֲצֵל שְׂרָה אֲמִנָּה, לֹא אוֹמְרִים
אַחֲרֵי מוֹת נָדָב וָאֲבִיהוּא. בְּשָׁבוּעַ שֶׁל עֲשָׂרָה
בְּטַבַּת נִקְרָא פְּרִשְׁת "וַיְחִי יַעֲקֹב" אֲנַחְנוּ בּוֹיָחִי,
ר' נַחֲמָן וְר' נָתַן - חַיִּים, חַיִּים וְקַיִּימִים זֶה
הַמוֹסְדוֹת שֶׁל רַבֵּינוּ בְּדוֹר הַזֶּה, זֶה הַמוֹסְדוֹת

מילתא דבר יהותא

6: אחד עלה לקבר של אשתו. בדרך חזור הוא מרגיש יד על הכתף. הוא מסתובב, רואה את מלאך המות. אומר לו: שתהיה בריא הבהלת אותי – חשבתי זאת אשתי...

7: אחד בא לבית הכנסת בשבת בבוקר. איך שהוא מתעטף בטלית נופלות לו השיניים התותבות. שואל אותו החבר שלו: זה השיניים שלך? עונה: לא, זה של אשתי – לקחתי לה אותן שלא תגמור לי את האוכל עד שאחזור!!!

8: דרוש! עובד חולה סוכרת – לעבודה בחנות ממתיקים...

9: איזה כיף שיום שישי יותר ארוך – יש יותר זמן לא לעשות כלום, עד הזמן של הלחץ...

10: הכנות לשבת! "אמא": 1 – לבשל. 2 – לטגן. 3 – לאפות. 4 – להכין סלטים. 5 – לערוך שולחן. 6 – לסדר את הבית. 7 – לנקות אבק. 8 – לטאטא. 9 – לעשות ספוגה. 10 – לכבס. 11 – לתלות כביסה. 12 – לקפל כביסה. 13 – להחליף מצעים. 14 – לנהץ. 15 – לרוחץ את הילדים. "אבא": – לכיין שעון שבת...

1: עיריית ת"א בקמפיין הסברה לאסור הנחת תפילין במרחב הציבורי: אין לנו שום דבר נגד תפילין חלילה... אבל העיר תל אביב, לא יכולה להיות שונה משאר הריכוזים האנטישמיים בעולם המודרני!!!

2: האנרכיסטים באו לבני ברק קיבלו צ'ולנט וקיגל – באו לככר השבת קיבלו את המתכון...

3: מתי עיניים נפקחות? *עגל* – מיד אחרי ההמלטה. *עז* – כשעתיים אחר ההמלטה. *גור חתולים* – כ 6 ימים לאחר ההמלטה. *גור כלבים* – כ 10 ימים אחרי ההמלטה. *בן אדם* – שנה אחרי הנישואין. *שמאלני* – לעולם לא נפקחות עיניו!!!

4: משהו אמר לי: "אל תאכל שוקולד זה לא בריא". עניתי: "סבא שלי חי עד גיל 108..." שאלני אותי: "בגלל שהוא אכל שוקולד???" אמרתי: "לא! בגלל שהוא התעסק רק בעניינים שלו..."

5: אנשים שרושמים בברכת יום הולדת: "מה כבר ניתן לאחל לאדם שיש לו הכל?" באתם לברך או לפתוח עיניים – לא הבנתי!...

קדושות הצדיקים

אדם מקנא בצדיק – נעזבים ממנו כוחותיו

בצדיק, ולא שמעת בקול שמואל לחכות עוד שניה, [שמואל הנביא שגם היה] הצדיק הגיע 12 בצהריים, ב-11:59, 30 שניות [לפני הזמן] הוא מקריב את העולה, דואג אומר לשאול מספיק! כלם עזבו אותך! נשארתי יחיד בשדה המערכה! [עמד שאול והקריב הקרבן] עוד 30 שניות הנה ושמואל מגיע, [ואומר לשאול:] הסכלת עשו, [בגלל] 30 שניות [שלא חיכתה] אבדת מלכות עולם, "כי עתה הכין ה' את ממלכתך ... עד עולם" (שמואל א' יג, יג), ממלכת עולם! שאול היה צריך להיות מלך עולם! הוא ובניו בכל הדורות.

דוד זה הצדיק האמת, הוא בכלל לא צריך להתגלות, בכלל לא צריכים לדעת ממנו, הוא יכול להיות בחדרי חדרים, במערה תחת האדמה לנגן עם הכנור, עם הכנור שלו הוא יכול להביא את הישועות. "עמדות היו רגלינו בשערך ירושלים" (תהלים קכב, ב), אף עומדות היו רגלינו בקרבות, במלחמות עם הפלשתים, עמונים, מואבים, [נראה שרצה לתרץ שעמדו בכל המלחמות בזכות שערך ירושלים]. (מעלות הצדיקים).

כתוב ששאול רץ 180 מיל ביום אחד, משדה המערכה עד שילה 60 מיל, [שם] הוא שמע שנשבה הלוחות, הלוחות ביד גלית, באלפית שניה הוא הגיע בחזרה לשדה המערכה, עוד 60 מיל, והתנפל על גלית, הוציא ממנו את הלוחות, ועם הלוחות ששוקלות איזה טון - כמה טונות - אבן ספיר, הוא רץ ביד עם הלוחות עוד 60 מיל. מרתון [רצים] 42 ק"מ, מיליון אמבולנסים, כל האנשים כבר גוססים, פה מדברים על 180 ק"מ [שרץ ביום אחד, וזה רק כוחות מלמעלה], 180 מיל איך הוא עשה את זה?

אבל ברגע ששאול קנא בדוד סר כוחו מעליו, אדם מקנא בצדיק, דוד זה הצדיק האמת, אפלו ששאול הוא "משכמו ומעלה" (שמואל א' ט, ב), "בנימין זאב יטרף בבקר יאכל עד ולערב יחלק שלל" (בראשית מט, כז), זה שאול המלך, אבל אתה מקנא בדוד, בצדיק האמת, אתה לא יכול לסבל שצדיק כזה נלחם עם גלית [ומנצח], ברגע שקנאת

היפוך

לחנך את הילדים לקדושה כבר מגיל שבע

האשה חַיִּבָּת, גם האשה היא חַיִּבָּת בקדושה, שִׁיחָא זִרְעָם זִרְע קִדְשׁ, זִרְע אֲנָשִׁים, זִרְע אֲנָשִׁים, זִרְע אֲנָשִׁים.

"הִנֵּה כִּי בֵן כָּל אִישׁ יִזְהִיר וַיַּחַנֵּךְ אֶת בְּנָיו וּבָנוּתָיו וְאֶת כָּל הַסָּרִיסִים לְמִשְׁמַעְתּוֹ בְּאַזְהָרָה גְּדוּלָּה, וְיָרִים כְּשׁוֹפֵר קוֹלוֹ, וַיִּתְקַע כְּמוֹ שׁוֹפֵר, יִתְקַע בְּשׁוֹפֵר גְּדוּל לַחֲרוּתָנּוּ, יִתְקַע בְּשׁוֹפֵר גְּדוּל, לְהַתְקַדֵּשׁ בְּאוֹתוֹ רָגַע, שְׁאֵז זֶה תְּלוּי אִם יִהְיֶה בֶּן צַדִּיק אוֹ בֶּן רָשָׁע, בֶּן חִלּוּנִי אוֹ בֶּן כָּכָה. כִּי כָּל הַבָּנִים הַיּוֹם יֵשׁ לָהֶם אִפּוּגִים, כָּלֵם מִתְּגַלְשִׁים, כָּלֵם בְּמַצֵּב דְּרָדוֹר. "וְיָרִים כְּשׁוֹפֵר קוֹלוֹ, וַיַּצַּעַק בְּכָל הַכֶּתֶר, לִפְנֵי חִילוֹ. וְאֵל יָבוֹשׁ וְאֵל יְכָלֵם מִלְּדַבֵּר בְּדַבָּרִים שְׂבִין אִישׁ לְאִשְׁתּוֹ", זֶה אֵין שׁוֹם בּוֹשָׁה לְדַבֵּר מִהַדְּבָרִים הָאֵלֶּה, כִּי אַחֲרֵי זֶה יוֹצֵאִים יְלָדִים ה' יִרְחָם, לֹא רוֹצִים תִּפְלֶה, לֹא רוֹצִים כָּכָה. (שַׁעוֹר מִתְּשַׁפ"ב).

אָדָם צָרִיךְ לְדַעַת שְׁצָרִיךְ לְהַגִּיד: אֲנִי לֹא רוֹצֶה אֶת הַהֲנָאָה הַזֹּאת. לְהַגִּיד כָּל יוֹם: "אֲנִי לֹא רוֹצֶה אֶת הַהֲנָאָה הַזֹּאת, בְּשׁוֹם אִפֵּן לֹא, אֲנִי רוֹצֶה לְבַטֵּל אֶת הַהֲנָאָה הַזֹּאת". לִכֵּן [— עֲקֵב ה"הֲנָאָה" הַזֹּאת] הַיֵּלֶד נוֹלָד טַפֵּשׁ, נוֹלָד בְּלִי שִׁכֵּל, הוּא לֹא יָכוֹל לְקַרֵּא, הוּא לֹא יָכוֹל לְהִתְפַּלֵּל, הוּא לֹא יָכוֹל כְּלוּם. וְכָל הַיּוֹם, כָּל הַיּוֹם לְהַגִּיד לְאִשָּׁה: בּוֹאִי נִרְחָם עַל הַיְלָדִים שְׁלָנִי, כָּל הַיּוֹם. וְלֹא יִתְבַּיֵּשׁ, כִּבְר בְּגִיל שִׁבְעַת יַחַנֵּךְ אֶת הַיְלָדִים שְׁלוֹ, בְּגִיל שִׁבְעַת יָגִיד לְיְלָדִים: בּוֹאִי נְבִיא יְלָדִים בְּקִדְשָׁה, בּוֹאִי נְבִיא יְלָדִים בְּטָהֳרָה. [—] הִכֵּל. וְמִי יָכוֹל לְדַבֵּר אֶת רַעַת הָאָדָם שֶׁהוּא גוֹרֵם לְעִצְמוֹ וּלְיְלָדִים שְׁלוֹ, שֶׁהוּא לֹא מִתְקַדֵּשׁ בְּשַׁעַת הַיַּחּוּד. רַב טוֹב לְמִי שֶׁהוּא נִזְהָר, אֶחָד אֲנָשִׁים וְאֶחָד נָשִׁים, זֶה מַצָּוָה שְׁגָם

קדושת הבית

כל הנשים של הדור הזה – הם מדור המדבר

דור המדבר, האר"י מביא בפרשת שמות בספר הלקוטים שייחודות נשמות של דור המדבר ולכן היום כל הנשים למדניות, כל הנשים לומדות והכל, בעבר לא היה דבר כזה, נשים לא ידעו א' ב', עד לפני מאה שנה אשה לא ידעה א' ב', לא ידעה איך להחזיק סדור, ר' לוי יצחק אומר שאם היא מחזיקה את הסדור הפוך זה מראה שלא למדו אותה להתפלל, אז לכל הפחות להחזיק סדור הפוך, אבל היום אומר האר"י כל הנשים היו במתן תורה, הנשים של היום כלם היו במתן תורה, ועל הנשים לא נגזרה גזרת המרגלים. (שעור משפ"ב).

כתוב "ובאלה לא היה איש" (במדבר כו, סד) נשים נשארו אבל גברים לא נשארו כי הנשים היו כלם נביאות אז רש"י אומר כאן בפרשת פנחס נקרא את זה ב"ז בתמוז, כתוב "ובאלה לא היה איש" מה הפרוש לא היה איש? אומר רש"י שכל האנשים מתו רק נשאר יהושע וכלב, אבל הבנות נשארו כן, כי כלם היו נביאות, במדבר כלם היו נביאות דרנה של נביאות כלם האמינו שיהיה נסים אז לכן בזכות נשים צדקניות יצאו ממצרים.

האר"י אומר שעכשיו יורדות הנשמות של

קדושות והנהגה

להפך] רק אם אדם שומר את העינים הוא יכול לזכות לתורה ותפלה, הוא חייב לשמר את העינים, בכל מחיר שבעולם! לדעת שזה מה שאומר הרמב"ם בהלכות תשובה ד' ד' שזה הדבר הראשון, כי זה הדבר הכי קשה מכל הדברים, כי שמירת העינים אף אחד לא רואה אם הוא כן שומר או לא שומר, הוא יכול ללכת עם ראש למטה והוא גונב כל־אחר יד, וזה לא יעזר שום דבר, אם הראש לא מלא תורה ותפלה [לא יצליח לשמר את עיניו], יש תלת חללי דמוחא, צריך למלא את זה בגמרא, בקצות החשן, נתיבות המשפט, תוקפו כהן, למלא את זה בלמוד בעיון, אדם צריך למלא את הראש שלו בלמוד בעיון, ואז העינים נשמרות ממילא, אז ממילא הוא לא רואה שום דבר, הוא רק רואה את השם.

שמירת העינים – רק ע"י לימוד בעיון

הבעטלער העור, להתחיל לעבד עם עינים עורות, עם עינים סגורות, ולא לראות כלום, לא לראות שום דבר, רק עינים סגורות, רק עינים עורות, לא לראות שום דבר בעולם, רק עינים עורות, רק עינים סגורות, אדם לומד גמרא כדי לשמר את העינים, רבנו אומר בתורה ח' [ליקו"מ ח"ב] שצריכות להיות [אולי צ"ל: למלאות] תלת חללי גלגלתא דמוחא, שאדם צריך למלא את חללי גלגלתא דמוחא בתורה בתפלה בידאה, ואז יכול לשמר את העינים, אם המוח לא מלא הוא יכול לדפק את הראש בקיר מיליון פעם, זה לא יעזר לו כלום, זה יעזר לאותו שניה כמובן, אולי יעשה שריטה בראש, אולי יפוצץ את הראש, אבל הכל חוזר לתחלתו כמו קפיץ.

[וכשם שלומדים כדי לשמר את העינים, כן

חכם אחד לימד אותי
שלושה דברים
חשובים בחיים:
1. אישה זו המתנה
הכי טובה שגבר יכול
לקבל.
2. אין מתנות בחינם.
3. שואב מתנות יחיה

- רשימת המדינות בעולם:
1. אוסטרליה, 7,480,000
 2. הודו, 1,400,000,000
 3. סין, 1,400,000,000
 4. ארצות הברית, 330,000,000
 5. רוסיה, 140,000,000
 6. בразיל, 200,000,000
 7. ארצות הברית, 330,000,000
 8. ארצות הברית, 330,000,000
 9. ארצות הברית, 330,000,000
 10. ארצות הברית, 330,000,000
 11. ארצות הברית, 330,000,000
 12. ארצות הברית, 330,000,000
 13. ארצות הברית, 330,000,000
 14. ארצות הברית, 330,000,000
 15. ארצות הברית, 330,000,000

המחיר ברוג'מה
בספרייה העומת
אחי מה חשבת
לפני שעה היה
21.00

הושלמה בניית ארון הקודש בישיבת "עטרת שלמה" - של ראש
הישיבה הרב שלום בער סורוצקין. הכל מכסף טהור בשילוב
זה

שנה שלמה אתה
מפנק אדם השכן
המרוקאי שלך ואז
הוא מספר
שבמימונה הוא
באילת.

- רשימת המדינות בעולם:
1. אוסטרליה, 7,480,000
 2. הודו, 1,400,000,000
 3. סין, 1,400,000,000
 4. ארצות הברית, 330,000,000
 5. רוסיה, 140,000,000
 6. בразיל, 200,000,000
 7. ארצות הברית, 330,000,000
 8. ארצות הברית, 330,000,000
 9. ארצות הברית, 330,000,000
 10. ארצות הברית, 330,000,000
 11. ארצות הברית, 330,000,000
 12. ארצות הברית, 330,000,000
 13. ארצות הברית, 330,000,000
 14. ארצות הברית, 330,000,000
 15. ארצות הברית, 330,000,000

מצוקת חניה במרכז ירושלים

סבניז מחקאז סולו,
חברת נאמן דאמאלי,
50 מן נאמאז אכס
דאקרה, אגא אגאניז
זלניז קאמאז 10.
תאגיד וקאמאז
בית 20

אותו מקום 4 עונות השנה

*מרגש שיש יהודי כזה! סיפור הזוי שאתם חייבים לקרוא!

י. מהמרכז שנסע לצפון עם משפחתו בחול המועד, הזדעזע לראות שמתקיים פסטיבל ובו "חמץ לכל דורש", י. ניגש מיד ללפלף הפיצות וביקש להזמין את כל מגשי הפיצות שנתרו, המוכר אמר לו "אתה בטוח? יש כמות מטרופת גם במחסן", י. השיב בחיוב ובכך נסגר התור לקניית פיצה.

י. ניגש מיד למנהל האירוע בפניה מלב כואב "איך יכול להיות שיהודי מכשיל יהודי בחמץ בפסח? אבותינו נלחמו על זה לאורך ההיסטוריה", ומנהל האירוע השיב "מה לעשות זה הפרנסה שלנו".

י. השיב: תחשבו כמה תרויח ממכירת החמץ ואדאג לתשלום, בתנאי שתבער את כל החמץ.

*לאחר משא ומתן והנחה, נקב המנהל בסכום של ₪82,300.

פנה יי אל ידיד קרוב ועמיד, אי מאור יהודה שקרוב אל השם בכל ליבו, ושיתף אותו בעוולה הגדולה "חמץ בפסח לכל דורש" והציע לו לקנות את זכות ביעור כל דוכני החמץ והצלת אלפי יהודים מאכילת חמץ בפסח.

אי ראשון לכל דבר של קודש לקח על עצמו את המצווה, והסכום הנקוב הועבר לעסק.

בתוך שעות רוקנו כל הברזים וחביות הבירה אל הביוב, נעצר ממכר הווסקי ונשרפו במדורת שריפת חמץ של כל מגשי הפיצה והטליונים.

^^^ הכפר בינאק וקזנק מימי הביניים אשר נמצא בצרפת.

נכנסת לשווארמה עם חבר זהו לא הומין כלום? ברכות, אתה ספק הצ'יפס שלו.

כרישית בחדרה. תזרי ברנתיפה. גמל בראש העין. מפחד לצאת מחבית שלא יקפץ עלי איזה היפופוטם פתאום.

לא מבין למה במטוסים יש מועדון הגוסע המתמיד ובאוטובוסים אין.

אחי אולי אתה לא מכיר אוני אבנר אני עברתי תואנט דרכים ואני על כיסא גלגלים כבר 4 שנים. היום בזכות השיר שלך הצלחתי לעמוד על הרגליים בפעם הראשונה ולכבד את השיר הזה

הבעלים לקבלן: אני צריך מדרגות נעות, יפות, דו-כיווניות — ובמחיר נפוץ.

שכונת שאבורה ברפיח, "לפני ואחרי"

קדושות המידות

היצר הרע הוא שום דבר

כאלה, אבל היצר הרע קופץ בראש, הדיוט קופץ בראש, עכשו בא תסתכל, תראה. תעשה לו פו אחד, [והיצר הרע מתבטל].

שאלו את [-] איך אתה מנצח את היצר רע, הוא אמר אני עושה לו פו אחד הוא הולך, אדם לא רוצה לעשות את הפו, זה כל הענין. הוא כל כך נהנה מהאסור, מההנאה. הוא מורח את עצמו בצוואה ונהנה מזה. כמו משגע מבית משוגעים, מורחים את עצמם בצוואה כל היום והם נהנים מזה, הייתי בבית משוגעים, לא ראיתי את זה ממש, הם מורחים את עצמם בצוואה וזה תענוג הכי גדול אצלם, אדם שמורח את עצמו בצוואה וזה התענוג הכי גדול אצלו, הוא צריך טפה שפיות, לוקחים איזה כדור הרגעה, איזה זריקה, משהו.

היצר טוב הוא אין סוף, היצר הרע הוא כלום, הוא פחות מאור, פחות מערפל, רק לעשות פו אחד והערפל מתפזר... (מעלות הצדיקים).

יצר טוב יותר חזק מהיצר הרע, רק היצר הרע עושה פומפה זה הכל, כמו פרימוס הוא לא דולק אז עושים לו קצת פומפה, עושים לו טפה פומפה והוא מתחיל לבעור, אז היצר טוב יותר חזק, אבל [היצר הרע עושה] טפה פומפה. [ואז האש חוזרת לבעור בבערה גדולה, ונראה שכוחה גדול, אפלו שאין בסיס לאש והיא תכבה בקרוב, כך האדם] יש לו עצמות

1 (מורינו הרב פונה לאחד השומעים ושואל:) אתה ראית פעם פרימוס איך שעושים לו פומפה? לא ראיתם פרימוס, חבל, אתה ראית פרימוס? גם לא.

[פרימוס הוא מיכל שיש בו נפט ויצא ממנו ברענער שם מדליקים הנפט ועליו מבשלים, וכשהנפט אוזל וממעט לצאת והאש נחלשת, עושים פומפה, כלומר נופחים בתוך המיכל והאש חוזרת לבעור, ואש זה אין לו יסוד ויכבה בקרוב כיון שבמיכל רק מעט חומר בערה, רק שבזמן שעושים פומפה יוצא להבה גדולה ונראה שכוחו גדול]

